MARY PEARSON

Soare si umbră

Traducerea si adaptarea în limba română de ELENA MITU

ALCRIS Romance

Capitolul 1

Era foarte cald, iar ziua era luminoasă, aşa cum sunt unele zile în această zonă a Spaniei.

Laura opri maşina pentru o clipă, admirând munţii care se zăreau în depărtare. Era mai mult decât frumuseţe în măreţia lor; vârfurile înalte păreau să binecuvânteze terenurile care se întindeau la poalele lor. Era sigură că făcuse o alegere bună, venind aici. Era un sentiment profund de siguranţă, şi se simţea de parcă ar ajunge în sfârşit acasă.

Un sat se zărea în depărtate, dar claritatea atmosferei îl făcea să pară la câteva sute de metri distanţă. în călătoria prin Spania ajunsese să înţeleagă că este un alt fel de lume, unde nimic nu este imposibil. Era un ţinut magic, în care prezentul se împletea cu trecutul, unde întunericul şi lumina călătoreau împreună, ca tovarăşi de drum.

Dincolo de faţada prezentată turiştilor, aştepta adevărata Spanie, veche de secole, plină de romantism.

Se înfioră la acest gând, iar figura i se lumină într-un mod care le-ar fi făcut pe fostele ei colege să se întrebe dacă este ea. Sora Laura Marsh, încântată ca o şcolăriţă, gândindu-se la romantism şi aventuri. îi părea foarte bine că venise, că lăsase totul la o parte şi scăpase de inevitabilitatea vieţii pe care începuse s-o ducă.

Porni din nou motorul, îndreptându-se spre râul zglobiu, care susura în apropiere. Dincolo de el, va fi aproape de munţi, călătorind pe un drum mărginit de copaci înalţi, care îşi întindeau umbra asupra călătorilor.

De unde se afla, pădurea părea întunecată, alarmantă, dar soarele îi încălzea braţele si făcea ca părul ei auriu să strălucească. Figura ei cu trăsături delicate era hotărâtă. Putea înfrunta orice se afla în faţa ei. Venise aici cu ochii larg deschişi si nimic nu putea fi mai înfricoşător decât eventualitatea căsătoriei spre care era împinsă de prietenii lui David.

Avusese nevoie de timp să se gândească, să privească lucrurile din alt punct de vedere, iar acesta părea un loc potrivit pentru a scăpa de letargia care o copleşise. Va descoperi în curând dacă afecţiunea pentru David era doar un sentiment de prietenie, sau era dragoste. Poate că greşea aşteptând mai mult de la dragoste decât un sentiment cald de prietenie, dar nu era pregătită să se căsătorească şi să descopere că a făcut o greşeală.

Nici măcar nu ştia prea bine cum ajunsese întreg spitalul să vorbească despre ea şi David ca despre un cuplu. Doctorul Elliot şi sora Marsh. Presiunea lui David, care încerca s-o convingă să fie soţia lui, împreună cu acceptarea acestui lucru cu foarte mare uşurinţă de prietenii lor, fuseseră motivele pentru care acceptase această aventură.

Când zărise anunţul în ziar, acţionase fără nici o ezitare. Asistentă medicală şi însoţitoare în Spania, pentru o contesă spaniolă. Nu era tocmai specializarea Laurei, care era obişnuită cu probleme cardiace, dar cel puţin va avea timp să se gândească.

Spania era foarte departe de Londra... poate chiar prea departe, îşi spusese ea, de-a lungul călătoriei obositoare prin

Franţa. Spre surprinderea firmei care intermediase contractul, renunţase la biletul de clasa întâi şi, în loc să zboare spre Spania, preferase să conducă propria maşină. I se păruse un fel de vacanţă, după care va putea să reînceapă lucrul.

în timp ce străbatea dealul împădurit, atenţia îi fu atrasă de un castel. Poziţia şi frumuseţea lui îţi tăiau respiraţia, iar Laura opri maşina să-l poată admira.

Zidurile înalte şi turnurile cu cupole străluceau în lumina soarelui. Ferestre înalte, cu arcade şi balcoane de piatră, se zăreau de-a lungul zidurilor şi, chiar dacă era foarte departe, clădirea o cuprinse în farmecul ei, de parcă ar fi fost vrăjită.

Zidurile mai scunde erau acoperite de verdeaţă, iar castelul dădea impresia că se ridică dintre copaci ca un miraj, aproape strălucind pe fondul întunecat al pădurii.

Un sentiment ciudat o copleşi, în timp ce stătea nemişcată, cu privirile aţintite asupra castelului. într-un fel special, simţea că era vorba despre un moment important din viaţa ei. Orice ar face, nu trebuie să ignore acest semn. Era sigură în inima ei că avea în faţa ochilor "Castelul Focului”, "Castillo del Fuego", destinaţia ei şi casa de generaţii a familiei aristocratice Montanas.

Avocaţii care o angajaseră fuseseră foarte impresionaţi de trecutul tulbure al acestei familii şi nu-i lăsaseră nici o îndoială că era o adevărată onoare să lucreze acolo. în plus, performanţele ei urmează să se reflecte asupra firmei lor, care reprezenta interesele familiei spaniole în Anglia.

Acum nu i se mai părea atât de ridicol. Putea să înţeleagă sentimentele reprezentantului firmei şi se întrebă curioasă dacă fusese vreodată invitat aici.

Dorinţa de a rămâne pe loc întreaga zi, admirând priveliştea din faţa ochilor, era foarte mare, dar datoria era mai puternică. A doua zi trebuia să înceapă să lucreze, şi nu

se îndoia că toată lumea se va aştepta să înceapă cu bine. îşi muşcă buzele, aducându-şi aminte cuvintele mânioase ale lui David, înainte de plecare:

- Sper că-ţi dai seama ce faci, Laura? Ai renunţat la o poziţie importantă, demisionând de la spital. Acolo, nu vei avea nici un fel de autoritate, fetiţo. Vei fi un soi de servitoare într-o reşedinţă spaniolă. O însoţitoare plătită şi asistentă medicală care va trebui să îngrijească toate fiţele unei contese ramolite. Nu va dura foarte mult până când îţi vei de seama la ce ai renunţat. Nu vei mai auzi nici o "Da, soră Marsh. Imediat, soră Marsh". O să fii într-o poziţie inferioară, probabil într-unul dintre turnurile castelului.

Ei bine, erau foarte multe turnuri, va vedea. Porni maşina şi-şi continuă drumul, adâncindu-se în amintiri şi impresii, prinsă între lumea reală pe care o părăsise şi magia castelului din faţa ei. Nu mai ştia nici ea dacă făcuse sau nu o greşeală venind aici. Ar fi putut la fel de bine să plece din spital în orice alt loc, unde să nu-l aibă pe David în fiecare zi în preajmă, presând-o şi dându-i ordine până când nu mai ştia nici ea ce vrea.

Cu siguranţă, grandoarea castelului o impresionase, chiar dacă se simţise uşurată la vederea lui. întoarse capul o ultimă oară pentru a admira castelul, iar această mişcare se dovedi o greşeală. Roata din faţă a maşinii lovi o piatră şi Laura intră în panică, în clipa în care volanul îi fu smuls din mână. Recăpătă imediat controlul, dar nu suficient de repede, deoarece maşina se îndrepta cu viteză spre un şant de lângă drumul îngust şi nu mai avea destul timp s-o împiedice. Roţile din faţă intrară în şanţ, iar capul el se lovi de volan, lăsând-o ameţită câteva secunde.

Opri motorul şi rămase o vreme nemişcată, şocată şi

ameţită. Ca accident, nu era decât unul minor, dar ştia foarte bine că un accident minor poate provoca un şoc major. Chiar dacă nu se ridicase în picioare, le simţea moi. Durerea de cap pe care o simţea îi spunea că va începe a doua zi cu o vânătaie impresionantă în frunte.

Din apropiere răsună un zgomot puternic şi Laura întoarse capul, străduindu-se să se mişte, dar descoperind cu frustrare că uşa era blocată.

- Stai liniştită!

Vocea răsună din senin, ca o plesnitură de bici, iar ea se întoarse să descopere de unde venea, înghiţind ţipătul care îi venise pe buze.

Un bărbat se apropia cu repeziciune spre ea. Zgomotul pe care-l auzise fusese produs de copitele calului lui, care se apropiase de drum străbătând pădurea.

Ochii Laurei urmăriră înaintarea calului, dar nu mărimea lui impresionantă o făcuse să se teamă, ci bărbatul din şa.

Era îmbrăcat în negru, cămaşa întinzându-se fără vreo cută pe pieptul larg, iar mânecile largi fiind fixate de încheieturi. Un sombrero negru îi ascundea faţa întunecată, iar tânăra se simţi cuprinsă de frică.

Probabil că sentimentele ei puteau fi citite cu uşurinţă, deoarece bărbatul clătină din cap iritat şi sări din şa, apropiindu-se de ea.

- Uşa... e blocată! Nu pot să ies!

Se străduí să-şi recapete calmul, dar nu se simţise niciodată astfel, iar bărbatul putea vedea fără probleme ce efect avea asupra ei.

- îmi dau seama că asta e problema, replică el scurt. O să te scot. Se simte un miros puternic de benzină, iar soarele este foarte fierbinte. Nu vreau să te văd prinsă ca un

porumbel într-un cuptor, senorita.

Vocea lui părea sălbatică, iar prezenţa copleşitoare, de parcă ar fi coborât dintr-o poveste cu bandiţi. Laura se înfioră la auzul cuvintelor lui, spuse cu calm, iar sentimentul de teamă fu înlocuit de unul de iritare.

- Cred că...

- Tăcere! Trebuie să te scot.

Vocea lui dură o făcu imediat să-l asculte. Faptul că vorbea englezeşte aproape fără urmă de accent nu reuşea s-o liniştească. Mintea ei se învârtea nebuneşte de la realitate la fantezie. Bărbatul părea, ca şi castelul, coborât din vremuri apuse, în care cavalerii se luptau pentru onoare.

El făcu un pas lateral, iar un picior puternic încălţat într-o gheată neagră se ridică şi izbi cu putere mânerul portierei. Acesta cedă imediat, făcând-o pe Laura să se întrebe cine ar fi putut rezista, în timp ce-l privea cu ochi mari.

- Eşti liberă, senorita.

Câteva secunde, ochii întunecaţi se fixară asupra ei, iar tânăra rămase hipnotizată. Figura rece şi aristocrată nu se îmblânzise şi nu arăta nici un semn de emoţie, chiar dacă fusese convins că maşina va exploda la un moment dat. Era o figură frumoasă, dură şi colţuroasă, cu pometi înalţi, nas drept şi sprâncene întunecate.

Mirosul de benzină era foarte puternic, iar gândul unei posibile explozii o făcu pe Laura să se străduiască să părăsească scaunul. Maşina era înclinată într-un unghi ciudat şi ieşirea se dovedi destul de dificilă, dar el rămase nemişcat urmărind-o cu privirea, chiar dacă vedea că e şocată şi tremurătoare.

Enervarea o făcu să se îmbujoreze, o îmbujorare care spori când descoperi că efortul îi făcuse fusta să se ridice deasupra genunchilor, iar ochii lui urmăreau lungimea

picioarelor ei. Urmară apoi fără jenă curba corpului ei, destul de uşor de văzut în rochia subţire de voal albastru.

Tânăra reuşi să se ridice în ciuda prezenţei lui deranjante şi a unghiului ciudat în care era înclinată maşina, dar imediat după ce picioarele îi atinseră pământul simţi că n-o pot susţine şi ar fi căzut, dacă o pereche de braţe puternice n-ar fi prins-o imediat.

- Ah! Bănuiam că veţi avea probleme să rămâneţi în picioare, senorita. Te-aş fi ajutat să te ridici din maşină, dar expresia de pe figura dumitale mi-a dat de înţeles că, dacă te-aş fi atins măcar cu un deget, ţipetele s-ar fi auzit de la castel.

O ţinu la pieptul lui puternic, apoi plecă privirea spre ea.

- Eşti incredibil de blondă, murmură el.

Părul ei se răsfirase pe mâneca lui, iar bărbatul îl privea cu uimire.

-Părul tău e ca argintul topit în lumina soarelui. Ai ochi ca safirele, adăugă gânditor, cercetându-i faţa.

Lumină şi întuneric, tu şi eu... soare şi umbră.

Se opri brusc, încruntându-se ca şi cum s-ar fi supărat pe propria persoană din cauza alunecării în speculaţii poetice.

-Vino, suntem încă prea aproape de maşină, deşi acum nu prea cred că mai este vreun pericol. Oricum, trebuie să te duc la spital; nu e foarte departe. Cred că ai primit o lovitură destul de serioasă, şi probabil eşti în stare de şoc.

Laura simţea că şocul se datora în mare parte prezenţei întunecate a salvatorului ei, şi indiferenţei de care dădea dovadă acesta. Era uimită că era destul de interesat de starea ei încât să sugereze să vadă un medic.

- Mă simt bine, senor. Puteţi să mă lăsaţi jos, spuse ea cu atâta fermitate câtă îi permiteau buzele tremurătoare.

- Nu prea cred, răspunse el, începând să se meargă cu paşi mari.

-Aşteptaţi! se zbătu Laura, fără nici un efect în afară de faptul că bărbatul se opri. Pot să merg, nu este nevoie să mă duceţi în braţe. Si ce se va întâmpla cu bagajul meu? adăugă ea fără suflare, descoperind că bărbatul n-avea nici cea mai mică intenţie să-i dea drumul.

El păru neinteresat şi o privi zâmbind slab.

- Intenţia mea este să te duc în braţe cel puţin până la Diablo, senorita. Si nu trebuie să mă priveşti cu ochi mari cât farfuriile, deoarece mă refer la cal şi nu la cel care bănuieşti că-mi este stăpân.

- Dar nu putem să încercăm să pornim maşina? se bâlbâi Laura, iritată din nou de aprecierea corectă pe care o făcuse părerii ei despre el.

- E într-un şanţ, senorita. Sunt puternic, dar nu mi s-a cerut niciodată să înlocuiesc un camion. Nu e intenţia mea să încep acum!

- Dar calul? N-am putea lega o frânghie...

Vocea i se stinse în clipa în care o privire întunecată o ţintui, ca o săgeată.

- Diablo este un armăsar pursânge arab, un miracol de muşchi şi oase, cu viteza şi puterea unui vultur şi cu focul soarelui deşertului în nări. Nu e un cal de povară! N-aş risca frumuseţea lui şi nici temperamentul destul de nesigur, cerându-i să-ţi scoată maşina din poziţia nefericită în care se află!

Bărbatul continuă să meargă cu paşi mari, iar Laura se simţi pusă la punct.

-Aş putea măcar să-mi iau poşeta? Restul bagajului este încuiat în portbagaj. Mă aştept să fie în regulă.

-Va fi, senorita. Eşti pe domeniul Montanas. Nici un răufăcător nu se va aventura aici şi chiar dacă o va face, nu prea cred că va avea chei pentru a deschide.

- Dumneavoastră v-aţi aventurat, senor, replică Laura repede, fiind fixată cu o privire dezaprobatoare.

- Din fericire pentru tine, senorita. De fapt, am tot dreptul să mă aventurez pe aceste terenuri. De fapt, aceasta este una dintre îndatoririle mele.

- Lucraţi la castel?

Tânăra femeie se întreba ce slujbă putea avea cineva atât de mândru şi de arogant ca acest străin întunecat, cu pielea arsă de soare şi părul negru şi lucios.

- Da, dar pentru moment nu te voi întreba care este motivul pentru care ai intrat pe terenurile domeniului. Să mergem la spital, unde medicii pot arunca o privire la starea ta.

- N-am nevoie de un medic, senor! Nu sunt rănită şi ştiu foarte bine cum mă simt. Sunt asistentă medicală.

- Asistentă medicală? repetă el, privind-o cu atenţie. Cum te numeşti?

întrebarea era rostită pe un ton poruncitor, al cuiva care este obişnuit să dea ordine şi Laura se simţi nesigură în clipa în care fu lăsată jos.

- Laura Marsh. Dar nu prea cred că vă spune ceva, senor.

- Ba da, senorita. Eşti asistenta medicală care va trebui să aibă grijă de contesă, nu-i aşa? Sora Marsh, dacă nu mă înşel, dădu el din cap, oarecum dezaprobator. Mă aşteptam la cineva mai în vârstă şi mai... solid. Eşti prea subţire pentru a face ce este nevoie şi mult prea tânără. Se pare că în Anglia calificările se dau cu uşurinţă, dacă o persoană atât de tânără şi de fragilă poate fi într-adevăr asistentă medicală!

Insolenţa lui îi tăie respiraţia, dar numai pentru moment.

- Am douăzeci şi patru de ani, senor, iar mărimea nu are nici o legătură cu eficienţa! Am trecut prin toate probele necesare la angajare şi nu văd de ce v-ar preocupa! Ca să vă

fac pe plac, o să vă citesc recomandările şi calificările mele, dar nu le ţin lipite pe mine!

Tonul ei sugera că se îndoia de capacitatea lui de a citi, iar figura întunecată se întunecă şi mai mult.

- Soră Marsh, ai limba unei ţigăncuşe enervate! Devii din ce în ce mai nepotrivită pentru această slujbă!

- De unde ştiţi cum sunt? întrebă Laura cu răceală. Oricum, nu trebuie să stau de vorbă decât cu angajatorii mei, contele şi contesa. Sper cu sinceritate că nu va trebui să-mi dovedesc abilitatea în faţa oricărui lucrător de pe domeniu!

- Sosirea ta, soră Marsh, este aşteptată cu respiraţia tăiată, explică el, zâmbind ironic. întreg castelul tremură în aşteptare. Cred că s-au lustruit toate argintăriile, iar paturile au fost făcute cu cea mai mare grijă. De asemenea, sunt sigur că li s-a explicat tuturor că nu vei verifica în fiecare zi dormitoarele şi că nu vei patrula pe coridoare la miezul nopţii cu o lampă în mână, dar continuă să tremure. Aici, în munţi, suntem oameni simpli, senorita. O asistentă medicală din Anglia este privită cu uimire. Nici nu-mi dau seama ce vor crede despre silueta zveltă şi părul arginitiu. Cu siguranţă, li se va părea dificil să te ia în serios. Mă îndoiesc foarte mult că vei rezista în acest post, presupunând că ţi se va permite să începi.

Tonul lui şi zâmbetul ironic o înfuriau pe Laura la fel de mult ca senzaţia de a fi în braţele lui.

- Sunt asistentă, nu locotenent în armată, senor! se răsti ea.

Si dacă sunt sau nu potrivită nu vă priveşte! Aş fi recunoscătoare dacă mi-aţi permite să-mi iau poşeta, ca să putem continua drumul spre castel.

-O clipă, murmură el, ridicând-o fără nici un efort şi punând-o în şaua calului.

Lui Diablo nu-i plăcu mai mult decât ei, iar Laura îi zări ochii mari şi expresia pe care o califică drept răutăcioasă. Nu mai avu timp să se îngrijoreze deoarece fusta se ridicase din nou, descoperindu-i picioarele.

- încet, murmură bărbatul în spaniolă, mângâind armăsarul pe gâtul mătăsos. O să-ţi aduc poşeta, se întoarse el spre femeia din şa.

Se întoarse în câteva secunde, întinzându-i poşeta înainte să sară cu uşurinţă în şa în spatele ei.

- Cred că e mai bine să te ţin. Sper că nu vei considera acesta încă un semn de insolenţă, senorita?

Vocea lui părea tensionată, dar Laurei nu-i păsa. Cu cât mai repede ajungea la castel, departe de acest bărbat enervant, cu atât mai bine. De fapt, era prea enervată ca să fie în vreun fel neliniştită că este singură în pădure cu un necunoscut.

- Mă simt foarte bine!

Avusese impresia că e cazul să spună repede aceste cuvinte, înainte ca bărbatul să ia o altă măsură drastică.

Aproape fără să vrea, compară comportamentul lui arogant cu blândeţea de care dădea dovadă David. Dacă David ar fi salvat pe cineva, s-ar fi comportat cu totul altfel. Acest spaniol plin de autoritare crezuse că are nevoie de un consult medical, dar asta nu-l împiedicase s-o insulte şi să se amestece în problemele ei. Ar fi putut muri din cauza unei sângerări interne, în timp ce-şi aruncau cuvinte mânioase despre lucruri care oricum nu-l priveau.

- Nu mă gândeam la tine, senorita, ci la Diablo. Eşti în siguranţă în şa doar pentru că eu te-am pus în spatele lui. Este neobişnuit să ducă orice altă persoană în afara mea şi e nesigur cum va reacţiona la această schimbare.

Laura îşi dădea seama despre ce vorbea. Calul era

încordat ca un arc, cu urechile lăsate pe spate, iar când un braţ puternic în cuprinse talia, trăgând-o mai aproape de corpul suplu al bărbatului, alese să rămână tăcută. Desigur, îşi spuse ea enervată, se gândise la cal, nu la ea. Poate că se înţelegea mai bine cu animalul acesta înfricoşător, decât cu restul semenilor lui. Nu e de mirare că nu ştie să se poarte! Probabil că slujba lui presupunea raiduri în pădure, şi nu ieşea prea des din ea. Era o adevărată minune că-şi aducea aminte cum se vorbeşte; dar cum ajunsese să vorbească o engleză impecabilă era şi mai ciudat. Gândul acesta o nedumerea şi o neliniştea.

Cu siguranţă, avea o educaţie aleasă. Un sălbatic educat! Un bărbat imposibil.

Oricum, nu-şi putu împiedica un fior de încântare şi de teamă simţind puterea corpului lui masculin şi fermitatea braţului care o cuprinsese. Se îmbujoră, auzind din nou murmurul lui:

-încet!

Nu ştia dacă i se adresase ei sau calului, dar râsul slab care urmă cuvintele îi dădu impresia că, de această dată, nu vorbise cu Diablo. Poate că era doar un muncitor pe domeniu, dar era prea bărbat ca să poată fi ignorat în totalitate. Tânăra femeie spera din toată inima că nu-l va mai întâlni. O transformase dintr-o femeie stăpână pe ea, într-una furioasă şi tremurătoare, doar cu câteva cuvinte.

Castelul era mai aproape decât crezuse, iar neliniştea o părăsi când constată că se îndreptau în direcţia cea bună. Ritmul calului, confortul ciudat oferit de corpul de care se sprijinea şi siguranţa braţului care o cuprinsese strâns o făcură aproape să adoarmă. Se relaxă în braţele lui şi străbătură împreună luminişul însorit al pădurii. Aproape că regretă că totul va lua sfârşit, în clipa în care îşi dădu seama

că vor ajunge curând la castel.

- Eşti în siguranţă, răsună vocea profundă a însoţitorului ei. Diablo cunoaşte drumurile cele mai sigure şi nu vei aluneca din şa. Poţi să te relaxezi din nou.

Dar aceste cuvinte nu-i permiteau să se liniştească. Bărbatul simţise că se sprijinise de el, iar Laura fu recunoscătoare că părul argintiu care-i cădea pe faţă îi ascundea obrajii roşii. După câteva momente de pace, se dovedise din nou arogant şi imposibil. Se îndreptă, rămânând aceea în poziţia prea puţin confortabilă tot restul drumului, ignorând sentimentul că bărbatul râdea de ea, fără îndoială continuând să completeze lista defectelor ei.

Dacă ar fi fost în căutarea spectaculosului, intrarea în curtea "Castelului Focului" ar fi fost tot ce şi-ar fi putut dori. Zgomotul copitelor calului pe dalele din interior părea să vină din secolele apuse ale conchistadorilor, fiind un semnal uşor de perceput, care determină apariţia imediată a doi servitori.

- Maşina mea, imediat!

Bărbatul rosti aceste cuvinte în timp ce sărea din şa, depunând-o cu uşurinţă pe Laura pe pavaj şi predând calul unuia dintre servitori.

- Dă-mi cheile de la maşină, senorita, adăugă el, întorcându-se s-o privească. Când ne vom întoarce de la spital, bagajul tău va fi deja aici şi voi avea grijă ca maşina să fie scoasă din şanţ şi reparată.

Ar fi vrut să-i spună să dispară şi să-şi vadă de treburile lui, dar toţi servitorii păreau să-l asculte şi nu părea momentul cel mai potrivit să se certe cu el. îi întinse imediat cheile, cu o promptitudine care o uimi şi pe ea. Bărbatul predă cheile unuia dintre servitori, care spuse repede câteva cuvinte în spaniolă, încheind cu:

- Da, domnule conte.

Laura rămase privindu-l fix, fără să se mişte, în timp ce maşina pe care o ceruse fu adusă cu repeziciune, iar bărbatul deschise portiera privind-o nerăbdător, cu sprâncenele ridicate întrebător.

- Sunteţi... sunteţi contele? murmură ea, uimită.

- Da, senorita, răspunse el imediat, privind-o cu răceală. Rodrigo Esteban Diaz, conte de Montanas, la dispoziţia ta şi aşteptând să te ducă la spital.

El făcu un semn spre maşină, dar era rămase pe loc.

-A fost îngrozitor din partea dumneavoastră să nu-mi spuneţi cine sunteţi, senor conte! îl acuză ea cu supărare. Mi-aţi dat voie să-mi închipui că interveniţi în probleme care nu vă privesc. Nu e tocmai reacţia unui gentleman!

- Poate că nu, ridică el din umeri dispreţuitor, dar mi-a permis să aflu mai multe despre tine decât dacă am fi purtat acea conversaţie politicoasă cum obişnuiţi în Anglia. Mi-ai descoperit nişte lucruri care nu-mi plac prea mult, dar vom vorbi despre ele mai târziu. Cred că spitalul este prima preocupare.

Făcu din nou un semn spre maşină, dar Laura rămase pe loc, privindu-l cu neplăcere.

- Nu este nevoie de asta, senor conte. Sunt perfect capabilă să apreciez starea mea de sănătate. Am venit aici pentru o slujbă şi v-aş fi recunoscătoare dacă m-aţi conduce la soţia dumneavoastră.

-Asta ar fi dificil, senorita, murmură el, sprijinindu-se de portieră, ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume şi intenţia să fie ascultat cu orice preţ. Nu sunt căsătorit. Contesa este mama mea şi va fi pacienta ta dacă vei rămâne, dar nu te voi prezenta în această clipă. Ai o vânătaie pe frunte, rochia ta nu e tocmai curată şi obrajii palizi sunt neobişnuit de îmbujoraţi. Este clar că ai avut un accident şi poate că mama se va gândi

la acelaşi lucru la care m-am gândit în clipa în care am descoperit cine eşti. Cum se poate aştepta cineva să ai grijă de sănătatea unei persoane, când nu eşti în stare să ai grijă de tine? Nu dă o impresie prea bună despre abilităţile tale, în afară de celelalte scăpări.

- Mă insultaţi, senor conte!

Laura îşi dori din toată inima să nu-i mai tremure picioarele; ar fi trebuit să intre în castel şi să-l sfideze.

Să se prezinte singură în faţa contesei!

- Sunt doar speculaţii, soră Marsh. Mergem?

Bărbatul ţinu portiera larg deschisă, iar ea nu avu altă soluţie decât să-l asculte, producându-i o satisfacţie evidentă. Era obişnuit să fie ascultat şi fiecare mişcare a lui vorbea despre acest lucru, în timp ce ocoli maşina cu paşi mari şi uşori ca de felină, strecurându-se la volan.

- Sper că această plimbare nu va fi la fel de iritantă ca cea cu Diablo. Să sperăm că nu vei fi la fel de agitată, observă el cu cinism, făcând-o să se înfurie din nou.

Acum era agitată? Lista defectelor ei părea să nu aibă sfârşit!

- Sunt recunoscătoare că m-aţi salvat, senor conte, răspunse Laura cu răceală, dar nu-mi aduc aminte să fi fost agitată!

- După cum am observat deja, continuă el cu un calm enervant, eşti prea tânără pentru acest post. Desigur, acţiunile tale au fost determinate de instincte de protecţie, dar această situaţie nu este una obişnuită, soră Marsh. Trebuie să ai grijă de mama mea. Dacă dai dovadă de vreun fel de disciplină dobândită în spital, cu siguranţă te-a părăsit în timpul călătoriei prin pădure. Mă aşteptam la o asistentă medicală eficientă, obişnuită cu responsabilităţile şi cu luarea deciziilor. Nu eşti decât o femeie... aproape o adolescentă.

Ultimele cuvinte fură însoţite de o privire dispreţuitoare.

-Am calificările, eficienţa şi disciplina unei asistente de două ori mai mari decât mine, senor conte. Oricum, dacă aveţi nevoie de o asistentă mai solidă, o să încerc să mănânc mai mult!

Reuşi cu greu să ascundă că se îndoia că va avea poftă de mâncare, locuind în castel cu el, dar bărbatul păru să înţeleagă, întunecându-se.

-De fapt, sunt destul de conştientă că sunt femeie! Mai mult decât atât, sunt logodită!

Remarca finală fu aruncată cu forţă, iar efectul fu cel aşteptat. Mâna lui, care se îndrepta spre volan, încremeni în loc, iar el se întoarse s-o privească.

-Logodită? Nu porţi inel de logodnă, senorita. Credeam că în ţara ta este un obicei ca toate tinerele logodite să poarte un inel cu diamant, iar unele dintre ele se logodesc pentru acest inel, chiar dacă nu sunt mulţumite de bărbat.

-Nu suntem încă logodiţi oficial. Avem o... înţelegere.

Laura şi-ar fi dorit să nu mai fie studiată cu atâta atenţie. Ochii lui păreau s-o ţintuiască de scaunul îmbrăcat în piele al Mercedesului, dându-i sentimentul prea puţin confortabil că îi citeşte gândurile.

-O înţelegere? înţeleg... trebuie să fie un bărbat foarte înţelegător. Si cine este exemplul de virtute care îţi permite să-l părăseşti şi să te aventurezi într-o ţară străină înainte să te ia sub aripa lui protectoare şi să te îmblânzească?

O privea de parcă ar fi fost un copil neascultător, iar iritarea ei crescu, în acelaşi timp cu o jenă accentuată.

-în Anglia, femeile nu se căsătoresc pentru a fi îmblânzite, senor conte, observă ea cu răceală.

- Un lucru care poate explica numărul mare de divorţuri. Dacă m-ai părăsi pe mine, te-aş aduce înapoi cu viteză şi te-aş pedepsi pe loc, adăugă el cu o îngâmfare care o înfurie.

-Când voi pleca de la Castelul de foc, senor conte, nu va fi pentru că vă voi părăsi, ci pentru că îmi voi da demisia.

Se încruntă, privindu-l urât, iar el ridică sprâncenele întrebător.

- Poate că ar fi mai puţin complicat pentru toată lumea dacă ai demisiona de acum, soră Marsh, sugeră el, deşi presupun că ar fi mai bine dacă ai aştepta s-o cunoşti mai întâi pe contesă. Poate că te va plăcea, ridică bărbatul din umeri, deşi părea să nu fie sigur. Nu seamănă deloc cu mine. Este englezoaică.

-Englezoaică?

Laurei nu-i venea să creadă. Cu siguranţă, era imposibil ca

în venele acestui bărbat arogant şi întunecat să curgă sânge englezesc.

- Da, englezoaică.

Ai asigurarea mea şi, în orice caz, o să vezi şi tu în curând. Nu este atât de uimitor de blondă ca tine, dar a fost şi încă mai este foarte frumoasă, adăugă el, ridicând din umeri. Cred că se poate spune că sunt pe jumătate englez, deşi nu simt acest lucru. O asemănare ciudată este vizibilă în toate portretele familiei, pe care le vei vedea pe holurile castelului. Se continuă cu mine. Genele Montanas sunt prea puternice pentru a fi supuse. Semăn foarte mult cu tata, care a semănat foarte mult cu tatăl lui. Secole de asemănare. Ţi se pare plictisitor, soră Marsh? Eşti în căutarea a ceva deosebit, iar familia Montanas doreşte să rămână la fel.

- Nu, mi se pare fascinant.

Pentru o clipă, Laura uită că e supărată, privind cu ochi mari figura întunecată, părul negru şi des şi genele lui, care îi atingeau obrajii când privea în jos. I se părea cel mai frumos bărbat pe care-l întâlnise vreodată; probabil şi cel mai lipsit de milă şi mai greu de suportat!

El îşi lăsă pălăria pe frunte, lăsându-se pe spate. Mâinile lui erau puternice şi pricepute, iar ochii pe jumătate închişi, pentru a-i proteja de lumina soarelui. Părea atât de departe, încât tânăra femeie aproape tresări în clipa în care se întoarse s-o privească.

- La ce concluzie ai ajuns după această inspecţie, senorita?

- Mă gândeam că aţi fi un pacient foarte enervant, senor conte, minţi ea cu naturaleţe, zâmbind pentru prima oară de când se cunoscuseră.

- Aşa crezi?

Privirile lui întârziară câteva clipe pe figura ei, apoi bărbatul îşi fixă atenţia asupra drumului, zâmbind la rândul lui.

- O să mă străduiesc să nu mă îmbolnăvesc în perioada

cât vei fi la noi. Nu mi-aş dori să-ţi verşi iritarea pe care ţi-o provoc în clipa în care trebuie să-mi faci o injecţie.

- Nu v-aş răni niciodată, senor conte, îl asigură ea cu dulceaţă, amuzându-se la gândul de a-l avea la mila ei.

Ochii bărbatului se îngustară şi mai mult.

- Nu cred că o poate face cineva, declară el cu răceală, încheind astfel conversaţia.

Capitolul 2

După spendoarea castelului, spitalul fu un şoc şi o revelaţie pentru Laura. Se afla pe drumul principal, la câteva mile de castel, şi nu era cum crezuse ea, o clădire veche, renovată în grabă; fiecare piatră era nouă şi vopsită într-un alb strălucitor. Terenurile din jur erau verzi şi îngrijite, dând de înţeles că fuseseră investiţi bani buni şi multă grijă.

Fără să fi intrat încă, tânăra femeie era impresionată şi, după ce depăşi uşile masive, impresia bună fu întărită. Era un spital mic dar modern, cu echipamente noi, cumpărate în ultimii ani.

- Eşti mulţumită de el?

Contele o privi cu un zâmbet superior, dar nu putea da un răspuns negativ. Era mult mai mult decât te-ai putea aştepta la un spital din munţi.

-Ah, doctore Hernandes!

Figura contelui nu-şi pierdu din răceală în clipa în care-l întâmpină pe doctorul care se apropiase de ei. Poate din cauză că era foarte diferit de el, îşi spuse Laura. Oricare ar fi fost motivul, i se părea că o întâlnire foarte rece.

- Ea este senorita Marsh, doctore Hernandes, declară contele cu răceală. De fapt, este sora Marsh, şi cred că vei descoperi că aveţi multe în comun. Oricum, meritele diferitelor spitale le puteţi discuta mai târziu, dacă va mai rămâne. Pentru moment, a avut un accident în timp ce se

îndrepta spre castel şi v-aş fi recunoscător dacă aţi examina-o să vedeţi dacă n-a fost rănită în vreun fel.

Pentru o secundă, ochii albaştri ai Laurei fixară figura zâmbitoare a doctorului. Ochii lui căprui erau calzi şi inteligenţi, iar cei doi părură să se înţeleagă instantaneu. Tânăra femeie răsuflă uşurată. Nu toţi spaniolii erau aroganţi; întâlnise un prieten şi un ajutor care-i înţelegea problemele fără să spună nici un cuvânt. Părea o adevărată oază de calm.

Se îndreptă fără un cuvânt spre salonul pe care bărbatul i-l indicase, încântată că însoţitorul ei nu făcuse nici o încercare s-o urmeze.

- Ia loc, soră Marsh şi spune-mi despre rănile pe care le-ai suferit.

Ochii lui râdeau, iar Laura se aşeză uşurată pe un scaun din
apropiere.

- N-am nici o rană, doctore Hernandes, dacă n-o iau în considerare pe cea a mândriei.

- Cunosc sentimentul, zâmbi el. Cine se confruntă cu senor conte este întotdeauna învins. Ce s-a întâmplat?

Tânăra femeie îi povesti, repede şi cu uşurinţă. Era atât de plăcut să stea de vorbă cu cineva aproape de normalitate, după timpul petrecut în compania contelui.

- Bine! exclamă bărbatul, apropiindu-se de ea. O să verificăm, pentru orice eventualitate. Apoi, vom petrece timpul stând de vorbă. Nu sunt sigur că senor conte va fi păcălit, dar cel puţin va trece destul timp să-i atenueze suspiciunile. Oricum, sunt sigur că ai dreptate.

Scoase din buzunarul halatului o lanternă mică şi, în timp ce-i testă reflexele, îi examină pupilele şi mormăi cu satisfacţie.

- Cred că ai fost uimită să descoperi acest spital atât de

departe în munţi, nu-i aşa?

-Am fost. Mi se pare că banii nu sunt o problemă.

Mi-aş dori să fi avut la spitalul de la care vin câteva din echipamentele de aici.

- Da, suntem norocoşi şi, după cum ai observat, banii nu sunt o problemă. Contele a înfiinţat acest spital în urmă cu doi ani, iar de atunci continuăm să îmbunătăţim situaţia.

- Contele? exclamă ea surprinsă. Ca să fie un spital în apropiere pentru mama lui?

- Oh, nu, soră Marsh. Cred că nici nu s-a gândit la aşa ceva. în ciuda durităţii lui aparente şi a dorinţei de a se face totul aşa cum vrea el, ţine cu adevărat la oameni. Era îngrijorat de ceva vreme din cauza distanţei mari care despărţea unele dintre sate de un spital şi când, în urmă cu câţiva ani, un copil a murit în San Fredo într-un accident, a hotărât că vrea să înfiinţeze un spital aici. Când contele vrea să facă un anume lucru, se întâmplă întotdeauna, adăugă bărbatul cu un zâmbet. M-a ademenit din Madrid cu un salariu pe care nu-l credeam posibil, iar amândoi am pus la punct planurile pentru acest spital. A fost o aventură interesantă; este în continuare şi, oricât ar părea de ciudat, nu intervine niciodată, ci oferă bani de fiecare dată când este nevoie. Oamenii din munţii şi văile din vecinătate ar avea mari probleme dacă n-ar exista generozitatea contelui.

- Cum l-aţi cunoscut?

Laura nu-şi imagina cum au ajuns să se cunoască, dar explicaţia era la îndemână.

- Contesa, spuse doctorul liniştit. A fost la Madrid la spital de câteva ori şi mi-a fost pacientă. Si-a adus aminte de mine, atâta tot. Crezi că nu mă place, nu-i aşa? râse el, văzându-i expresia. Te înşeli, soră Marsh. Avem o bătălie continuă, eu şi senor conte. Mama lui este foarte bolnavă şi sper că înţelegi responsabilitatea care apasă pe umerii dumitale firavi. Ar putea muri oricând, dar nu va fi cazul. Există cincizeci la sută

şanse, în cazul ei, dar contele nu vrea să audă despre asta, iar eu nu vreau să renunţ. De aceea, din când în când, avem discuţii mai aprinse. Nu trebuie să vă spun că senor conte este cel care câştigă, de fiecare dată.

- Ce părere are contesa? întrebă ea nerăbdătoare.

- Cunoaşte care sunt riscurile, dar şi le-ar asuma, pentru a trăi o viaţă mai apropiată de normal. Dar nu vrea să-şi supere fiul, iar el este de părere că, dacă este îngrijită cum trebuie, o să se bucure de o viaţă normală. Se înşală. Aducerea dumitale aici este un soi de compromis.

- Un compromis?

- Da. Contesa crede că prezenţa dumitale i-ar putea restricţiona activităţile. Face foarte multe lucruri pe care n-ar trebui să le facă; cum ar fi, de exemplu, grădinăritul. Grădinile de la castel sunt viaţa ei. Contele n-o poate supraveghe mereu, iar ea crede că o parte dintre îndatoririle dumitale vor fi să raportezi contelui dacă a fost sau nu ascultătoare.

- Oh! murmură Laura, nemulţumită.

Dacă senor conte se aştepta să acţioneze ca un spion pentru el, atunci ce înşela amarnic! Când ridică privirea, descoperi că medicul o privea uimit.

- Ah! Poate că, de data asta, Rodrigo Esteban Diaz, conte de Montanas, şi-a găsit naşul. Pot vedea hotărârea de a nu renunţa fără luptă în ochii dumitale, soră Marsh.

Bărbatul se ridică repede în picioare.

- Mi se pare că deja sunt într-o bătălie cu contele, comentă Laura cu ironie. Se pare că sunt prea tânără şi prea subţire. Mi se face rău când mă gândesc la asistenta care l-ar mulţumi pe el.

Doctorul zâmbi, părând amuzant.

- Continuă, soră Marsh, o sfătui el. Dar să mergem la el, înainte să dea buzna în cabinet şi să constate că stăm de

vorbă.

- Doar nu îndrăzneşte să facă aşa ceva?

- îndrăzneşte să facă orice, soră Marsh, o asigură medicul. Este contele de las Montanas şi sângele sălbatic şi uneori violent al înaintaşilor lui îi curge în vene. Nu cred că sunt sigur să existe un lucru pe care nu l-ar face, dacă şi-ar dori cu adevărat. N-are teamă şi este foarte arogant. Dacă vrea să facă un anumit lucru, să fii sigură c-o va face!

Contele părea să fiarbă deja în clipa în care i se alăturară, iar tânăra femeie se bucură că nu stătuseră mai mult de vorbă. Bărbatul acesta o enerva într-un mod pe care nu-l crezuse posibil.

- Ei bine?

întrebarea răstită nu păru să-l tulbure în vreun fel pe medic, acesta informându-l cu calm că, în afara unei vânătăi de pe frunte care se va vindeca repede, sora Marsh se află într-o stare excelentă de sănătate.

- Excelentă? E palidă ca o rază de lună! replică bărbatul, privindu-i suspicios, de parcă puseseră la cale o conspiraţie. Pare abia capabilă să stea în picioare!

- Este sănătoasă, senor conte. Genetic, este programată să fie palidă şi delicată.

Dumneavoastră sunteţi brunet şi puternic. Este sănătoasă şi fără îndoială puternică, altfel n-ar fi rezistat atât de mult în profesiunea ei.

Contele părea să se îndoiască de această apreciere, dar se încruntă şi o conduse afară, vizibil nemulţumit că medicul îl contrazisese.

Pe drumul spre castel, în maşină domni tăcerea, iar Laura începu să se îngrijoreze. întâlnise destui pacienţi dificili în gărzile ei, dar aceştia rămăseseră destul de puţin în spital. Acest bărbat va face parte din viaţa ei o perioadă destul de

lungă, iar ea încă nu găsise cea mai bună cale de a se înţelege cu el.

- Trebuie să-mi comunicaţi care sunt îndatoririle mele, senor, spuse ea în cele din urmă, mai degrabă pentru a rupe starea încordată care părea să fi coborât asupra lor.

-Vei fi însoţitoarea mamei mele, iar calităţile de asistentă medicală vor fi utilizate doar dacă este nevoie.

Răspunsul lui era scurt, dându-i de înţeles că nu este necesar să mai adauge ceva.

- Mi-am dat seama de acest lucru, senor. Numai că nu înţeleg de ce aveţi nevoie de o asistentă medicală. Sunt sigură că o infirmieră calificată ar fi fost suficientă...

- Regreţi hotărârea de a veni?

îi aruncă o privire plină de speranţă. Fără îndoială, i-ar fi făcut plăcere să spună că regretă că a venit. Probabil că ar deveni de-a dreptul fermecător, dacă i-ar spune asta. Poate că s-ar oferi s-o conducă la Londra, doar ca să scape mai repede de ea.

- Nu, declară ea cu fermitate. Vreau doar să ştiu cât mai multe. Nu vreau să...

- Să greşeşti? se interesă el cu ironie. Foarte bine, senorita. Am dat un anunţ pentru cineva cu calificări înalte deoarece doream o persoană matură şi stabilă. Eşti o surpriză, după cum cred că ţi-ai dat seama. Cred că domnul Bloom a fost cucerit de înfăţişarea ta şi, pentru prima oară în viaţă, a uitat de datorie.

- Calificările mele sunt foarte bune, senor conte, se răsti Laura, confuză şi jenată de remarca lui. Domnul Bloom este un domn cu maniere impecabile.

- Si vedere foarte bună, nu mă îndoiesc, murmură el, fără să-şi ia ochii de la drum.

- Nu mi-aţi spus nimic ce să nu fi ştiut dinainte, senor

conte. Nu mi-aţi vorbit despre contesă, despre zilele libere, despre starea sănătăţii ei, despre ce-i place şi ce nu-i place...

- Senorita, cred că trebuie să te preocupe mai mult ce-mi place şi ce nu-mi place mie, o avertiză el. Contesa este bună şi blândă. Eu nu. în ceea ce priveşte starea sănătăţii ei, mă aşteptam s-o afli de la Miguel Hernandes în timpul discuţiei îndelungate pe care aţi purtat-o.

- Oh, aşa îl cheamă? spuse Laura repede, dornică să-l îndepărteze de la subiectul discuţiei lor, nedorind să-i facă probleme medicului.

- Sunt surprins că nu ştii deja acest lucru, replică el cu duritate. Părea că v-aţi descoperit suflete pereche de la prima vedere. Aţi stat destul de mult în cabinet, încât puteaţi planifica o conspiraţie de proporţii!

- Practicăm aceeaşi profesie, senor. Nu e firesc să ne simţim bine unul în compania celuilalt? Desigur, sunt obişnuită să stau de vorbă cu medicii, am făcut-o destul de mult.

- Si nu eşti obişnuită să stai de vorbă cu personaje întunecate şi furtunoase ca mine, încheie el, privind-o cu răceală.

- N-am spus aşa ceva, răspunse Laura, enervată. Sper din toată inima că nu veţi lăsa antipatia pentru doctorul Hernandes să vă influenţeze în ceea ce mă priveşte.

Ochii lui întunecaţi o ţintuiră pe scaun.

- Te asigur, senorita, că nu voi lăsa să mă influenţeze nimic în ceea ce te priveşte. Stii deja ce părere am despre tine, care poate fi reflectată într-un singur cuvânt: nepotrivită! în ceea ce-l priveşte pe doctorul Hernandes, de ce crezi că îmi este antipatic? L-am ales special pentru a conduce acest spital. N-aş putea lucra cu o persoană care nu-mi place.

- îmi pare rău, murmură Laura, evitându-i privirea, confuză şi deranjată. V-aţi purtat de parcă aţi fi fost enervat.

- Mă comport cum vreau, remarcă el, fără să vrea să continue discuţia despre acest subiect, iar Laura se încruntă.

Cu siguranţă, asta făcea! Nu era de mirare că mama lui avea probleme cu inima, îşi spuse ea, fără îndoială că şi ea va avea nevoie de îngrijire medicală înainte să-şi termine perioada de stat la castel. Numai firea ei încăpăţânată şi dorinţa de a duce lucrurile la capăt o împiedica să-i spună că nu e cazul să se mai obosească să despacheteze, că n-are decât să-şi găsească o altă asistentă medicală, pe gustul lui.

- Bagajul tău va fi deja la castel când vom ajunge, spuse el după o vreme, oarecum îmblânzit, dar ea nu se simţea mai bine.

într-un fel, nu se gândea la noua ei slujbă într-un mod profesional. El fusese cel care o determinase să o privească personal. Era iritant şi o făcea să se simtă confuză, continuă ea, privindu-i pe furiş profilul arogant. Reuşise s-o facă să se simtă nesigură, iar nimic din spusele şi reacţiile lui nu erau fireşti. Undeva în inima ei, era sigură că nu-i poate face faţă, iar acest lucru o făcea să se enerveze.

După că ajunseră la castel, o ajută să coboare din maşină oferindu-i mâna cu un gest care trebuia să fie unul de curtoazie. Oricum ar fi fost, tânăra femeie se simţea ca un copil neascultător care fusese găsit colindând fără ştirea părinţilor, iar acum era adus acasă pentru a fi pedepsit. Orice făcea, oricât de neînsemnat, părea s-o lase fără urmă de autoritate, iar acum era aproape sigură că greşise venind aici.

- Condu-o pe sora Marsh în camera ei, ordonă contele unei tinere brunete şi solide care apăruse ca prin minune.

Chiar şi aceste cuvinte îi părură Laurei ameninţătoare. Ca şi cum ar fi spus că este prizonieră.

- Poţi să te prezinţi şi să-i spui care sunt îndatoririle tale, adăugă el cu răceală.

- Da, senor.

Tânăra nu făcu o reverenţă, dar era ca şi cum ar fi făcut-o. Laura respiră adânc, încercând să-şi ascundă pornirea de enervare care o cuprinsese.

De ce o enerva atât de mult acest lucru nu putea nici ea să-şi dea seama. Nu-i păsa ce părere avea despre ea, deoarece era sigură de abilităţile şi calificările ei profesionale, iar el avea libertatea să se poarte cum doreşte în propriul castel. Stia deja că era un nobil, iar strămoşii lui făcuseră parte din oştirile care se luptaseră pentru libertatea Spaniei, dar o enervase şi îi va fi destul de greu să-l trateze ca pe angajatorul ei. O să-i fie destul de greu să se comporte raţional, îşi dădea foarte bine seama; acum era stăpânită de o dorinţă fierbinte de a-l prinde pe picior greşit.

Numai că el se ridica asupra ei, înfricoşător ca o fantomă a trecutului.

Vederea camerei în care urma să stea îi alungă toate gândurile. Să spună că e frumoasă era prea puţin. în interior domnea o linişte care acţiona ca un drog puternic, iar tânăra femeie simţi că se relaxează instantaneu.

Camera era luxoasă, albul pereţilor fiind îmblânzit din loc în loc de lucirea stinsă a pietrei din care fusese construită clădirea. Cu toate acestea, camera părea elegantă, datorită ornamentelor din porţelan şi din argint.

Pe pereţi erau agăţate picturi frumoase, cu rame aurii, iar covorul de un verde blând dădea camerei un aer de feminitate care o copleşea.

Un perete era dominat de o fereastră înaltă, franţuzească, acum uşor deschisă, lăsând să pătrundă briza uşoară a serii, care făcea perdelele din mătase să fluture uşor. Parfumul florilor cuprinsese întreaga cameră, iar tânăra femeie se întoarse încântată spre menajeră.

- Ce cameră minunată!

- Da, senorita. Trebuia să aveţi o altă cameră, în zona mai îndepărtată a castelului, dar contele a dat un telefon de la spital şi a anunţat că o veţi avea pe aceasta. V-am călcat deja hainele şi le-am aranjat în dulap.

- Dar de ce? Pot să fac şi eu aceste lucruri. E foarte drăguţ din partea ta, dar...

-Voi fi camerista dumneavoastră, senorita. Senor conte a ordonat acest lucru, iar eu sunt onorată. Sunt de asemenea surprinsă. Nu prea mă place.

Brusc, Laura începu să râdă, umorul ei natural şi exuberanţa de care dădea dovadă de obicei ridicându-se deasupra neplăcerilor zilei.

-Acum suntem două. Cred că senor conte nu mă place nici pe mine; dar sincer, n-am nevoie de o cameristă. O să-i vorbesc despre acest lucru.

Nu putea să-şi dea seama despre ce era vorba. I se dăduse o cameră specială şi o menajeră, ca şi cum urma să stea mai mult la castel, dar cu câtva timp în urmă contele păruse nerăbdător să scape de ea. Probabil că-i dăduse telefon contesei în timp ce era în cabinetul doctorului Hernandes. Poate că mama lui îi ceruse s-o lase să rămână. Gândul acesta o înveseli şi o mai linişti. Cineva era capabil să-i dea ordine contelui. Era un gând într-adevăr plăcut.

-Vă rog, senorita, nu-i cereţi să nu mai aveţi cameristă. Contele va crede că v-am nemulţumit deja şi, deoarece nu mă place prea mult, o să fiu trimisă imediat la etajele inferioare.

- Dar nu ştiu ce ai putea face pentru mine, ...

- Maria, senorita. Pot să fac orice aveţi nevoie- să vă pregătesc hainele, să vă pregătesc baia... sunt atât de multe lucruri de care puteţi avea nevoie. Sunteţi o asistentă medicală venită din Anglia, şi nimeni nu se va aştepta să

faceţi diverse lucruri pentru propria persoană.

Pe moment, părea că n-are ce face, iar Laura dădu din cap aprobator, cerând să fie condusă la contesă. Camerista dispăru cu un zâmbet larg pe faţă, promiţând să se întoarcă foarte repede cu veştile.

într-o situaţie cu care nu se mai confruntase vreodată, tânăra femeie se îndreptă spre balcon oftând uşor, întrebându-se cum s-ar fi descurcat în această situaţie asistentele cu experienţă pe care le cunoscuse.

Era tânără pentru poziţia ei. Dedicarea de care dăduse dovadă şi flerul natural o făcuse să promoveze foarte repede, dar abia în ultimele şase luni ajunsese la statutul de asistentă şefă. îşi dăduse seama că senor conte se aşteptase la o persoană mult mai în vârstă şi, din replicile lui, înţelesese că se aşteptase la un fel de campioană olimpică la lupte, cu pieptul lucind de aurul medaliilor. Oare cum ar fi reacţionat la o astfel de persoană? Cunoştea destule asistente care l-ar fi pus la punct din două cuvinte, dar începuse să creadă că ea nu făcea parte din această categorie.

Rămase câteva secunde privind grădina care se întindea sub picioarele ei. Soarele cobora repede spre apus, dar era încă destulă lumină. Ca totul din preajmă, grădina era frumoasă. Apa fântânilor arteziene îi atrase atenţia, dând un aer de basm potecilor întunecate. Grădina părea foarte bine îngrijită, un loc de linişte şi pace, înconjurat de ziduri înalte. îşi dădea foarte bine seama de ce era locul preferat al contesei.

Cu un alt suspin, se întoarse în cameră. Se îndreptă spre baie, admirând instalaţia modernă, prosoapele fine şi săpunul parfumat. Decoraţiile în culoarea piersicii erau o încântare pentru ochi, iar Laura se strădui din răsputeri să nu se mai gândească la nimic. Cu atât mai puţin, să se gândească la conte. Se dezbrăcă şi făcu un duş, relaxându-se cât era posibil

şi periindu-şi părul până când începu să strălucească. Maria o aştepta în cameră.

- Contesa vă va vedea dimineaţă, senorita. Acum se odihneşte, iar contele nu mi-a dat voie s-o deranjez. Spune că nu e nici o grabă. Nu s-a simţit prea bine azi, adăugă ea îngrijorată. Ne bucurăm că sunteţi aici. Contesa este foarte iubită la castel. E o doamnă foarte bună.

- O să fac tot ce pot mai bine pentru ea, Maria, spuse Laura cu blândeţe, fiind răsplătită cu un zâmbet larg. E bine că o voi vedea mâine.

Replica bărbatului îi răsună în minte. Da, între timp va putea să-i schimbe punctul de vedere mamei lui. Nu era de mirare că nu-l putea uita, pătrundea chiar şi în gândurile ei.

- Aveţi o vânătaie mare pe frunte, senorita, observă Maria cu solemnitate. Ne pare rău că aţi avut un accident. Maşina a fost dusă în sat, dar s-ar putea să fie nevoie să meargă la un mecanic în oraş. Am auzit că radiatorul a fost distrus, adăugă ea încântată de exactitudinea informaţiilor pe care le oferea.

Tânăra femeie se întreba dacă camerista folosea întotdeauna pluralul maiestăţii, sau dacă se considera purtătoarea de cuvânt a întregului personal. Era vorbăreaţă şi deschisă. Nu era de mirare că senor conte n-o plăcea! Arăta ca genul de persoană care mai şi răspunde, nu doar ascultă.

- în acest caz, cred că mă voi duce în grădină, anunţă Laura, dar Maria clătină din cap.

- Soarele aproape a apus, senorita, iar grădina e foarte întinsă. E posibil să vă rătăciţi în întuneric. Aş putea veni cu dumneavoastră, dar cred că senor conte nu va fi de acord. Sunt zone ale grădinii în care nu putem pătrunde; aparţin doar familiei.

- Atunci, mă aştept să nu-mi fie permis accesul acolo, dădu din cap Laura, hotărâtă să nu se lase sedusă de manierele

aristocratice ale contelui. O să fiu în siguranţă, nu-ţi face probleme.

- Vă pot conduce până la uşa laterală, care dă în grădină, insistă camerista, neliniştită. Dacă veţi coborî la parter şi veţi traversa holul, senor conte vă va vedea şi va remarca şi cicatricea de pe fruntea dumneavoastră. Se va înfuria pe mine că nu v-am trimis direct la culcare.

- Bine.

Laura nu se putu împiedica să nu râdă la ideea că putea fi trimisă la culcare ca un copil, precum şi la convingerea Mariei că senor conte ar observa chiar dacă ar fi toată acoperită de vânătăi, dar pentru că nu voia ca aceasta să sufere din cauza ei, îi permise s-o conducă pe o scară întunecată şi îngustă, ajungând în întunericul grădinii.

Era aproape ca o călătorie în paradis. Parfumul florilor era aproape prea puternic, iar aerul era ca un balsam pe pielea ei. Tânăra femeie respiră adânc, cu capul pe spate şi ochii aproape închişi. Atmosfera o făcea să se simtă senzuală, mai femeie decât fusese vreodată. îşi imagină vremurile apuse, soldaţii care luptau pentru independenţa Spaniei, spanioli înalţi şi întunecaţi.

îşi întrerupse repede şirul gândurilor. Spaniolul înalt, întunecat şi arătos din castel urma să o provoace la luptă în fiecare zi, şi va avea destul de multe de îndurat fără să-şi mai lase imaginaţia s-o ia razna.

Sunetul apei curgătoare o atrase spre curte, la intrarea căreia se afla o fântână arteziană ale cărei ape cristaline, luminate de razele soarelui aproape apus, erau de o frumuseţe ireală.

Brusc, din apropiere răsună zgomotul unor aripi imense, iar curentul provocat de o pasăre uriaşă care părea să-şi ia zborul din apropiere îi atinse faţa. Laura scoase un ţipăt de

surpriză, acoperindu-şi capul şi alergând de lângă fântână într-o pereche de braţe puternice care se strânseră momentan în jurul ei. Când ridică privirea, ochii ei speriaţi întâlniră privirea rece a contelui.

-Te-a speriat ceva, soră Marsh? întrebă el, de parcă s-ar fi aşteptat s-o sperie orice.

-Am fost uimită, recunoscu ea, străduindu-se să se elibereze din braţele lui. Ceva s-a ridicat în zbor de lângă mine.

-Nu pari să fi păţit ceva, observă el, studiind-o cu răceală. Deşi mă aştept ca o englezoaică blondă cu ochi albaştri să nu fie la fel de curajoasă ca o spaniolă.

- Femeile din Anglia nu sunt obişnuite să fie atacate de lilieci imenşi şi murdari, senor conte! se răsti ea, încă speriată.

- E o mare exagerare, senorita, replică el, clătinând din cap. Bufniţa vultur care a zburat aproape de tine nu este un liliac murdar, cum ai spus fără nici o eleganţă. E o creatură foarte frumoasă, şi o specie ocrotită. Plecase la vânat şi, fără îndoială, părul tău argintiu a atras-o. E adevărat că are o preferinţă pentru porumbeii argintii, dar nu e un pericol pentru tine. Sunt sigur că, dacă te-ar fi capturat, s-ar fi străduit din răsputeri să te aducă înapoi din clipa în care ai fi deschis gura.

-Mă întorc în castel, anunţă Laura cu fermitate, respirând adânc în încercarea de a-şi controla iritarea.

în camerele de la parter, luminile erau deja aprinse, luminând părul ei argintiu şi lăsându-l pe conte într-un întuneric mai de nepătruns. Acum, îi era aproape imposibil să descopere uşa de la scările pe care coborâse. Simţindu-se foarte dezavantajată că nu putea citi în ochii lui întunecaţi, făcu un pas ezitant înainte.

-O să-ţi arăt drumul, soră Marsh, spuse el, ridicând din umeri. Nu e o idee prea bună să ieşi pe întuneric şi, pentru

timpul în care eşti aici, se presupune că eşti în grija mea. Nu vreau să ai un nou accident şi, cine ştie, poate că bufniţa aceea e prin preajmă, căutând întăriri.

Laura nu se înjosi să răspundă ceva la această remarcă sarcastică. Nu putea suporta gândul că râde de ea, dar ştia că asta făcea.

Chiar dacă era enervată, nu se putea împiedica să admire silueta castelului care se profila pe cerul senin al serii. Contele se opri lângă ea.

- Impresionant, nu-i aşa? întrebă el încet.

- E de necrezut, mărturisi ea. E atât de frumos, încât pare puţin înfricoşător.

- Nu eşti obişnuită cu atâta grandoare, senorita?

Pentru prima oară, vocea lui nu suna ironic, iar Laura îl privi cu un râs uşor, surprinsă.

- N-am mai văzut un castel vreodată, senor conte, decât în ruine. Foarte puţini oameni au destui bani încât să trăiască într-o asemenea splendoare. Nu e ceva obişnuit.

- în Anglia, unde ai locuit înainte de a începe şcoala? Unde este casa ta?

-Presupun că nu am una, răspunse ea. După moartea tatălui meu, am început să locuiesc în căminele de la şcoală.

- Iar mama ta?

-A murit când aveam şapte ani, murmură ea. Tata şi cu mine am rămas multă vreme singuri. Am fost foarte apropiaţi..

- Si te-ai dus la facultate, lăsându-l singur?

Ea se crispă o clipă, întrebându-se dacă încerca s-o înfurie din nou, dar îşi dădu seama că era doar curios, aşa că se relaxă din nou.

- Nu, nu m-am dus la facultate. Mi-am dorit întotdeauna să fiu asistentă medicală şi mi-am început pregătirea din liceu. Puteam să locuiesc acasă, pentru că nu era foarte departe.

Oricum, adăugă ea cu un zâmbet, nu mi-aş fi permis să mă duc la facultate.

- îţi pare rău? întrebă el, iar tânăra femeie se întoarse să-l privească, stânjenită.

Ştia că nu se poate discuta normal cu această persoană rece şi arogantă.

- Nu, desigur! Nu cred că m-aş fi dus, nici dacă mi-aş fi permis. Tata şi cu mine eram singuri pe lume. Aveam nevoie unul de altul!

-Da, dădu el din cap. E un şoc pentru un copil să-şi piardă mama. Oricum, acum nu mai eşti singură, senorita. îl ai pe logodnicul tău... sau aproape. Cum îl cheamă şi cu ce se ocupă?

- Se numeşte David Elliott şi este medic, declară ea scurt, încă supărată pe el.

- Medic? Da, acum îmi dau seama că este firesc. Femeile au tendinţa să se căsătorească în general cu bărbaţii cu care lucrează sau care le-au fost colegi. E mai sigur, nu? Mai confortabil.

-într-o căsătorie trebuie să fie mai mult decât siguranţă şi confort, din punctul meu de vedere, spuse Laura cu fermitate, întrebându-se nesigură cum ajunsese să vorbească despre aceste lucruri cu contele. în orice caz, nu sunt încă sigură că vreau să fiu soţia lui David.

Tonul ei era ferm şi încerca să pună capăt conversaţiei, dar bărbatul nu era de aceeaşi părere.

-Ai venit aici să scapi de el? Să te hotărăşti ce vrei să faci? întrebă el cu răceală. Sper, soră Marsh, că nu vei fi distrasă de aceste gânduri, astfel încât să n-ai destull grijă de contesă!

- Nu sunt distrasă, senor conte! Sunt foarte atentă şi eficientă!

- Mama are nevoie de mai mult decât eficienţă, senorita! Are nevoie de grijă şi de bunătate. Este bună şi blândă şi nu i-ar prinde bine să se preocupe de problemele altcuiva sau să nu primească atenţia de care are nevoie.

Tânăra femeie deschise gura să răspundă, simţindu-se la limita nervilor dar, spre mirarea ei, el zâmbi si ridică mâna.

- Oricum, deoarece mă asiguri că nu eşti distrasă, nu văd de ce am mai vorbi despre acest lucru, iar mie mi se pare evident că nu te vei gândi prea mult la acest bărbat dacă ai fost gata să pleci atât de departe de el. De asemenea, este clar că nu te iubeşte, altfel nu te-ar fi lăsat să pleci de lângă el. Putem să uităm această problemă.

După o clipă de uimire că poate să intervină cu atâta răceală în viaţa ei personală, Laura izbucni, furioasă:

- Nu ştiţi nimic despre mine în afară de ce aţi citit în dosarul pentru sluljbă, se răsti ea. Nu ştiţi nimic despre sentimentele mele, despre viaţa mea personală, despre visele şi speranţele mele. De asemenea, nu ştiţi nimic despre David! Nu este în nici un caz problema dumneavoastră! Sunteţi doar angajatorul meu, şi nu-mi aduc aminte să vă fi cerut un sfat în ceea ce priveşte viaţa mea sentimentală!

- Poate că nu ştiu nimic despre visele şi speranţele tale, senorita, fu el de acord, privindu-i faţa mânioasă cu sprâncenele ridicate, dar ştiu că ai un temperament foarte exploziv. Poate că medicul acela, prietenul tău, a descoperit şi el acest lucru şi te-a lăsat să pleci cu încântare? Poate că acum e liniştit, în timp ce tu îţi descarci furia în Spania? îmi dau foarte bine seama de ce nu e pregătit pentru mai mult decât să fie "aproape" logodnicul tău! încep să mă întreb dacă e bine sau nu să te prezint contesei. Oricum, vom vedea. Pe moment, să ne întoarcem în castel înainte ca vreo creatură cu pene să facă greşeala fatală de a te ataca!

Contele ignoră faptul că ea tremura de furie şi o conduse cu calm şi fermitate spre intrarea castelului, făcându-i semn să intre prin uşile înalte de stejar. Ignoră starea ei de furie, iar tânăra femeie fu nevoită să uite orice ar fi vrut să spună în clipa în care pătrunse în ceea ce Maria denumise "holul mare".

întinderea vastă de podea din marmură de Andaluzia îngălbenită de vreme, înălţimea impresionantă a tavanului, frumuseţea sobră a pereţilor de piatră îi tăiară respiraţia.

O masă lungă de stejar se întindea în centrul încăperii, culoarea ei sumbră fiind înveselită de vasele cu flori aranjate de-a lungul ei. Pe pereţi erau scuturi şi săbii, gravate cu blazonul care domina şi arcada de piatră de la intrarea în curte. La capătul holului se înălţa o scară impunătoare, care părea destul de largă încât să primească o întreagă companie de soldaţi.

în partea de sus, scara se împărţea în două, dar restul era cufundat în întuneric.

- E un şoc, nu-i aşa?

Contele urmărea expresiile care se citeau pe figura ei, iar tânăra femeie se întoarse spre el cu ochi mari, uitând toată mânia.

- Cum de nu l-am văzut când am intrat în castel, mai devreme? întrebă ea.

-Am intrat direct din curtea din spate. Holul de acolo e mai puţin impunător, dar şi mai puţin alarmant pentru vizitatori.

- Mi se pare că ar trebui să vorbesc în şoaptă sau că trebuie să mă învârtesc în jur, privind până când mă apucă ameţeala, murmură ea, cu voce scăzută.

- Cred că ai fost destul de ameţită pentru o singură zi, clătină el din cap. Pe fruntea ta este vizibilă o vânătaie interesantă şi cred că, de data asta, e mai bine să ţi se aducă masa în cameră, astfel încât să te poţi duce devreme la culcare. De mâine, vei cina împreună cu mine şi cu restul locatarilor acestui domeniu.

- Oh, nu cred...

Ştia că este inutil să protesteze din clipa în care îi văzu lucirea hotărâtă din ochi.

- Dar eu cred, senorita, o corectă contele cu hotărâre. Nu vei mânca în bucătărie şi nu te vei ascunde în camera ta, cu excepţia cazului în care te simţi rău. Nu te teme, adăugă el cu răceală, o să mă asigur că foloseşti furculiţa potrivită.

- Sunt perfect capabilă să mănânc civilizat, se răsti Laura, enervată din nou. Am presupus doar că un castel splendid ca acesta va avea o sală de mese la fel de splendidă. Deoarece am venit aici pentru a lucra, nu cred că mi-am adus haine potrivite pentru mese de gală.

- în acest caz, dacă rămâi, va trebui să remediem această situaţie, nu? murmură contele încet, privind-o cu ochi strălucitori. Orice te deranjează, poate fi rezolvat foarte repede. Nu trebuie decât să-ţi foloseşti talentele şi bunătatea inimii să ai grijă de contesă şi să fii rezonabil de ascultătoare.

- Ascultarea nu mi se potriveşte, senor conte! replică Laura cu aprindere, dându-şi seama că orice drăgălăşenie din partea gazdei ei era doar momentană şi că trebuie să continue bătălia.

Dar bărbatul nu se lăsă provocat. în loc să replice la fel, o prinse de braţ şi o conduse spre una dintre uşile de pe hol.

- Şi neascultarea ta se poate rezolva la fel de repede, o ameninţă el. Dar, pentru moment, să-ţi domolesc temerile. Aceasta este sala de mese!

Deschise uşa şi aprinse lumina. Imediat, camera fu inundată de lumina care provenea de la trei candelabre imense, iar inima Laurei se opri în loc la vederea unei săli care părea mai degrabă una pentru banchete, decât pentru mese luate în familie.

Totul era la o scară impresionantă, de la argintul strălucitor, până la scaunele masive din lemn.

- După cum poţi vedea, aceasta este sala de mese, spuse

contele, fixând-o cu un amuzament sardonic. Dar acesta este locul unde mâncăm.

Cu acelaşi zâmbet pe buze, deschise o altă uşă care dădea spre o cameră mai mică şi confortabilă, pregătită deja pentru masa de seară.

- Ne place să ne simţim bine. Nu folosim sala principală decât dacă este necesar. îmi imaginez că vei putea să te descurci. Hainele nu sunt o problemă, iar în ce priveşte furculiţa potrivită, o să-ţi semnalez de fiecare dată alegerea corectă.

- De ce mă insultaţi atât de des şi vă purtaţi distant? întrebă Laura supărată, întorcându-se să-l privească cu hotărâre, înfuriată şi mai tare descoperind amuzamentul din privirile lui.

El îi prinse bărbia, ridicând-o să-i studieze figura.

- Poate că scoţi la iveală diavolul din mine, sugeră el amuzat. Poate că este profesia ta de vină şi dorinţa mea de a dovedi că nu eşti potrivită, sau poate că pur şi simplu vreau să văd cât e de arzător focul din tine.

îi dădu drumul şi trase de un cordon de mătase care atârna lângă uşă. Aproape imediat, Maria apăru, oprindu-se nesigură în cadrul uşii şi ascultând şuvoiul de spaniolă rapidă pe care contele aproape îl aruncă în direcţia ei.

- Da, senor conte, răspunse ea, dând din cap în timp ce reţinea ordinele date.

- Maria se va asigura că ai ajuns în siguranţă în camera ta, senorita. Va avea grijă şi de vânătaia aceea neplăcută.

- Dar pot...

Replica îi îngheţă pe buze în timp ce el îi luă mâna şi o ridică să i-o sărute.

- Sunt sigur că poţi, murmură el. Pe mâine, senorita.

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre hol. îşi dăduse instrucţiunile. Nu mai era nimic de spus, iar interesul lui pentru ea dispăruse. Umerii largi şi mersul elastic erau martori, iar tânăra femeie rămase să se întrebe dacă va reuşi vreodată să se înţeleagă cu acest bărbat imprevizibil şi deranjant. Putea încă simţi căldura mâinii lui pe piele, iar obrajii i se îmbujorară când îşi dădu seama că atingerea îi făcuse plăcere.

Capitolul 3

Dimineaţa următoare, Laura se trezi devreme, recuperată în întregime după accidentul avut şi hotărâtă să revină la normal. Contele era un bărbat care trebuie ţinut la distanţă, iar astăzi intenţiona să intre în rolul sorei Marsh înainte ca bărbatul s-o facă din nou să-şi piardă cumpătul.

îşi observă imaginea din oglindă cu satisfacţie. Albastrul închis al uniformei proaspăt spălate contrasta puternic şi cu boneta, şi cu mânecile de un alb imaculat. Părul argintiu, care îi cădea de obicei până la jumătatea spatelui, era ridicat într-un coc, pentru a fi fixat sub bonetă.

Sora Marsh, teroarea saloanelor! Zâmbi larg, amintindu-şi privirea uimită a Mariei când venise să ia tava pe care fusese micul dejun şi descoperind-o pe vulnerabila senorita din seara trecută stând dreaptă şi hotărâtă, cu o expresie rece şi profesională.

Nu va accepta nici o poruncă de la măria-sa! Ieşi din cameră cu paşi mari, îndreptându-se spre scări cu o expresie calmă, sigură pe rolul şi competenţele ei.

Oricum ar fi fost, inima i se strânse într-un mod neprofesional când, aproape la baza scării imense, ridică privirea şi-l descoperi pe conte aşteptând-o în capul scărilor, cu mâinile în şolduri şi cu o expresie ucigaşă pe figură.

- Ce Dumnezeu porţi? mormăi el supărat.

-Astăzi este prima zi de serviciu. Desigur, port uniforma. Dacă îmi arată cineva drumul spre camerele contesei...

El o privi cu nemulţumire.

- Vrei s-o sperii cu imaginea unei eficienţe scorţoase? Eşti aici să-i fii însoţitoare şi să-ţi foloseşti calităţile de asistentă medicală doar în cazul unei crize. Nu trebuie să provoci această criză apărând atât de rigidă şi formală, cu părul

ascuns sub o bonetă cu marginile atât de ascuţite, încât ar putea tăia degetele unui bărbat!

- Este uniforma mea obişnuită, replică Laura cu răceală, nemulţumită că făcuse din nou o gafă.

- Ceea ce pare obişnuit într-un spital londonez, nu este obişnuit şi în castelul meu! se răsti el. Nu pot decât să-mi spun fie că eşti prea nerăbdătoare să ajungi lângă mama, fie că te-ai retras în fortăreaţa ta de carton ca să-mi dovedeşti că în venele tale, unde femeile obişnuite au sânge, tu ai antiseptic. Schimbă-te imediat!

- N-o voi face!

Rămase în faţa lui, mică dar sfidătoare, privindu-l cu ochi strălucitori, iar el făcu un pas spre ea, mormăind.

-Ai un minut. După expirarea timpului, te schimb eu!

- N-aţi îndrăzni!

Calmul ei dispărea cu repeziciune, dar era hotărâtă să nu cedeze.

- Dacă mi se pare necesar, îndrăznesc orice, senorita. Să te schimb înapoi într-o femeie ar fi o activitate provocatoare care nu mi-ar lua prea mult timp. Timpul se scurge.

Se apropie mai mult, iar ea era pe punctul să cedeze. Oricum, fu salvată de apariţia unei femei înalte şi subţiri, care apăru dintr-o cameră de lângă scări.

- Rodrigo, dragule, parcă eşti o furtună care se avântă deasupra munţilor, observă femeia cu o voce blândă, vizibil amuzată. Ce îţi provoacă atâta enervare?

Contesa. Laura nu avea nici cea mai mică îndoială. Părea să nu semene deloc bărbatului înalt şi întunecat, o femeie de o frumuseţe tulburătoare şi palidă, dar a cărei ţinută vorbea despre avere şi autoritate. Şi despre liniştea unor ani îndelungaţi de dragoste, adăugă tânăra femeie în minte, în timp ce contele o prinse de braţ, palma lui puternică şi

întunecată acoperind degetele subţiri.

- Oh! ridică femeia privirea, descoperind-o pe Laura şi zâmbind larg. Sora Marsh. Nu speram să fiu atât de norocoasă încât o persoană atât de frumoasă să răspundă la anunţul meu.

- Contesa de las Montanas, sora Marsh, făcu bărbatul prezentările, privind-o pe tânăra femeie cu iritare, cu mâna încă acoperind-o protector pe cea a mamei lui, statura lui înaltă încremenită în încercarea de a-şi controla furia.

- Vino, soră Marsh, murmură contesa încântată, îndepărtându-se de fiul ei, în timp ce-i făcea Laurei un semn spre uşa deschisă. Ce încântare! Să mergem în camerele mele.

- Mamă!

Tonul îngrijorat al contelui o făcu pe contesă să se întoarcă şi să-l privească uimită.

- E în regulă, Rodrigo. De ce eşti atât de îngrijorat? Sora Marsh şi cu mine suntem capabile să ne descurcăm şi singure. Abia aştept să stau de vorbă cu ea.

Ochii întunecaţi ai contelui Rodrigo Esteban Diaz întâlniră ochii de un albastru strălucitor ai sorei Marsh, iar ea ridică sprâncenele întrebător. Ar fi vrut să izbucnească în râs la vederea expresiei lui războinice. Era clar că accepta să fie înfrânt de mama lui, dar nu de altcineva; era un adevărat spaniol, iar ochii lui întunecaţi o avertizau că se va răzbuna la momentul potrivit.

Camera în care intrară era tulburător de frumoasă. Tavanul înalt, cu arcade şi sculpturi de piatră, o amintire a vechii clădiri, era alb cu dungi aurii în zonele cele mai înalte.

Ferestrele înalte dădeau spre grădinile care îi erau atât de dragi contesei, iar mobila era atât de frumoasă, încât părea coborâtă dintr-o poveste.

Era atât de fermecată de frumuseţea camerei, încât se întoarse speriată la auzul unui hohot de râs care îi atrase atenţia spre contesă, aşezată pe un scaun bogat ornamentat lângă un birou.

- îmi aduci aminte atât de mult de reacţia mea când am venit prima oară la castel. Am rămas uimită luni întregi. Felipe trimitea tot timpul servitori să vadă dacă nu m-am pierdut în vreun colţ al castelului sau prin preajmă. Dar tu o să fii uşor de găsit, cu părul tău de o culoare atât de neobişnuită. Rodrigo mi te-a descris aseară şi în nici un caz nu ţi-a făcut o descriere corectă. Părea să creadă că nu te voi dori aici. A spus că nu semeni în nici un fel cu o asistentă medicală. Cât s-a înşelat! zâmbi ea, privind-o din cap până-n picioare. Eşti atât de elegantă şi de eficientă. Poate că modul în care te-a găsit să-i fi afectat raţionamentul? Dacă tot vorbeam despre asta, cum te simţi?

- Mă simt bine, răspunse Laura repede. Cum vă simţiţi dumneavoastră este problema.

Aşadar, contele ajunsese la concluzia că mama lui nu va dori s-o primească. Ei bine, mama lui părea să ia singură decizii şi nu putea convinsă să gândească lucruri care nu-i erau proprii.

O să-i fie foarte greu să-şi păstreze imaginea rece şi profesională în faţa acestei femei încântătoare şi delicate. Frumuseţea şi râsul ei vesel erau prea atrăgătoare ca să fie date la o parte şi ignorate. Probabil că va fi mai greu să fii o asistentă pentru contesă, decât o însoţitoare. Oricum, e destul de greu să fii asistentă medicală în acest castel splendid şi în apropierea influenţei tulburătoare a contelui. Acest loc o luase prin surprindere.

- Ar fi bine să ştiu ce fel de regim alimentar urmaţi, spuse ea repede. N-am avut ocazia să stau de vorbă despre acest

lucru cu doctorul Hernandes.

- Desigur, l-ai cunoscut pe Miguel. E foarte drăguţ, nu crezi? Presupun că-l vei vedea destul de des- practic bântuie acest castel. între Miguel şi Rodrigo, chiar mă simt pusă la colţ; unul dintre ei pare să mă aibă mereu sub observaţie. Speram să găsesc un aliat în tine.

- Aveţi unul, spuse Laura încântată, figura ei luminându-se. Doi bărbaţi n-au nici o şansă împotriva a două femei.

- Ce uşurare! Uită-te la medicamentele mele, dacă vrei, şi apoi să ieşim în grădină. Nu mai pot face ce obişnuiam să fac, dar îmi place foarte mult să mă aflu printre flori. Uneori mă tem că vor muri din cauza neglijării dacă nu mă ocup personal de ele, chiar dacă grădinarii sunt foarte buni, dar Rodrigo nu-i lasă niciodată să vină să mă consulte. Astfel, sunt foarte multe lucruri care mă deranjează.

După jumătate de oră de plimbare în grădina plină de parfumul florilor, admirând fântânile şi lacurile, tânăra femeie se simţea deja acasă, singura preocupare de care nu reuşea să scape fiind prezenţa contelui undeva în apropiere.

La un moment dat, contesa îşi strecurase braţul sub al ei, în timp ce urmăreau peştii aurii care săgetau apele unuia dintre lacuri, iar apoi nu-şi retrăsese mâna.

Ceva atrase atenţia Laurei către una dintre ferestre, şi spre uimirea şi teama ei, descoperi privirea întunecată a contelui. Cu siguranţă, nu voia să rişte ca mama lui să fie supărată. Le spiona pe amândouă şi, în loc s-o enerveze, mai degrabă o sperie. Părea o fantomă a trecutului. îşi dădu seama că bărbatul o privea în ochi mari şi oarecum speriaţi şi privi repede în altă direcţie, o privire furişă aruncată în direcţia ferestrei câteva secunde mai târziu arătându-i că plecase.

- Mi-aş dori foarte mult să mă mai pot ocupa de grădinărit, spuse contesa cu regret. Nu pot face nimic cu aceste lucruri

mărunte care nu sunt în regulă, chiar dacă uneori mă strecor neobservată şi mai muncesc puţin. Presupun că ţi se pare că sunt prea pretenţioasă, nu?

- Nu, înţeleg cu adevărat. Tata îşi iubea grădina şi avea acelaşi sentiment ca dumneavoastră, de fiecare dată când era bolnav şi nu se putea ocupa de ea. Ce părere aveţi despre un compromis? O să mă ocup de grădinărit, iar dumneavoastră îmi veţi spune ce trebuie să fac.

- Dar eşti asistentă medicală! exclamă contesa, uimită.

- Speram că voi reuşi să fiu o prietenă, murmură tânăra femeie. Iar numele meu este Laura. Vă rog să nu-mi mai spuneţi "sora Marsh”.

Cedase în cele din urmă farmecului contesei, iar un sentiment de nelinişte îi spunea că senor conte va reuşi în cele din urmă să facă tot ce vrea. Dacă voia să-i ţină piept, trebuia să fie mai subtilă; era prea puternic şi prea tulburător pentru atacuri în forţă.

- Oh, ce drăguţă o să fii! se bucură contesa. Te pricepi la grădinărit?

- Nu, dar o să mă învăţaţi, declară Laura cu fermitate. Acum, luaţi loc pe banca de acolo şi nu vă mişcaţi. O să caut salopeta şi uneltele pentru grădinărit.

Sunetul râsului contesei o urmă şi-i răsună în continuare în urechi în timp ce străbătu holul cel mare şi urcă în camera ei. Blugii vechi, pe care avusese intenţia să-i arunce dar nu se putuse despărţi de ei, luară repede locul uniformei. îmbrăcă un tricou roşu aprins şi-şi puse o pereche de sandale confortabile. Părul ei lung, eliberat de strânsoarea bonetei, fu pieptănat repede şi strâns într-o coadă. Ieşi repede din cameră, lovindu-se de conte care tocmai trecea prin faţa camerei ei.

- Oh! îmi pare rău.

Rămase pe loc, privindu-l cu ochi mari, expresia de pe figura lui împiedicând-o să se mişte.

- Cred că eşti cea mai uimitoare persoană pe care am întâlnit-o, spuse el, privind-o lung. Ai plecat mai devreme de lângă mine în siguranţa rigidă a uniformei, cu o figură calmă şi rece, iar acum apari ca o rachetă, alergând din camera ta ca un copil nerăbdător să plece la mare.

- O să fac săpături în grădină, declară Laura cu o fermitate care spera că-l va împiedica să mai dea vreun ordin care s-o oprească, dar se fâstâci sub privirea lui scrutătoare.

- Da? Sper că nu într-un mod haotic, precum un câine care îşi caută osul, dacă nu vrei să ai probleme cu grădinarii.

- Contesa este nemulţumită din cauza lucrurillor mărunte pe care nu le poate face, iar eu m-am oferit să le fac în locul ei, în timp ce stă şi-mi dă indicaţii. N-ar trebui să fie agitată, adăugă ea, ridicând privirea spre figura lui surprinsă, cu o expresie rugătoare.

Aproape îl implora să n-o oprească. Era sigură că acest lucru îi va face bine contesei, dar el putea s-o împiedice doar cu un singur cuvânt.

- Te-am urmărit în timpul plimbării cu mama, spuse el calm. îţi datorez scuze pentru remarcele mele neplăcute şi pentru comportamentul de mai devreme. Poate că nu eşti atât de rigidă precum păreai, poate că a fost din cauza mea, sau poate că e o diferenţă foarte mare între culturile noastre. Mama pare calmă şi mulţumită. Sper că vei rămâne aici, cu noi.

Bărbatul stătea nemişcat, fixând-o cu privirea, iar tânăra femeie nu ştia ce să spună sau să facă. Poate că ar fi o idee bună să-i mulţumească şi să-i zâmbească, apoi să fugă spre scări. Ar fi vrut să-şi facă o ieşire demnă, dar nu era sigură cum putea face aşa ceva. De asemenea, o copleşise dorinţa

de a rămâne să privească în ochii lui întunecaţi, până când toată lumea din jur va dispărea.

Când mâna lui alunecă pe ceafa ei, trăgând-o uşor mai aproape, se lăsă ca într-un vis, incapabilă să facă vreo mişcare în timp ce buzele lui îi luau în stăpânire gura într-un sărut fierbinte.

- De ce aţi făcut asta? murmură ea în clipa în care bărbatul se îndreptă, privind-o cercetător.

- Erau mulţumirile mele, desigur, răspunse contele, continuând s-o privească, şi de asemenea dorinţa de a afla cum este să săruţi o englezoaică mică, dar hotărâtă, cu păr argintiu ca razele de lună. Si, adăugă el, cuprinzându-i umerii, ca orice experiment reuşit, trebuie repetat.

Se aplecă din nou spre ea, sărutând-o cu pasiune, într-un mod în care nu mai fusese sărutată vreodată, în timp ce o cuprindea cu braţele, făcând evadarea imposibilă.

Nu că ar fi vrut să scape, îşi spuse singură, conştientă că accepta cu prea mare uşurinţă sentimentul magic provocat de atingerile şi mângâierile lui. Palmele ei, care încercaseră să-l împingă, se relaxară, odihnindu-se pe pieptul lui puternic.

Deoarece nu mai trebuia s-o ţină captivă, strânsoarea lui se relaxă, iar mâinile începură să-i exploreze spatele, umerii şi pielea sensibilă a gâtului. Sărutul continuă să se adâncească, până când Laura nu-şi mai aducea aminte de nimic în afară de puterea corpului lui şi de fierbinţeala buzelor.

Când o eliberă în cele din urmă, se clătină ameţită pe picioare, încă pierdută într-o lume de vis. Braţele lui o cuprinseră din nou, ajutând-o să-şi recapete echilibrul. Ochii lui negri şi arzători păreau să aparţină unui bărbat din generaţiile trecute de luptători, duri şi cruzi.

- îţi e teamă de mine, observă el calm, dar nu contează. Fugi la mama. Ai permisiunea mea să sapi în grădină câte

gropi îţi doreşte inima. Dacă grădinarii vor protesta, îi voi îngropa în ele până la gât.

îi mângâie obrazul cu degetele, apoi se îndepărtă, părând netulburat de ceea ce fusese pentru Laura cea mai devastatoare experienţă din viaţa ei. Ea rămase locului pe coridorul întunecat, cu inima bătând cu putere, speriată să descopere că nu-şi putea reveni din tulburarea care o cuprinsese în clipa în care fusese strânsă în braţele lui puternice.

Avu nevoie de toată puterea de stăpânire ca să se poată întoarce la contesă. Era sigură că se putea citi pe figura ei ce simţise, iar acest lucru o enerva.

Contele spusese că este vorba despre un experiment, şi probabil că asta fusese pentru el. Numai dacă nu era o capcană.

Oare contele, după cu fusese înfrânt în încercarea de a scăpa de el, se hotărâse acum să abordeze altfel situaţia? E cel mai potrivit mod de a face o femeie ascultătoare, un mod masculin şi care părea tipic pentru un bărbat cum era contele de las Montanas.

Se îmbujoră amintindu-şi reacţia pe care o avusese în braţele lui; era imposibil ca el să nu fi observat. Totul părea acum o nebunie, ca un joc de şah. Strânse din dinţi, întorcându-se la ce avea de făcut cu o iritare crescândă.

Chiar după un timp îndelungat petrecut curăţind zona de grădină de sub fereastra contesei, care o nemulţumea, tânăra femeie încă tremura din cauza atracţiei bruşte pe care o simţise pentru conte.

Abia terminase, după ce fusese avertizată de contesă că folosea muşchi pe care nu-i folosise de când se aşezase în genunchi lângă tatăl ei ajutându-l la grădinărit, când un bărbat înalt şi brunet apăru pe alee, zâmbind la vederea lor.

- Eduardo, dragul meu! exclamă încântată contesa, în timp ce bărbatul se apleca să-i sărute mâna. Uită-te la asistenta mea. Nu e încântătoare?

- în mod sigur, e neobişnuită, spuse el, făcând o plecăciune şi zâmbind larg.

- E abordarea Laurei pentru tratamentul meu, explică zâmbind contesa. A hotărât să facă pentru mine lucrurile pe care nu le mai pot face şi care mă deranjează. Mă simt deja mai bine. Sunt sigură că voi fi în regulă- până când Carlota Martinez va veni la cină! Şi nu mă privi aşa, adăugă ea la vederea privirii bărbatului, Rodrigo ştie că nu-mi place.

El ridică din umeri şi se întoarse spre Laura.

- Sunt Eduardo Calvedos. Sunteţi sora Marsh, nu-i aşa?

- Oh, Laura, îmi cer scuze, am uitat să fac prezentările, spuse contesa cu uşurinţa unei persoane obişnuite să fie iertată. Eduardo este administratorul domeniului şi bun prieten al lui Rodrigo. A fost la Cordoba o săptămână şi ne-a fost dor de el.

- Vă mulţumesc, contesă Helen. Si mie mi-a fost dor de dumneavoastră. Aş fi vrut să fiu aici, să vă protejez de îngrozitoarea asistentă pe care o aşteptaţi.

Zâmbetul adresat Laurei îndulci cuvintele, iar contesa începu să râdă.

- De dimineaţă, era o asistentă adevărată, cu o uniformă sobră, dar cred că nu e mai convenţională decât mine. Ne potrivim de minune. Si ea se luptă cu Rodrigo, am descoperit dimineaţă.

- Se pare că aţi fost foarte ocupată, observă Eduardo zâmbind. Si aţi supravieţuit unei bătălii cu Rodrigo, senorita? Foarte bine! Se poate enerva ca un taur la o coridă!

Laura se îmbujoră şi speră că Rodrigo e la mile distanţă. Nu supravieţuise deloc în coridorul întunecat, iar amintirea era

prea proaspătă, făcându-i inima să-i bată mai tare.

Zgomotul altor paşi o făcu pe contesă să se ridice şi să întindă o mână spre doctorul Hernandes, care apăruse pe alee.

- Atât de mulţi vizitatori! exclamă ea, încântată. Să mergem în apartamentul meu, să bem o cafea. Eduardo, du-te înainte şi sună camerista.

- Am aflat că sunteţi aici. Credeam că o să vă găsesc din nou încercând să ne păcăliţi, senora contesă, mărturisi medicul cu zâmbetul unui oaspete obişnuit al casei. Am sperat de asemenea că voi putea sta de vorbă cu dumneavoastră, soră.

Sprâncenele lui se ridicară amuzate descoperind îmbrăcămintea Laurei.

- Este asistenta pe care ţi-ai dorit-o, declară contesa, dar o prefer aşa cum este, aşa că ai grijă cum vorbeşti, Miguel. Să mergem.

Contesa se sprijini de braţul medicului, îndreptându-se spre camerele ei. Laura îi urmă, întrebându-se cum se va integra în noul rol pe care-l adoptase.

Dar era foarte uşor să stea de vorbă cu ei. Se aşeză pe un scaun confortabil, vorbind cu Eduardo, în timp ce contesa comandase cafeaua. Bărbatul avea o vârstă apropiată de a contelui, după cum presupunea, treizeci şi şapte sau treizeci şi opt de ani, dar asemănarea dintre ei se oprea aici. El părea foarte blând, chiar dacă ochii îi străluceau din când în când, dând dovadă de un adevărat temperament latin, dar era atât de diferit de conte, încât ar fi putut avea altă naţionalitate.

De fapt, cu toţii erau diferiţi de el, iar contele părea să fie un bărbat unic, purtându-şi moştenirea de secole în vene, părând coborât direct din trecut. Părea să aparţină timpurilor lui Cortez, al luptelor pentru libertate. Avusese dreptate când

spusese că se teme de el. Tânăra femeie se întrebă dacă se simţea vreodată singur, dacă se simţea un străin.

- Cu ce vă ocupaţi aici, senor Calvedos? întrebă ea, încercând să scape de gândurile care-i dădau târcoale.

- Mă ocup de administrarea proprietăţilor. Este vorba despre aceasta şi încă alte trei din provincie, chiar dacă proprietatea care înconjoară castelul este de departe cea mai extinsă şi-mi ocupă cea mai mare parte din timp. Călătoresc destul de mult, dar nu la fel de mult ca Rodrigo. Familia a investit în foarte multe domenii în ultimele secole, iar el are foarte mult de lucru. Zboară prin toată lumea. De fapt, se încruntă bărbatul, uneori am impresia că nu-i face foarte multă plăcere. E mai fericit aici, călărind pe Diablo prin pădure, şi urmărind activităţile contesei. Ea are de multe ori probleme cu sănătatea, dar e la fel de încăpăţânată ca în tinereţe.

-Aţi cunoscut-o în tinereţe?

Laura nu-şi putu reţine surpriza din voce, iar el începu să râdă.

- Da! Locuiesc aici. Am crescut cu Rodrigo. Tata a fost administratorul tatălui lui Rodrigo, iar la moartea lui i-am preluat sarcinile. Contele de las Montanas şi cu mine am crescut împreună, aproape ca nişte fraţi, în ciuda faptului că el este nobil iar eu nu. în Spania nu există deosebiri chiar atât de mari între nobili şi oamenii de rând cum aţi crede, soră Marsh. Aici suntem cu toţii oameni.

- Nu voiam să spun asta, clătină din cap Laura, jenată. Vă rog să-mi spuneţi Laura.

- Stiu că nu voiai, Laura, şi cred că toată lumea te va plăcea aici, la Castelul de Foc, adăugă el, aruncând o privire spre contesă. Arată deja mai bine şi toată lumea o adoră. Rodrigo nu va mai avea în curând scuze să mai piardă vremea

pe domeniu. O să fie mai relaxat acum, că eşti aici, iar în curând îşi va continua călătoriile. Chiar dacă nu-i place să plece de acasă, sentimentul datoriei este foarte puternic la el şi va face tot ce trebuie, chiar dacă îi va fi greu.

- Eduardo, vino să-mi povesteşti cum a fost la Cordoba, spuse contesa, surprinzând privirea lui. Miguel vrea să vorbească despre mine cu Laura în şoapte profesionale discrete, nu-i aşa?

- Chiar aşa, râse medicul, aşezându-se lângă Laura în timp ce Eduardo se îndreptase spre contesă.

- I-ai făcut deja un bine, zâmbi medicul. E foarte relaxată, dar continuă să fii vigilentă şi, dacă vei înceta bătăliile cu contele, vorbeşte-i despre operaţie.

Bărbatul părea îngrijorat, iar ea dădu din cap aprobator.

- O s-o fac, dacă voi ajunge să stau de vorbă cu el mai mult de un minut fără să ne certăm.

- Stiu, dădu Miguel din cap râzând. Suntem în aceeaşi barcă. O să stăm spate în spate în faţa oricărui atac, chiar dacă avem destul de puţine şanse de succes. E prea formidabil pentru orice muritor!

Bărbatul formidabil despre care se vorbea alese tocmai acel moment să apară, iar Laura observă cu îngrijorare că inima i se strângea în piept de fiecare dată când îl vedea.

- Văd că ai vizitatori, zâmbi el în direcţia contesei şi aruncă o privire rece spre colţul în care medicul stătea de vorbă cu Laura.

Eduardo, văd că te-ai întors. Ar fi trebuit să ştiu că te vei grăbi s-o vezi pe mama înainte să-mi raportezi noutăţile.

- E mai frumoasă decât tine, prietene, replică Eduardo cu un zâmbet.

Contele îi răspunse la zâmbet şi se aşeză în apropierea lor, făcând

un scurt semn din cap spre doctorul Hernandes şi ignorând-o pe Laura, de parcă n-ar fi fost în cameră.

Tânăra femeie se sperie, dându-şi seama că era foarte dezamăgită. Se părea că avusese dreptate, iar acest gând o făcu să-şi continue conversaţia cu medicul, adoptând atitudinea detaşată a contelui, comportându-se de parcă întâlnirea de pe coridor nu avusese loc. îşi concentră toată atenţia asupra medicului şi abia mai târziu, când ridică privirea, descoperi că bărbatul dispăruse la fel de discret cum apăruse, fără să-i adreseze nici un cuvânt.

Nu-şi putea da seama la ce se aşteptase. Se comporta exact cum prevăzuse. Dacă se purta diferit cu cunoscuţii, faţă de ea era în continuare la câţiva ani lumină distanţă. Oricum, îşi spuse ea cu hotărâre, nici nu-l plăcea. Nu era decât o alarmantă atracţie fizică, iar din partea lui nu putuse fi decât hotărârea de a o face să se simtă jenată. Era de neiertat!

Mai târziu, în timp ce se plimba prin grădină, începu să se gândească la cină cu îngrijorare. Contele ordonase să se prezinte, iar contesa era sigură că va avea compania şi sprijinul ei, mărturisind că fără ea s-ar fi prefăcut obosită doar ca să scape de masă.

- Urăsc să fac asta, spusese contesa. Rodrigo este îngrijorat, dar n-o suport pe senorita Martinez, iar ea va veni la timp pentru masă, sunt sigură.

- N-ar trebui să vă agitaţi, observase Laura iritată, opinia profesională permiţându-i ceva ce eticheta ar fi considerat inadecvat.

- Ştiu, oftase contesa, dar cred că Rodrigo este prea cucerit de această femeie ca să-şi dea seama cât de mult îmi displace. La urma urmei, are deja treizeci şi opt de ani şi n-a manifestat nici cea mai mică intenţie să se însoare. Carlota Martinez este singura femeie care-l atrage cât de cât, din câte

am observat. Desigur, trebuie să se însoare, dar dacă o alege pe ea, cred că timpul meu la Castelul de Foc a luat sfârşit. Nu-mi pot imagina că voi fi vreodată capabilă s-o văd în fiecare zi. în această seară, te am pe tine şi pe Eduardo şi l-am invitat şi pe Miguel Hernandes. După cum vezi, sunt vicleană, râsese ea. Am construit o fortăreaţă împotriva senoritei Martinez. O să mă poţi ajuta, Laura dragă?

Nu putuse s-o refuze, dar acum când se plimba singură, Laura se întreba cine era această senorita care capturase inima contelui şi cum îndrăznea acesta să se poarte aşa cum o făcuse pe coridorul întunecat, în timp ce intenţiona să ia de soţie o altă femeie.

Părerea despre el i se schimbase, iar acum se enerva şi mai tare pe propria reacţie.

Gândurile acestea nu reuşiră însă să împiedice de acum familiara strângere de inimă la vederea lui.

- Maria mi-a spus că eşti aici, după ce ziua de lucru a luat sfârşit. Vino, vreau să-ţi arăt ceva.

O prinse de braţ şi o întoarse într-o nouă direcţie cu atâta naturaleţe, încât ai fi crezut că numai zâmbete şi cuvinte bune schimbaseră între ei. Ca şi cum n-ar fi ignorat-o în camerele contesei. De atunci, avusese treabă cu Eduardo şi era vizibil că e obosit, dar Laura refuză să se poarte altfel decât formal.

- Trebuie să mă întorc în castel, senor conte, remarcă ea cu răceală.

Dar el o conduse mai departe, cu fermitate.

- Imediat, ridică el din umeri. Mai întâi, e ceva ce trebuie să vezi. îţi promit că-ţi va părea interesant.

Era evident că intenţiona să facă doar ce voia, ca de obicei, iar singura modalitate de a scăpa de el ar fi fost aceea de a se zbate. Laura fu nevoită să accepte să fie condusă de-a lungul aleilor până într-o zonă deschisă a grădinii, care

permitea o splendidă vedere asupra părţii din faţă a castelului.

- Bine, ajungem la timp. Stai aici şi priveşte pereţii.

Se întoarse în direcţia indicată. Era o plăcere să privească acea clădire imensă, chiar dacă nu avea nici cea mai mică idee ce ar trebui să caute. Laura rămase tăcută şi privi, enervarea pe care o simţise calmându-se sub influenţa liniştitoare a locurilor.

Brusc, deveni atentă, văzând o flacără care se întindea peste zidurile înalte de piatră.

- Oh!

Se întoarse spre Rodrigo, dar îşi feri privirea descoperind că bărbatul o fixa cu o intensitate neliniştitoare.

- Continuă să priveşti, o sfătui el, abia a început şi nu durează foarte mult.

Flacăra pâlpâi din nou, iar apoi întregul spectacol al flăcărilor de la castel prinse viaţă în faţa ochilor ei. Flăcări portocalii, roşii şi galbene amestecat cu albastru viu şi violet dansau pe zidurile castelului, descoperindu-i tinerei femei motivul pentru care se numea Castelul de Foc.

Rămase uimită şi tăcută, în timp ce flăcările colorate îşi continuau dansul.

- Ce este? murmură ea, fără să-şi ia ochii de la spectacolul uimitor.

- Soarele care apune, răsună vocea contelui lângă urechea ei. De multe ori, castelul a fost atacat din cauza acestor flăcări. în vechime, se credea că strămoşii mei au adus bijuterii impresionante din călătoriile lor în America de Sud. Şi-au imaginat că flăcările sunt de fapt strălucirea bijuteriilor încrustate în pereţi. Dacă te uiţi cu atenţie, vei descoperi găurile şi zgârieturile făcute de acei oameni în încercarea de a

scoate bijuteriile care nu erau decât în imaginaţia lor.

- în acest caz, de unde apar lucirile şi flăcările?

Nici de această dată Laura nu întoarse capul; spectacolul era prea fascinant ca să poată pierde câteva secunde din el.

- Când castelul a fost construit, răspunse contele, fie din accident fie din dorinţa cuiva, au fost încrustate în pereţi bucăţi de rocă cu sclipiri colorate. Poate că a fost o idee a unuia dintre strămoşii mei, dar oricare ar fi fost motivul, cred că rezultatul a fost surprinzător pentru constructori, deoarce această piatră fără valoare devine de-a dreptul vie sub sclipirile soarelui la apus. Este acelaşi spectacol oferit de aurora în ţările nordice. Aici este capturat pentru vecie în zidurile castelului meu.

- E minunat!

Laura era atât de copleşită, încât şi apropierea lui părea firească şi confortabilă, în timp ce urmăreau împreună spectacolul oferit de razele soarelui.

După câteva minute, în care rămaseră tăcuţi, flăcările îşi pierdură din strălucire, ceea ce însemna că soarele cobora spre apus. Contele îi puse mâna pe umăr şi o întoarse spre aleea pe care veniseră.

- Oh, nu stăm să le vedem murind?

- Nu!

în vocea lui revenise duritatea obişnuită.

- Sunt sigur că ai lucruri mai bune de făcut!

- Mi-am terminat ziua de lucru! Vă aşteptaţi să muncesc zi şi noapte?

Se întoarse spre el enervată, deranjată de insinuarea că ar pierde timpul pentru care i se plătea o sumă considerabilă.

- Oricum, trebuie să te pregăteşti pentru cină, replică el cu răceală, împingând-o spre castel. Deoarece spuneai că n-ai nimic potrivit, cred că vei avea nevoie de mult timp să hotărăşti ce să porţi, înainte să cinezi cu mine.

Insolenţa lui i-ar fi tăiat respiraţia, dacă n-ar fi făcut-o deja

viteza cu care o obliga să meargă. Tânăra femeie nu reuşi să spună nimic până când nu pătrunseră în marele hol şi uşa masivă nu se închise în urma lor.

Se întoarse spre el, cu pumnii încleştaţi şi cu corpul tremurând de furie.

- Dumneavoastră, senor conte, sunteţi cel mai enervant şi dezagreabil bărbat pe care am avut nefericirea să-l întâlnesc!

- Asta doar pentru că nu te-am lăsat să priveşti flăcările murind, senorita? întrebă el cu sprâncenele ridicate. Cred că este o decizie prea pripită.

- Oricum ar fi, e părerea mea, senor. Sunteţi imposibil, arogant, neplăcut şi insensibil. Poate că sunt doar o angajată în splendidul dumneavoastră castel, dar nu sunt obişnuită să fiu tratată aşa cum mă trataţi!

- Aşadar, mârâi el, ai ales ce rol îţi vei asuma? Poate vrei să părăseşti frumoasa cameră şi să fii trimisă într-unul dintre turnuri, unde îţi imaginezi fără îndoială că locuiesc restul servitorilor? Sunt sigur că-ţi închipui că mă comport ca un senior al pământurilor din jur, cerând o cotă din produsele fermierilor? Si, fără îndoială, prin micuţa ta minte războinică a trecut deja ideea că am pretins "dreptul seniorului" tuturor fecioarelor din sate!

- Nu m-ar mira, se răsti ea, întorcându-i spatele. Sunteţi complet nesimţitor!

Mâinile lui se îndreptară cu viteza fulgerului spre ea şi, înainte să se poată mişca, fu trasă în braţele lui, o mână cuprinzându-i mijlocul, iar cealaltă ceafa, sub păr.

- Oricum aş fi, senorita, nu sunt nesimţitor, nu când te am în braţe!

Buzele lui le luară în stăpânire pe ale ei, iar tânăra se simţi pentru
o secundă ca şi cum ar fi fost violată. Nu era urmă de

senzualitate sau de tandreţe în atingerea lui. Era mai degrabă o pedeapsă pentru modul în care i se adresase, ca şi cum i-ar fi fost egală, iar Laura se zbătu, încercând să se elibereze.

Bărbatul o eliberă abia când încetă să se zbată, rămânând apoi s-o privească lung, mânios, atât de tensionat, încât îi era teamă să facă vreo mişcare. Tânăra femeie avea impresia că se află în faţa unui tigru care la orice mişcare o poate sfâşia.

-Bine, mormăi el, respirând greu. Acum ştii la ce să te aştepţi dacă mă mai înfrunţi, dragon mic şi cu limba ascuţită!

- Nu sunt obligată să suport un astfel de tratament! se răsti Laura imediat ce respiraţia îi permise, conştientă că se aflau în holul cel mare al castelului, unde orice servitor i-ar fi putut surprinde, chiar dacă lui nu părea să-i pese prea mult. O să-mi fac bagajele şi o să mă întorc în Anglia mâine!

-Ai un contract! îi reaminti contele cu nervozitate.

- Nu mă deranjează că va trebui să rup contractul, declară ea, aroganţa de care dăduse dovadă făcând-o să nu se mai gândească la nimic. Oricum, n-am folosit biletul de avion pe care mi l-aţi trimis. Am venit aici cu propriile mijloace şi pe cheltuială proprie!

- Iar eu te-am salvat! rosti el printre dinţi. Mijloacele tale erau nepotrivite, când ai ieşit din spital şi a trebuit să te aduc acasă.

- Puteţi s-o consideraţi experienţă de viaţă, senor conte, îl sfătui ea cu răceală. De mâine voi locui la un hotel până când îmi va fi reparată maşina. Nu vă faceţi probleme, o să plătesc reparaţiile. O să merite, dacă astfel reuşesc să scap de dumneavoastră!

- Desigur, eşti gata s-o părăseşti pe mama, care a început să aibă încredere în tine. Eşti obişnuită să-ţi părăseşti pacienţii, soră Marsh?

-Nu, dar de obicei nu sunt tratată abuziv şi asaltată fizic

de rudele acestora, replică ea.

-Asaltată fizic? Crezi că asta e? întrebă el cu o voce calmă, care ar fi trebuit s-o avertizeze. în acest caz, trebuie să corectez eroarea.

încă prea aproape de el, Laura nu reuşi să scape de braţele puternice, iar contele o trase în braţe, fără să-i pese de locul în care se aflau.

începu s-o sărute, dar de această dată încet, deliberat şi senzual, făcându-i inima să bată mai tare.

- în braţele mele, nu pari foarte dornică să scapi, murmură el încet, fixând-o cu privirea lui aproape hipnotică, astfel încât nu putea face nici o mişcare. Simţi acelaşi lucru când te sărută prietenul tău, doctorul? Si eu mă întreb, dar cred că nu. Dacă ar fi fost aşa, ai fi încă în Anglia, planificând căsătoria şi aşteptând cu nerăbdare noaptea nunţii.

îi dădu drumul brusc în clipa în care auziră zgomotul unei maşini care se opri în faţa uşilor de la intrare. în timp ce el se îndreptă spre uşă, Laura se îndepărtă cât de repede o puteau purta picioarele tremurătoare.

-Ah, Carlota! Ce mai faci?

- Dragule, acum că te văd, fac foarte bine.

Tânăra femeie întoarse capul la timp să-l vadă pe conte ţinând în braţe o altă femeie şi sărutând-o la fel cum o sărutase pe ea. Spre groaza ei, sentimentul care o cuprinse semăna foarte mult cu gelozia.

Desigur, senorita Martinez. Ce păcat că nu sosise pe neaşteptate, câteva secunde mai devreme!

Laura se îndreptă spre camera ei, închizându-se în baie ca să scape de ochii cercetători ai Mariei. Era ultragiată, tremurătoare şi, spre ruşinea ei, dornică să fie din nou în braţele lui.

- Se crede prea isteţ pentru tine, îşi spuse tânăra femeie

cu voce tare în faţa oglinzii. A găsit o modalitate potrivită să te tulbure. încearcă să-i răspunzi cu aceeaşi monedă!

Oricât de supărată ar fi fost, trebuia să admită: se temea de el. Era capabil de orice. Oh, ce bărbat crud şi imposibil!

Capitolul 4

Stia foarte bine că va fi un adevărat chin să stea în faţa lor la masă, dar nu putea decât să se pregătească aşa cum putea mai bine. Dacă ar fi fost vorba doar despre conte, ar fi refuzat să ia masa cu ei, preferând să flămânzească în loc să stea la masă lângă el. Dar îi promisese contesei că va fi acolo. Trebuia să apară, iar faptul că Miguel Hernandes va fi de faţă era un lucru bun.

Avea destul de puţine haine potrivite pentru o asemenea ocazie. Nu se aşteptase să ia masa împreună cu contele şi cu mama lui; de fapt, nici nu se gândise la acest lucru. Provenea dintr-o familie obişnuită şi n-avea nici cea mai mică idee ce se aştepta de la ea.

Cu ajutorul Mariei, alese o rochie de un turcoaz deschis, bazându-se pe simplitatea croielii ca să ascundă orice defecte. Nu că ar fi avut prea multe, îşi spuse ea, privindu-se în oglindă. Rochia era foarte frumoasă din punctul de vedere al Mariei, lungă până la jumătatea pulpei şi cu bretele subţiri, care-i scoteau în evidenţă frumuseţea umerilor. Părul arginitiu îi cădea în valuri pe spate. Nu purta multe bijuterii, în afara brăţării de argint care fusese a mamei ei şi a cerceilor lungi, din acelaşi metal, primiţi cadou de la tatăl ei cu puţin înainte de a muri.

în această seară îi era mai dor de el ca niciodată.

Se simţea foarte singură într-un loc străin şi nimeni nu-i putea înţelege suferinţa. Se simţea de parcă ar fi plâns, secată de emoţie, cu ochii strălucitori ca după o furtună de plânsete.

Descoperi că fusese aşezată între contesă şi Miguel Hernandes, simţindu-se oarecum în siguranţă. Zâmbi mulţumită, până când surprinse privirea contelui fixată asupra ei şi privi repede în altă parte.

- Cred că ai cunoscut pe toată lumea cu excepţia senoritei Martinez, nu-i aşa, soră Marsh? spuse el înainte să poată scăpa în totalitate.

Expresia lui era crudă, iar inima tinerei femei se strânse. Ar fi insuportabil să suporte atacurile limbii lui ascuţite în faţa atâtor străini.

-Aşadar, este asistenta care se ocupă de dumneavoastră, contesă Helen? întrebă Carlota Martinez fără măcar să arunce o privire în direcţia Laurei. Sper că va fi potrivită pentru slujba ei. Sunteţi destul de neastâmpărată, făcând lucruri care vă fac rău.

Câtă aroganţă! Se purta de parcă ar fi fost deja următoarea contesă de las Montanas, iar contesa puse o mână tremurătoare pe braţul Laurei. Tânăra femeie nu-şi dădea seama dacă tremura de mânie, sau dacă fusese deranjată astfel de destule ori încât efectele erau deja instantanee. Propria suferinţă deveni neimportantă şi se întoarse spre conte, privindu-l cu ochi reci, aşteptând să intervină. El nu spuse nimic.

Oricum, Carlota părea pregătită să umple tăcerea.

-Arată la fel de palidă ca dumneavoastră, contesă. Nu puteaţi să aveţi o însoţitoare mai plină de energie şi de vigoare.

- De obicei, arăt palidă şi insipidă, interveni Laura, fără să-i pese dacă remarcele i se adresau sau nu ei. Contesa nu trebuie să se agite, pentru moment. Poate că are nevoie de o atmosferă mai liniştită şi de mai puţine interferenţe. Desigur, dacă vrea să mă vadă strălucind ca o lalea, pot oricând să-mi pictez faţa ca un clovn!

în încăpere se lăsase tăcerea. Carlota Martinez era o adevărată frumuseţe, cu părul ei negru şi des, hainele scumpe şi elegante, dar rujată cu o nuanţă uluitoare de roşu. Laura se

întrebase cu enervare dacă Rodrigo nu trebuise să se şteargă după sărutul de bun venit. Machiajul ei era fără îndoială scump, dar fusese aplicat în exces.

Tânăra femeie primi privirea furioasă a contelui cu răceală şi indiferenţă şi apoi, pentru că nu făcuse nici o mişcare să-şi apere mama şi pentru că o făcuse să se simtă jenată, sărutând-o până aproape de limita inconştienţei, se întoarse spre el.

- Senor conte, am ales furculiţa potrivită? întrebă ea cu dulceaţă şi prefăcută inocenţă, începând să mănânce.

Senorita Martinez fusese copleşită şi îşi păstră replicile doar pentru urechile contelui. Din când în când Laura ridica privirea, descoperind ochii întunecaţi ai acestuia fixaţi asupra ei. Părea încordat şi ameninţător.

După masă, jucă bridge împreună cu contesa, Eduardo şi Miguel Hernandes, până când medicul spuse că trebuie să plece. înainte de a ieşi, bărbatul se aplecă şi-i sărută mâna Laurei cu aceeaşi căldură cu care o sărutase pe cea a contesei.

- S-a dus şansa să-l farmeci şi să-l convingi să fie de acord cu operaţia, observă el, urmărind cu privirea cuplul alcătuit din femeia brunetă şi seniorul castelului.

Laura ridică din umeri, zâmbind încurcată.

- Mi-e teamă că uneori limba mi-o ia înainte, mărturisi ea, dar bărbatul zâmbi larg.

- Ai spus doar ce mi-ar fi plăcut să spun şi eu cu altă ocazie, o asigură el, chiar dacă n-am înţeles remarca legată de furculiţă. Oricum, ai grijă.

Vei plăti pentru asta.

Nu se îndoia de acest lucru. La vederea sărutului depus de Miguel pe mâna ei, figura contelui se întunecă şi mai mult.

Contesa o rugă s-o conducă în camera ei şi, în clipa când

intră pe uşă, izbucni într-un hohot de râs.

- M-am abţinut toată seara, mărturisi ea, cu lacrimi în ochi. Ai fost ceea ce Rodrigo numeşte "magnifico"! Dar a fost la fel de uimit ca şi mine. Ieri l-am auzit numindu-te "dragon argintiu", iar acum ştiu de ce. N-am mai fost niciodată atât de veselă şi de încrezătoare în mine cu acea femeie la masă cum am fost în această seară!

în timp ce urca scările spre camera ei, Laura se gândea la aceste cuvinte. Era hotărâtă să nu cedeze. Da, contele avusese dreptate. Fusese pe punctul să-şi părăsească pacienta, dar nu mai era cazul.

- Senorita Marsh! răsună o voce ca o salvă de tun.

Se opri şi privi în josul scărilor.

- Aş dori să stăm puţin de vorbă, dacă nu vă deranjează.

O deranja, dar n-avea rost să amâne. Se întoarse şi începu să coboare scările, cu spatele drept. Nu e decât un bărbat, trebuie să-i facă faţă.

Acesta nu părea să dorească să-şi rostească sentinţa în mijlocul holului. îi făcu semn spre o cameră care se dovedi a fi biroul lui. Mare şi confortabil ca restul camerelor, era dominat de un birou mare de mahon şi de prezenţa întunecată a seniorului castelului.

Bărbatul închise uşa şi se îndreptă spre birou, sprijinindu-se de el. Era furios, nici urmă de îndoială. Ar fi fost impresionant, dar Laura se simţea destul de sigură pe ea.

- Vrei să-mi explici de ce ai găsit necesar să fii nepoliticoasă cu senorita Martinez? se răsti el imediat. Nu este locul tău să-mi insulţi oaspeţii!

- Locul meu este să am grijă de contesă. Este singurul motiv pentru care sunt aici, şi pentru că n-aţi crezut necesar s-o protejaţi de senorita Martinez, a trebuit s-o fac eu.

- Şi remarca despre furculiţă?

-Din răutate, senor, îl informă ea cu răceală, începând să se amuze.

- Sunt suprins că te-ai obosit s-o faci, după declaraţia că vei pleca mâine dimineaţă, continuă el s-o atace. Aş fi crezut că-ţi vei păstra puterile pentru lucruri mai bune, cum ar fi de exemplu medicul Miguel Hernandes.

-Doctorul Hernandes şi cu mine aveam o discuţie profesională, îl asigură ea cu răceală.

-Tinându-vă de mână?

- Nu ne ţineam de mână! îmi spunea noapte bună. în ceea ce priveşte declaraţia de mai devreme, m-am hotărât să rămân.

-înţeleg.

Bărbatul rămase o vreme nemişcat, iar Laura îşi dădu seama că se gândea la o soluţie, întrebându-se de ce nu merg trucurile lui. Era alarmant şi destul de dureros să fie dispreţuită atât de mult, ceva ce nu i se mai întâmplase. Era obişnuită să fie plăcută, să se înţeleagă bine cu oamenii, dar lui nu-i plăcuse de la prima vedere. Nimeni nu mai făcuse aşa ceva. Se întreba ce va face acum.

-Si dacă mă hotărăsc să te dau afară după comportamentul insolent?

-O să vă dau în judecată pentru ruperea contractului, senor conte şi sunt aproape sigură că senora contesă mă va susţine. Probabil o va face şi doctorul Hernandes. Stie, fără îndoială, că mama dumneavoastră are nevoie de protecţie.

- Oh, sunt sigur că doctorul Hernandes te va susţine în aproape orice, senorita. Mi se pare pregătit să îngenuncheze la picioarele tale.

Contele se apropie de ea, privind-o de sus.

-Aşadar, eşti de părere că senora contesă are nevoie de protecţie? întrebă el, ridicând sprâncenele. Lasă-mă să te

anunţ că mama este o femeie puternică. Ne poate face s-o ascultăm şi acum, la fel cum o făcea când era sănătoasă. Este doamna castelului, aşa cum a fost întotdeauna şi nu ştiu ce poveşti ţi-a spus despre Carlota sau ce pune la cale, dar dacă n-ai fi intervenit cu atâta curaj şi dăruire, ai fi văzut-o pe senora Martinez pusă imediat la punct.

- O să fie altfel după ce vă veţi căsători! exclamă tânăra femeie. Ar trebui să vă gândiţi ce atmosferă va fi pentru contesă când va apărea noua stăpână a domeniului.

- Când o să mă căsătoresc? Cu Carlota? întrebă el, surprins. E o altă idee a mamei, sau te-ai gândit singură la ea?

Cum Laura rămase tăcută, el o privi lung, părând să-şi cântărească atent cuvintele.

- Mama ştie că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să mă căsătoresc. E datoria mea, deşi nu vreau s-o fac. Cu toate acestea, n-am dreptul să las linia de sânge a tatălui meu să se stingă. Trebuie să apară un moştenitor. Dacă aş fi avut un frate, aş fi fost tentat să-i las aceste responsabilităţi, dar nu am, aşa că e datoria mea.

Se întoarse cu spatele şi se îndreptă spre birou, aprinzându-şi o ţigară. Rămase o vreme fixând fumul care se ridica încet, fără să spună nimic.

-Aşadar, mama crede că am ales-o pe Carlota? Şi nu-i place deloc. Nu vreau s-o supăr şi nu mă interesează cu cine mă căsătoresc, murmură el, apoi ridică brusc privirea, fixând-o cu intensitate. Pe tine te place. Cum ţi-ar plăcea să preiei această slujbă?

- Poftim?

Ochii Laurei erau pe punctul să-i acopere întreaga faţă.

- Cred că m-ai auzit şi m-ai înţeles foarte bine, soră Marsh, spuse el calm. Trebuie să mă căsătoresc şi să am un moştenitor. Mama este bolnavă, iar gândul că senorita

Martinez va fi soţia mea pare s-o îmbolnăvească şi mai tare. Te place pe tine. Căsătoreşte-te cu mine!

- Sunteţi... sunteţi nebun!

Laura îl fixa cu privirea, uluită. Orice şi-ar fi imaginat în legătură cu această discuţie, dar mai puţin ce se întâmpla. Dacă era şi aceasta o altă încercare de a scăpa de ea, nu vedea sensul ei. De această dată, o luase într-adevăr prin surprindere.

- Dar nu mă cunoaşteţi!

Nu-i puteţi cere cuiva să fie soţia dumneavoastră aşa, pur şi simplu!

- De ce nu? se interesă el cu voce blândă. După ce ne vom căsători, te voi cunoaşte, iar tu vei ajunge să mă cunoşti. îl cunoşti pe acest David de mult timp, dar eziţi în continuare să fii soţia lui. Cât vrei să aştepţi?

- E altceva, insistă ea, simţindu-se de parcă era prinsă într-un vis nebunesc. Nu eram sigură că-l iubesc destul de mult încât să fiu soţia lui.

- Si acum eşti?

- Nu! N-am spus asta. Această idee este ridicolă, şi cred că e mai bine să uităm amândoi că aţi sugerat aşa ceva- numai dacă nu vă amuzaţi din nou pe seama mea...

- Nu, clătină el din cap, şi nu-mi aduc aminte s-o fi făcut vreodată, senorita Marsh. Nu eşti amuzantă, ci sursa unei continue iritări. Acum, să continuăm. Te-am cerut de soţie, cu calm şi cu seriozitate. Am nevoie de un răspuns!

Ise adresa de parcă ar fi fost un interogatoriu de poliţie, iar tânăra femeie reacţionă imediat. Acest bărbat nu ştia să se comporte raţional, era prea preocupat de propria importanţă, iar o femeie nu însemna nimic în ochii lui.

- Dacă vorbiţi serios, senor conte, atunci răspunsul este nu, sigur că nu! Ideea este absurdă! De ce eu?

- De ce nu, senorita? Am nevoie de un moştenitor şi nu există decât o cale de a-l avea. Trebuie să mă căsătoresc şi să am o soţie legală, spuse contele cu răceală. Dacă vei fi soţia mea, ai potoli temerile mamei şi mi-ai asigura viitorul dintr-o lovitură. Pari să te fi ataşat deja de mama, şi s-ar putea să-i facă bine să te aibă mereu în preajmă. Desigur, nu poţi fi în continuare asistenta medicală care se ocupă de ea. Ai fi contesa de las Montanas, cu multe alte îndatoriri, iar cea mai importantă ar fi asigurarea moştenitorului domeniului. Acea îndatorire îţi va ocupa o mare parte din timp, zâmbi el ironic, privind-o cu atenţie. Dar mama va fi foarte încântată să se bucure de compania şi de prietenia ta.

Laura se îmbujoră, întorcându-se să privească în altă direcţie, jenată şi uimită.

- Acum, după ce v-am ascultat cererea în căsătorie, declară ea cu ironie, şi după ce mi-aţi auzit răspunsul, sugerez, senor conte, să trecem la scopul vizitei mele în biroul dumneavoastră, care era, dacă nu mă înşel, problema comportamenului meu faţă de senorita Martinez.

- Poţi să fii cât de nepoliticoasă vrei cu senorita Martinez, ridică el din umeri cu indiferenţă. Nu mă preocupă. Nu este în nici un fel potrivită pentru rolul de nouă contesă de las Montanas.

- Nici eu nu sunt! exclamă tânăra femeie, ridicând privirea spre el cu regret, dându-şi seama că, de data asta, chiar va fi nevoită să plece din Spania.

- Eşti foarte potrivită, senorita, o informă el cu răceală. în ciuda diferenţei culturale şi de vârstă, eşti foarte potrivită. Căsătoria este o bătaie de cap, dar cred că în ceea ce te priveşte, merită. Te vreau foarte mult.

Declarase acestea fără nici o urmă de emoţie, dar cuvintele avură efectul dorit, iar picioarele Laurei se înmuiară.

Se prăbuşi pe cel mai apropiat scaun

- Eu... murmură ea fără răsuflare, iar contele o urmări cu o intensitate rece, care o făcea să i se pară imposibilă declaraţia de mai devreme. Mi-e imposibil... nu înţeleg...

- Ba înţelegi foarte bine, senorita, remarcă el calm. Cred că ai înţeles de ceva vreme, dar n-ai fost prea dornică să iei această idee în considerare. în cazul în care eşti prea tânără să înţelegi, o să-ţi explic altfel. Te doresc. Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut, iar sentimentul a crescut până la o intensitate care, trebuie să mărturisesc, mă surprinde.

Bărbatul se îndreptă încet spre ea, oprindu-se în apropiere de scaunul pe care stătea tânăra femeie, tremurând şi speriată de moarte.

- Nu fi alarmată, senorita. Priveşte totul din punct de vedere logic. Ai douăzeci şi patru de ani. Ai plecat din ţara ta pentru a căuta o nouă provocare, un alt drum, diferit de cel spre care se îndrepta viaţa ta. în declaraţia dată, ai spus că n-ai nici o rudă. Ce te poate reţine în Anglia, în afară de un bărbat cu care să vrei să te căsătoreşti? Aici ai fi contesă, stăpâna Castelului de Foc. Copiii tăi vor fi moştenitorii a secole întregi de avere şi cultură şi, în ceea ce mă priveşte, mama se va relaxa şi va fi fericită, voi avea moştenitorul pe care mi-l doresc şi pot să uit această problemă deranjantă.

După câteva momente de uimire, Laura sări în picioare ca să-l înfrunte, înfuriată.

- Puteţi să uitaţi această problemă? Aceasta este imaginea rece pe care o aveţi despre căsătorie, senor conte? Mi-am exprimat o dată părerea legată de căsătorie, care trebuie să fie mai mult decât o problemă de confort. Trebuie să fie mai mult decât rezolvarea unei probleme deranjante!

- Mai e şi dragostea? întrebă el cu ironie. Acea emoţie

schimbătoare şi apreciată prea mult de femei? Ti-am spus deja că te doresc. Te-am dorit din prima clipă când te-am văzut şi te-am ridicat în braţe. Dorinţa creşte cu fiecare oră care trece. E un sentiment mai puternic decât dragostea, senorita. Ti-am oferit soluţia căsătoriei, titlul de contesă şi dreptul să conduci castelul meu. Nu e suficient? Nu e onorabil?

Brusc, contele se întinse şi o ridică în picioare, trăgând-o în braţe.

- Ti-e teamă de căsătoria cu mine şi de responsabilitatea pe care
o va aduce? Ai prefera să te iau pur şi simplu? Vrei să fii doar amanta mea?

Laura fixă ochii străini şi reci, încremenită şi speriată, spunându-şi că aşa ceva nu se întâmpla. Acesta este un teritoriu vechi, cu o cultură

renumită. Contele e un bărbat educat, în ciuda înclinaţiei spre comportamentul aristocratic. Dar ochii lui păreau că vin din trecut, iar braţele aveau puterea unui cuceritor.

- N-aţi îndrăzni!

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, îşi aminti avertismentul lui Miguel Hernandes: "Dacă vrea ceva, poţi să fii sigură că va obţine."

- Asta vreau, îi aminti contele cu o voce scăzută, dar ameninţătoare. Răspunzi foarte bine la atingerile mele. Cred că nu-ţi imaginezi, senorita, că n-am observat acest lucru? împotrivirea a fost minimă, încă de la început. Nu ţi-ar fi mai bine ca soţie a mea? Te-aş păstra cu încântare ca amantă, dar în acest caz problema căsătoriei ar continua să mă deranjeze.

- Mă ameninţaţi! murmură ea, incapabilă să se retragă.

Acest bărbat avea puterea ciudată de a-i anihila orice încercare de rezistenţă, iar corpul ei părea să aştepte cu nerăbdare momentul în care buzele lui o vor atinge.

- îţi promit, o corectă el. Mă vrei. Din prima clipă în care te-am atins, fiecare milimetru de piele s-a trezit la viaţă. Ai încercat doar puţin să rezişti. Din acest punct de vedere, eşti foarte potrivită. Şi foarte dornică...

- Nu e adevărat! exclamă ea, încercând cu disperare să-l împingă.

Ochii lui se întunecară şi-i dădu drumul.

- Ba e adevărat! se răsti el, dar o să-ţi dau timp să te obişnuieşti cu ideea. O să mai vorbim despre asta. Ai avut o zi lungă şi obositoare. Du-te la culcare, senorita, şi, în timp ce traversezi holul şi urci scările, gândeşte-te că toate astea pot fi ale tale la un moment dat. Nu trebuie decât să spui "da".

- Nu-mi doresc posesiuni materiale, senor conte, declară Laura cu mai mult curaj, acum că nu mai era în braţele lui.

- Ştiu, dădu el din cap, altfel n-aş fi atât de dornic să ţi le

acord. Eşti frumoasă şi curajoasă.

Oare curajul tău va fi destul de mare să-ţi permită să-ţi urmăreşti dorinţele, senorita, şi să-mi aparţii?

Ea rămase în picioare, întâlnind ochii negri şi hotărâţi, neştiind dacă să fie uşurată sau speriată. Nu glumise, fusese foarte hotărât. Era clar din privirea lui, din încordarea corpului.

Era el însuşi, un bărbat venit din trecut, fără scrupule şi urmându-şi dorinţele fără să-i pese de convenţiile timpului în care trăia. în acea clipă, Laura se simţi într-un fel recunoscătoare că măcar
i se dăduse timp pentru a alege.

Uşoara bătaie în uşă o făcu să tresară, simţindu-se de parcă era smulsă dintr-un loc îndepărtat. Imediat, uşa se deschise şi contesa intră în birou.

-îmi pare rău, Rodrigo, spuse ea, dar eram sigură că Laura este aici şi aveam nevoie de ea.

-Ce s-a întâmplat? întrebară ei, aproape în acelaşi timp, cu aceeaşi nelinişte.

-Cred că nimic... spuse contesa, dar m-am simţit puţin ciudat şi... am avut nevoie de Laura.

- Să mergem în dormitorul dumneavoastră, declară Laura, ajungând prima lângă contesă, lăsând calmul profesional să ia locul neliniştii fireşti.

-Vin şi eu.

Contele făcu un pas hotărât spre uşă, dar mama lui îl privi cu nelinişte.

-Dragul meu, te rog să nu te simţi jignit, dar am nevoie de Laura. E atât de drăguţă şi de liniştită şi ştie ce trebuie să facă dacă... Sinceră să fiu, n-am nevoie de agitaţie sau de simpatie.

Tânăra femeie se întoarse spre conte privindu-l cu răceală, gata să-l oprească, dacă era nevoie cu forţa, dar el

dădu din cap aprobator, fixând faţa palidă a mamei lui cu îngrijorare în timp ce deschidea uşa masivă pentru ele.

-O să aşteptăm, spuse el cu blândeţe. Nu-ţi face probleme, mamă, nu sunt rănit sau jignit. înţeleg.

Seara fusese foarte solicitantă pentru contesă, îşi spuse Laura. Prezenţa Carlotei Martinez fie o supărase, fie o speriase. Jocul de bridge care urmase o solicitase şi minutele întregi de râs, chiar dacă plăcute, fuseseră o greşeală. Dacă voia să supravieţuiască, avea nevoie de un cu totul alt fel de viaţă.

Când ieşi mai târziu din camera contesei, contele o aştepta afară, plimbându-se neliniştit pe coridor.

- E în regulă?

- Da şi nu, răspunse tânăra femeie, închizând uşa de la intrarea în zona locuită de contesă, ca să păstreze conversaţia lor când mai departe de urechi indiscrete. Ridică mâna, descoperind că bărbatul începuse să se înfurie, şi spre surprinderea ei, tăcu imediat.

- Nu vreau să vă ascund ceva, senor conte, explică ea. Pentru moment se simte bine. După ce mă voi schimba, mă voi întoarce să mai stau puţin cu ea. Dar, pe termen lung, nu este deloc în regulă, după cum ştiţi prea bine. în această seară, a avut palpitaţii provocate de nimicuri. Are nevoie de o operaţie, lucru care v-a fost explicat de mai multe ori, iar această operaţie trebuie făcută înainte să fie prea târziu.

- Cred că ţi s-a explicat deja, soră Marsh, declară contele cu gravitate, că nu-i voi risca viaţa într-o astfel de operaţie.

-îi riscaţi viaţa în fiecare zi, senor, îl întrerupse Laura cu fermitate. Fiecare oră din viaţa ei este petrecută în pericol. Păşeşte pe o frânghie subţire la limita dintre viaţă şi moarte, fără plasă de siguranţă. Permisiunea pentru operaţie ar îndepărta acest pericol.

- Si o va pune într-un pericol şi mai mare! mârâi el. Eşti aici să-i asiguri ajutorul. Tu, senorita, eşti plasa ei de siguranţă. Ai calmat-o. Te-a cerut pe tine şi nu pe mine- deja se bazează pe tine. Sper că intenţionezi să rămâi, nu?

- Da, răspunse ea liniştit. N-o voi abandona.

După seara care trecuse, descoperise că prezenţa ei era o necesitate. Se întreba cum supravieţuise contesa până acum, dar era sigură că trebuie să-l convingă pe conte să permită operaţia.

- în acest caz, poţi să rămâi aici permanent, sugeră el, relaxându-se. Acceptă cererea mea în căsătorie. O s-o facă fericită şi nu pot spune că mă va lăsa indiferent.

- Provin dintr-o familie modestă, spuse Laura, respirând adânc. Am fost crescută raţional şi am continuat să dezvolt această latură a caracterului meu. Nu-mi permit să mă las pradă fanteziei şi v-aş fi recunoscătoare, senor, dacă aţi uita această problemă.

- Mama are nevoie de tine permanent, senorita, declară el, cu voce scăzută. Iar eu am nevoie de tine, ca mamă a copiilor mei. Doctorul Hernandes a spus că eşti puternică şi sănătoasă şi sunt pregătit să-l cred, deoarece în ciuda delicateţei, dai dovadă de un foc în vene asemănător cu cel de pe zidurile castelului. Eşti foarte potrivită să aduci pe lume moştenitorul familiei las Montanas şi te vreau în braţele mele cât mai repede. Nu mă pot gândi la nimic potrivnic acestei căsătorii.

- Nu sunteţi un îmblânzitor de cai, senor conte! se răsti Laura, tremurând de furie la auzul acest motive reci şi calculate, cu obrajii îmbujoraţi. Mama dumneavoastră are nevoie de mine doar temporar, aşa cum e cazul cu toţi pacienţii. Nu sunt un soi de talisman norocos! Contesa are nevoie de o operaţie. Lăsaţi această idee să pătrundă în

mintea dumneavoastră neîncrezătoare. La urma urmei, aveţi şi dumneavoastră nevoie urgentă de un medic: sunteţi nebun! Oamenii cu iluzia atotputerniciei sunt de obicei închişi şi urmăriţi cu atenţie. Noapte bună!

Se îndreptă cu hotărâre spre scară, cu pumnii încleştaţi, trecând pe lângă Carlota Martinez care stătea la jumătatea scării, privind scena cu ochi întunecaţi şi mânioşi.

Numai tonul neaşteptat al râsului sănătos al contelui o opri şi o făcu să arunce o privire în urmă. Bărbatul stătea la baza scărilor, urmărind-o cu admiraţie şi râzând cu poftă.

El ridică mâna la buze într-un salut final.

-Magnific! Focul tău va arde într-o zi castelul din temelii, senorita! Decizia mea e din ce mai hotărâtă. Vorbim mâine. Noapte bună!

Laura se răsuci pe călcâie şi alergă spre camera ei, în timp ce contele îi întinse mâna Carlotei şi o conduse afară.

A doua zi dimineaţă, tânăra femeie îşi puse uniforma. Rămăsese trează multă vreme, stând lângă contesă până când fusese sigură că se simte bine, iar restul nopţii o petrecuse între vise erotice şi sălbatice în care era împreună cu contele şi coşmaruri îngrozitoare, în care era urmărită de un străin întunecat, călare pe un cal negru. Se trezi epuizată şi cu cearcăne sub ochi, dar hotărâtă să revină la realitate, o realitate în care contele, mama lui şi castelul erau din ce în ce mai departe.

Se refugiase în ceea ce contele numise: "fortăreaţa ei de carton”, iar ochii negri care o studiară la micul dejun păreau convinşi de acest lucru.

în afară de un scurt "Bună ziua, senorita", contele nu spuse nimic, iar Carlota Martinez nici măcar n-o salută. După ce mâncă atât de puţin încât putea spune că venise degeaba

la masă, Laura se ridică şi se duse s-o caute pe contesă, urmărită cu atenţie de privirile lui.

în această dimineaţă contesa părea să se simtă bine, iar ziua se transformă în ceea ce tânăra femeie spera că va fi o rutină normală: câteva clipe de conversaţie, o plimbare în grădină şi apoi prezenţa ei calmă şi discretă în apropierea contesei care scria scrisori.

De această dată, Laura rămase în siguranţa imaculată oferită de uniformă, şi fu speriată şi alarmată când, după masă, contele apăru în camerele mamei lui pentru a solicita o favoare.

- Dacă te poţi lipsi de ea, aş vrea să-i arăt sorei Marsh o parte din domeniu, declară el cu un farmec pe care, fără îndoială, îl rezerva pentru rarele ocazii în care ordinele nu aveau nici un efect.

- Ce idee bună, dragul meu! exclamă contesa încântată. Voiam să mă odihnesc, oricum, iar Laura pare atât de obosită şi de palidă, azi. Mă simt atât de vinovată că am reţinut-o atât de mult noaptea trecută. Haide, fugiţi.

Deoarece nu i se dăduse nici o şansă să intervină, Laura ajunse în hol, privind figura încântată a călăului ei cu suspiciune şi îngrijorare.

- Poţi să călăreşti? întrebă el pe un ton firesc.

- Poftim?

Tinerei femei i se părea că în acest loc nu făcea decât să treacă de la o uimire la alta.

- Poţi să călăreşti? repetă bărbatul, răbdător, ridicând mâna să testeze rigiditatea bonetei ei, pe care o descoperi atât de tare pe cât se aştepta. Un cal, adăugă el ca explicaţie.

- Da, dar...

- Bine. Vom călări pe dealuri- de acolo, domeniul se vede

excelent. Până ce te schimbi cu ceva potrivit, o să-l aduc pe Diablo împreună cu un cal mai puţin alarmant pentru tine.

Laura deschise gura să spună ceva, dar el declară, râzând:

- Unu, n-ai nimic potrivit de îmbrăcat. Doi, îţi este teamă să mergi cu mine, deoarece sunt nebun. Şi trei, oricum n-ai nici un chef să vii.

Număra scuzele pe degete, privind-o cu intensitate, vădit amuzat. Tânăra femeie dădu din cap aprobator.

- Corect, replică ea, dar bărbatul o prinse de braţ, fără să ţină seama de dorinţele ei.

- Poţi să porţi blugii aceia pe care i-ai luat în prima zi când ai alergat încântată să lucrezi în grădină. N-ai de ce să te temi, deoarece în această dimineaţă mi-am schimbat planurile. în ultimul rând, arăţi palidă şi obosită şi poate că îţi va face bine. Haide, te rog frumos! îmi pare rău pentru comportamentul meu de ieri. Te rog să ai răbdare cu mine, aşa cum ai avut cu mama, în grădină.

Se priviră lung în ochi, iar contele părea foarte relaxat, chiar dacă Laura nu era pregătită să-l creadă. Simţea nevoia copleşitoare de a ieşi la aer curat, atât de puternică încât depăşi teama de a fi singură cu el în pădurea întunecată. Poate că era la fel de nebună ca el, dar voia să se ducă.

- Foarte bine, dar vă avertizez, n-am mai călărit de la şaptesprezece ani. Pot să cad de pe cal după prima sută de metri.

- Senorita, dacă vrei să-ţi asumi riscul, sunt la fel de pregătit ca şi tine, murmură el.

Laura nu era foarte sigură că ştia la ce se referă. Dacă s-ar fi comportat la fel ca seara trecută, nu s-ar fi dus. Chiar şi acum, în ochii lui era o lumină care o avertiza că fusese din nou păcălită. Se întoarse şi plecă înainte ca bărbatul să-şi dea seama cât era de speriată, iar râsul lui uşor nu-i potoli

temerile.

Cu toate acestea, era la fel de încântată ca un copil, grăbindu-se să scape de uniformă pentru confortul blugilor. Adăugă o cămaşă albastră şi, dintr-un impuls, îşi prinse părul în două cozi, cum făcuse cu ocazia primelor lecţii de călărie.

îi spusese contelui că poate călări, dar nu era tocmai adevărat, ţinând cont de faptul că-l văzuse pe spatele lui Diablo. Dar ideea i se păruse foarte atrăgătoare şi, în ciuda temerilor, încântarea de a petrece un timp în compania contelui nu era uşor de trecut cu vederea.

- Foarte bine, dădu el din cap aprobator, cercetându-i corpul cu o privire senzuală până când zări iritarea din ochii ei şi zâmbi uşor, aducându-i calul. Haide, să vedem cum te descurci.

Calul părea liniştit; era o iapă maronie, care nu părea să aibă problemele temperamentale ale lui Diablo. Laura se rugă încet în gând şi urcă în şa. Urcarea fu destul de reuşită, făcându-l pe conte să dea aprobator din cap.

- Bine, se pare că poţi să încaleci. Să vedem acum dacă poţi să şi rămâi în şa.

Bărbatul se aruncă în şaua lui Dialbo cu uşurinţă, iar Laura îl urmări printre gene. Era un bărbat încântător, puternic şi dominator, dar care o putea face să se teamă în acelaşi timp şi să-l dorească.

- Suntem gata, iar eu sunt copleşit de aprobarea cu care mă priveşti, senorita.

O urmărise, simţind privirea cu care-l studia, iar tânăra se îmbujoră la vederea privirii intense şi a sprâncenelor ridicate.

- Stilul în care ţi-ai legat părul este foarte interesant, adăugă el cu ironie. Să ştii că arăţi ca o copilă cu părul argintiu; fără îndoială, te face să te simţi mai sigură, dar nu te alarma. Te asigur că nu-ţi doresc răul.

- De ce m-aţi invitat? întrebă ea nelinştită, în clipa în care ieşeau pe poartă.

- La micul dejun am observat că arătai palidă şi ştiam că ai petrecut câteva ore neplăcute, supraveghind-o pe mama. M-am gândit că poate aerul proaspăt al munţilor te va revigora. în plus, adăugă el, privind-o pe sub borul pălăriei, ca să-ţi fac declaraţii.

- Cum?

Exclamaţia neliniştită a tinerei femei îi făcu pe ambii cai să tresară, iar contele îşi calmă instantaneu calul, punând apoi o mână pe gâtul iepei.

- E expresia corectă, nu? o ironiză el. Ai fost jignită de răceala cererii în căsătorie. M-ai refuzat şi mi-ai arătat acest refuz retrăgându-te în fortăreaţa ta de carton. Foarte bine, te voi curta. O să mă port cum se purta un pretendent din zilele bunicilor mei. Pentru moment, orice alt rol de-al tău va rămâne în fundal. Părul e legat ca al unei fetiţe, iar ochii tăi sunt mari şi albaştri. îmi imaginez că această deghizare va fi suficientă să-ţi asigure poziţia... pentru azi.

Laura îşi dorea din toată inima să nu fi fost de acord să vină. Era cuprinsă în acelaşi timp de teamă, dar şi de o agitaţie mai degrabă plăcută, în timp ce ochii lui o fixau pe sub borul pălăriei, silueta lui profilându-se înaltă şi sigură în şa. Era obişnuit să câştige şi nu vedea nici un motiv pentru care ar pretinde că lucrurile stau altfel. Laura era un trofeu care trebuia dobândit prin luptă, iar tânăra ştia că lupta i se parea cu atât mai atrăgătoare cu cât prada era mai inteligentă.

- Te voi conduce. Vino după mine! spuse el cu răceală, conducându-l pe Diablo prin arcada înaltă a porţii, iar ea simţi că se referea la mai mult decât la o simplă plimbare.

Bărbatul ridică mâna într-un salut rece adresat Carlotei,

care apăruse în pragul uşii cu figura întunecată de supărare. Probabil că apariţia ei fu motivul care o împiedică pe Laura să descalece şi să alerge spre siguranţa oferită de camerele contesei. Dar tânăra femeie îşi muşcă buzele şi-l urmă pe conte, simţindu-se speriată de parcă ar fi permis să fie târâtă în vremuri barbare.

Capitolul 5

Urcau în pas domol dealurile acoperite de iarbă. Calul pe care se afla era sigur pe el şi liniştit, căutând calea cea mai potrivită şi dovedind că era foarte obişnuit cu terenul. Văzându-l pe conte că stă relaxat în şa, permiţându-i lui Diablo să alerge singur drumul cel mai bun, Laura făcu la fel.

Din când în când, bărbatul întorcea capul s-o privească, să se asigure că este în regulă. Când ajunseră la marginea pădurii, se opri s-o aştepte, făcându-i semn să privească înapoi, spre castelul care se profila maiestuos pe cer.

Era greu să fii nepăsător în faţa unei asemenea frumuseţi. în ciuda stării de spirit în care plecase de la castel, în jur domnea atâta linişte şi pace, încât tânăra femeie se simţi cucerită.

Puternicul şi alarmantul spaniol devenise o parte din viaţa ei, iar Laura îşi dădu seama speriată că, în clipa în care va pleca din Spania, îi va rămâne în minte pentru totdeauna. Se putea vedea undeva în Anglia, într-un spital oarecare, pradă rutinei şi cu emoţiile sub control, dar cu amintirea contelui Rodrigo Esteban Diaz de las Montanas mereu în minte.

Deja îi bântuia visele, iar prezenţa lui întunecată îi umplea zilele. Nu-şi mai controla propria viaţă, deoarece în clipa în care era sigură că a ajuns la o stare de normalitate, cum crezuse cu câtva timp în urmă, el era imediat în preajmă, enervând-o, debusolând-o, ameninţând-o sau sărutând-o. O făcuse să uite de David. Intrase ca o furtună în viaţa ei, iar acum îşi anunţa intenţia să rămână pentru totdeauna.

Pentru totdeauna! O speria, dar i se părea şi incitant, iar tânăra femeie căută o urmă din viaţa ei trecută de care să se agaţe. Oare pentru a găsi aşa ceva plecase din Anglia? Fără să se uite în direcţia lui, putea vedea fiecare trăsătură a feţei

lui, întunecimea ochilor şi părul des, perfecţiunea şi puterea corpului lui.

Se întoarse repede să-l privească, sperând să afle că se înşelase, dar inima i se strânse din nou la vederea lui.

El o urmărea cu privirea, tăcut şi hotărât, iar ea privi repede în altă parte.

- Cred că te-ai speriat singură cu un gând, declară el cu blândeţe. De data asta, sunt sigur că nu sunt eu cel care te-a speriat.

- Poate prezenţa dumneavoastră mă sperie, senor, spuse ea cu calm, întorcând calul cu spatele spre castelul care exercita o atracţie magică asupra ei, copleşită de tristeţe.

- Poate ai dreptate, fu el de acord. Am mai spus şi cu altă ocazie că suntem foarte diferiţi, umbră şi soare, dar nu pot fi considerat responsabil pentru modul cum arăt. După cum spunea Miguel Hernandes, suntem la mila genelor noastre, şi ştiu că-l crezi, senorita. Astăzi ştiu că purtarea mea nu este în nici un fel alarmantă.

- Cum puteţi şti? întrebă Laura contrariată, supărată că o putea face să se simtă astfel fără să facă mare lucru.

- Cum ar putea fi altfel decât excelent? întrebă el cu ironie. Doar te curtez, nu?

Bărbatul îl îndemnă pe Diablo la trap vioi pe pantele arse de soare ale dealului, iar Laura îl urmă ceva mai încet. Era perfecţiunea în mişcare: arogant, imposibil, neînţelegător, dar în inima ei ştia că nu-l va putea uita vreodată. Era parte din magia pământului, o fiinţă apărută din cele mai adânci abisuri ale viselor ei, şi tânăra femeie îl urmă cu inima strânsă, urmându-l ca şi cum şi-ar fi urmat destinul. Nu va şti niciodată ce simte pentru el; cu siguranţă, nu va accepta niciodată acea cerere în căsătorie, făcută cu atâta răceală. Raţiunea o

avertiza să nu mai ajungă niciodată în puterea lui. Era capabil de tandreţe, dar nu-i putea citi visele, oricât de pătrunzătoare ar fi privirile lui. Era destul de rău că era victima unei iubiri bruşte şi ameţitoare pentru el; nu trebuie să afle niciodată care este adevărul.

Era o după-amiază care îi va rămâne mereu în inimă, era sigură de acest lucru. Contele era un însoţitor tăcut şi atent, arătându-i frumuseţile domeniului, liniştind caii ca să poată vedea căprioarele care alergau prin pădure, conducând-o spre pantele peste care domneau vulturii.

Pe lângă potecile înguste curgeau cascade, iar câmpurile din jur erau pline de flori sălbatice care nu creşteau în altă parte.

Se întoarseră acasă încet, pe drumul pe care veniseră, conducându-şi caii la pas. Nu discutaseră foarte mult, dar Laura se simţea de parcă ar fi fost o parte din fiinţa bărbatului înalt şi întunecat, care mergea lângă ea.

- O clipă, o opri el, cu ochii pe iapa ei, numită Morena. Cred că are o problemă.

într-adevăr, avea. în timp ce iapa dădea neliniştită din picioare, Laura descoperi că şchiopăta destul de rău, iar contele îi ridică piciorul, încruntându-se.

- O piatră, intrată prea adânc ca s-o pot scoate acum. O să meargă foarte greu până la castel, suntem destul de departe.

- Oh, biata de ea! O să merg în continuare pe jos. Nu mă poate duce cu o rană la picior.

- Nu poate, fu el de acord. Dar, dacă vrei să te întorci pe jos, senorita, nu doar iapa va avea probleme cu picioarele. Nu cred că-ţi dai seama cât de departe am ajuns.

în plus, dacă vrei să mergi pe jos, trebuie să fac la fel şi n-am nici un chef. Urcă lângă mine!

înainte să poată protesta, o luase de talie şi o urcase lângă el în şaua lui Diablo.

Legă apoi frâul iapei de şaua calului negru, lăsând-o să-i urmeze la oarecare distanţă. Sări repede în şa, trăgând-o pe Laura în braţele lui.

-Am ajuns din nou în această poziţie, senorita, observă el amuzat. Diavolul din spatele tău şi diavolul de sub tine- aşa te gândeşti la noi, nu-i aşa?

-încerc să nu mă gândesc deloc, senor conte, răspunse ea cu ceea ce spera că este o voce fermă.

- Şi eşuezi lamentabil, senorita, murmură el, orice urmă de amuzament pierind din vocea lui. Oricum, poţi să încetezi să tremuri, eşti în siguranţă.

în ciuda hotărârii de a rămâne rigidă, în ciuda sentimentului de alarmă care o copleşise, Laura descoperi că, după câţiva metri, era din nou cucerită de prezenţa lui. Se relaxă, sprijinindu-se de pieptul lui larg. N-ar fi trebuit să fie surprinsă în clipa în care simţi braţele lui cuprinzând-o cu putere şi buzele lui sărutându-i obrazul.

- Nu!

încercă să se îndrepte, dar braţul din jurul taliei ei se transformă într-o menghină de oţel, iar buzele fierbinţi continuară explorarea gâtului ei.

- De ce nu? murmură el. Să nu uiţi că încerc să te curtez. Ce face un bărbat din Anglia în timp ce curtează o fată? Stau împreună în sufragerie şi schimbă memorii scrise?

- N-ar trebui să spuneţi că mă curtaţi!

Laura îşi mişcă repede capul, iar bărbatul îi permise să scape, ridicându-şi capul şi râzând în hohote.

- Dacă vrei să nu spun nimic, o voi face, o ironiză el. Prefer să acţionez, deoarece sunt un bărbat de acţiune. E natura

mea, sunt genele mele. Oricum, señorita, te avertizez că-ţi vei aminti acţiunile mult timp după ce cuvintele vor fi uitate.

Redusă la tăcere de aceste cuvinte ameninţătoare, Laura rămase nemişcată, ca un şoarece într-o cursă si care încearcă să scape prefăcându-se că nu e acolo. Recompensa ei fu un hohot de râs, iar contele îşi ridică mâinile spre codiţele ei copilăreşti, desfăcându-le repede.

- Vreau să-ţi văd părul fluturând în soare, ordonă el cu fermitate. Când o să te căsătoreşti cu mine, purtând rochia albă tradiţională a mireselor din familia las Montanas, întreaga adunare din biserică va fi copleşită de frumuseţea ta şi de părul tău argintiu.

- Nu voi fi de faţă, senor conte, spuse ea, deşi întreg corpul îi tremura.

- Nu fi atât de sigură, o ameninţă el. Dacă n-ar exista problema enervantă a unui moştenitor al titlului, n-aş sta atât de liniştit în şaua lui Diablo. Suntem departe de castel, în adâncimile pădurii. O nuntă în catedrală presupune multe aranjamente şi câteva săptămâni nesfârşite de aşteptare. Ai putea mai uşor să-mi fii amantă şi n-ar trebui să aştept mai mult de câteva minute. Simt corpul tău suplu tremurând în braţele mele şi chiar dacă ştiu că în mare parte este de vină teama, nu e doar atât. Poate îţi imaginezi că sunt diavolul în persoană, dar în această clipă sunt conştient că sunt doar un bărbat, frustrant de aproape de împlinirea dorinţelor mele. Ar fi poate mai bine dacă am rămâne tăcuţi, bucurându-ne de peisaj. Oricum, ar fi cel mai bine pentru tine.

Contele linişti cu câteva cuvinte în spaniolă iapa care şchiopăta în urma lor, îndemnându-l pe Diablo să meargă la pas. Tânăra femeie se strădui să-i urmeze sfatul, încercând să nu mai tremure. Când pătrunseră pe sub arcada de piatră de

la intrarea în castel, întregul ei corp era înţepenit din pricina încercării constante de a nu se sprijini de el.

Să-şi imagineze că invitata lui, Carlota Martinez, era în faţa intrării de la plecarea lor era ridicol, dar gândul îi trecu prin minte în clipa în care o zări pe scări. Cu altă ocazie, expresiile care se succedară rapid pe figura acesteia ar fi amuzat-o pe Laura: gelozie, mânie şi satisfacţie. Motivul satisfacţiei fu evident în clipa în care vorbi:

- în cele din urmă, nu e în stare să călărească, Rodrigo?

Modul în care femeia aceasta o ignora o făcea să se întrebe dacă nu cumva reuşise să devină invizibilă pentru unele persoane.

- Ba călăreşte, răspunse el scurt. Morena are o piatră în copită. Dar nu e prima oară când Diablo ne duce pe amândoi şi nici nu cred că va fi ultima oară. Temperamentul lui trebuie să se schimbe... Dacă nu, voi avea nevoie de alt cal.

Laura nu-şi putea da seama dacă replicile lui nu erau un mod subtil de a-i spune Carlotei să-şi vadă de treburile ei. Oricum, femeia se îmbujoră şi, pentru prima oară, o privi direct, cu ochi plini de ură.

Oricum ar fi fost, contele nu părea un pretendent, chiar dacă o ajută să coboare de pe cal.

- Trebuie să faci o baie fierbinte, o sfătui el cu cinism. în ultimul timp, ai stat la fel de ţeapănă ca boneta ta. Mi-aş fi putut imagina că ai fost şi tu apretată!

- Ştiu cum mă simt, mulţumesc, răspunse tânăra femeie, jenată de apropierea Carlotei.

- Şi eu, replică el cu răceală. Treci de la dorinţă la teamă. Câteva nopţi în braţele mele vor rezolva această problemă. Cu cât mai repede vom pune la punct viitorul, cu atât mai bine va fi pentru amândoi.

- Nu avem nici un viitor, senor conte! răspunse ea, deranjată să descopere cât de mult o întrista acest gând.

-Viitorul pe care îl vom afla depinde în totalitate de tine, îi aminti el. Dar hotărăşte-te mai repede, nu te pot aştepta o veşnicie. în această clipă, ai libertatea să alegi; dacă întârzii prea mult, voi face alegerea pentru tine şi nu-ţi vei mai face probleme în legătură cu îndatoririle tale de contesă de las Montanas; singura datorie va fi să-mi faci pe plac.

O urmărea cu răceală, iar ea îi întoarse privirea, incapabilă să-l anunţe, cum ar fi dorit, că este liberă să aleagă ce e mai bine pentru ea, liberă să părăsească acest castel şi această ţară. Era din nou încolţită, aşteptând.

- O să mă ocup de cai. Du-te să faci baie, mârâi el, cu o încruntare bruscă de frustrare, aducând-o într-o situaţie imposibilă.

Orice ar fi răspuns, ar fi fost o copilărie.

- Vin cu tine la grajduri, Rodrigo, spuse Carlota cu fermitate, ajungând la ei.

Bărbatul se întoarse spre ea cu un zâmbet fermecător, pe care nu-l adresase niciodată Laurei.

- Te rog- nu prea am avut ocazia să petrecem un timp împreună. Vino să stăm de vorbă, în timp ce văd ce pot face pentru Morena.

Se îndepărtară imediat, iar Laura întoarse capul la timp să-l vadă pe conte cuprinzând-o cu braţul. Discutau cu capetele apropiate, iar spaniola rapidă în care vorbeau o depăşea. Brusc, îşi aduse aminte cum o sărutase pe Carlota la sosire, iar un acces brusc de gelozie o făcu să se încrunte. Îşi reveni repede. La urma urmei, se potriveau foarte bine şi semănau foarte mult. Se îndreptă spre camera ei aproape alergând, supărată, geloasă şi frustrată.

Cu o dorinţă copilărească să înfrunte ordinele lui, făcu un duş rapid şi se îmbrăcă într-o fustă albă şi o bluză de culoarea piersicii. Starea de iritare trebuia înfrântă, cu atât mai repede cu cât la cină urma s-o vadă din nou pe Carlota. Coborî în grădină, dornică să facă o plimbare.

în grădină era răcoare, iar susurul apelor o însoţi tot drumul. Oricum, era prea supărată să observe ceva din toată frumuseţea care o înconjura. Singurul gând din mintea ei era necesitatea de a părăsi castelul şi pe conte înainte ca inima ei s-o facă să rămână aici pentru totdeauna.

Mai era de asemenea si problema contesei. La urma urmei, era un pacient care avea mare nevoie de îngrijire. în plus, se ataşase foarte mult de ea şi-i era practic imposibil s-o părăsească acum, mai ales că nu ştia cum va evolua starea ei de sănătate.

Apariţia lui Miguel Hernandes în faţa ei o făcu să se oprească brusc. Era evident că o căuta şi, deşi avea nevoie de companie, puse profesia pe primul loc.

- E ceva în neregulă cu contesa?

Ar fi trebuit să se ducă s-o vadă, în loc să se gândească la conte.

- Nu, nu, o linişti medicul. Am văzut că ai ieşit şi mă întrebam dacă ai vreo problemă. Pari agitată. Ai cumva nevoie de un medic?

- Poate de un psihiatru, ridică ea din umeri. Am călărit împreună cu contele.

- Poate că ai nevoie de un sedativ?

Se uitară unul la altul şi începură să râdă.

- Draga mea Laura- pot să-ţi spun aşa? întrebă Miguel, primind imediat răspunsul pozitiv. Consideră că orice timp petrecut împreună cu contele este pentru binele unui pacient.

E un sacrificiu pentru profesia aleasă, nu?

Tânăra femeie râse, o parte din tensiunea care o cuprinsese evaporându-se.

Desigur, el nu începea să se îndrăgostească profund de conte. Vedea lucrurile foarte diferit, dar era o uşurare să stea de vorbă cu el şi să aibă un aliat.

Apariţia bruscă a contelui la capătul aleii o făcu să se crispeze şi să se încrunte.

- Ah, murmură Miguel ridicând privirea, apoi ridică din umeri. Presupun că discuţia noastră a luat sfârşit.

- Ai venit la cină? întrebă Laura neliniştită, dar el clătină din cap.

- Nu. Am un caz foarte dificil şi trebuie să stau aproape de spital. Am fost invitat, dar am refuzat. Cred de altfel că am fost invitat să văd marşul forţelor contesei împotriva senoritei Martinez, nu că prezenţa mea ar fi prea plăcută.

Medicul se întoarse şi-l salută pe conte, care părea pe punctul să izbucnească într-o criză de mânie.

- O să-ţi spun rămas-bun, Laura, zâmbi el, neintimidat de prezenţa contelui. Ne vedem curând.

Laura rămase să înfrunte furia contelui, iar ochii ei urmăriră cu regret plecarea medicului. Ar fi vrut să fi plecat şi ea.

- Discuţia cu Miguel Hernandes s-a terminat atât de repede? mârâi contele în clipa în care se întoarse spre el. îmi pare rău că am întrerupt-o.

- Discutam despre pacienta noastră! spuse tânăra femeie, enervată.

Se îndreptă spre fântână, dar el o urmă.

- Scuza asta devine prea obişnuită, replică el. E obişnuit să le spună colegilor pe numele mic?

- Cred că da, ridică ea din umeri. E un bărbat atent şi blând.

- Tot ce eu nu sunt? întrebă contele cu sarcasm. Este atât de blând încât poţi risca să-l întâlneşti arătând aşa? continuă el, studiind-o cu ochi mânioşi.

- Cum anume?

- Este clar că nu porţi mare lucru pe sub bluză şi pe sub fustă. Astfel nu poţi apărea decât pentru ochii mei, indiferent ce poziţie vei ocupa în viaţa mea!

Tânăra femeie ştia că bluza de mătase era destul de subţire, dar lenjeria de corp era foarte decentă. O purtase în Anglia fără nici o problemă, dar acum se simţea jenată.

- N-aveţi nici un drept să faceţi observaţii despre hainele mele!

Se întoarse spre el ca să-l înfrunte, dar jena o făcu să adauge:

- Oricum, nu voi fi...

- Hainele tale îmi atrag atenţia, o întrerupse contele iritat, şi sunt sigur că la fel a simţit şi doctorul Hernandes!

- O să plec mâine de la castel, îl ameninţă Laura.

Nu văd de ce aş îndura un astfel de comportament!

- Ştii foarte bine că poţi spune orice vrei, observă el cu voce scăzută, deoarece îţi este clar că nu te voi lăsa să pleci.

Vocea lui o sperie. Cuvintele lui exprimau sentimentul posesiei, iar ea se întoarse să plece, speriată că va descoperi ce simte pentru el.

în agitaţia ei, nu ştia încotro să alerge, unde să se întoarcă, uitând pentru moment că erau aproape de fântână. Piciorul ei se prinse în marginea sculptată şi, dacă n-ar fi fost viteza lui de reacţie, ar fi căzut cu capul înainte în apă. Din fericire, nu se udă decât pe piept, dar răceala apei o făcu să tresară.

- Oh!

Ar fi vrut să dea vina pe el, dar ştia foarte bine că era doar vina ei. Abia acum îşi dădea seama de ce se enerva atât de tare în preajma lui. Ar fi vrut să fie aproape de ea, să-i arate o tandreţe care nu-i era în caracter. De aceea, calmul, disciplina şi hotărârea ei păreau s-o părăsească.

Orice ar fi vrut să spună îi muri pe buze, în clipa în care privirile lui flămânde o studiară. Muşchii lui erau tensionaţi, arătând cât efort făcea pentru a se controla.

Contele nu spuse nici un cuvânt, dar ea privi în jos, urmărindu-i direcţia privirii şi descoperind rezultatul întâlnirii cu apa. Bluza de mătase i se lipise de piele, scoţându-i formele în relief, mai seducător decât ar fi putut-o face dacă ar fi dorit.

- Oh, nu!

Se întoarse cu spatele, dar mâinile lui o prinseră de umeri, forţând-o să se întoarcă din nou spre el.

- Niciodată în viaţa mea nu am dorit o femeie de la prima

vedere, murmură el. Nu fi jenată, am văzut doar ce imaginaţia mi-a arătat deja prima oară când te-am luat în braţe. Nu te voi lăsa să pleci de lângă mine. Vreau să te văd din nou.

Laura ar fi trebuit să se zbată, dar nu putea face nimic în faţa pasiunii care se citea pe figura lui, mai ales că palmele lui se mişcaseră pe pielea ei, acoperind cu blândeţe porţiunea umedă. Atingerea era uşoară, dar senzuală, iar tânăra femeie închise ochii, incapabilă să reziste.

Geamătul care-i scăpă de pe buze îl făcu să ridice privirea spre faţa ei. Ar fi vrut să-i ceară să-i dea drumul, dar expresia lui îi tăie răsuflarea.

- Nu te superi când te ating, oftă el. îţi e un pic teamă, dar nu te înfurii, iar eu vreau să ating fiecare parte din tine. Am dorit asta din clipa în care te-am găsit în pădurea mea.

Părea s-o domine cu înălţimea şi puterea lui, ţinând-o prizonieră cu privirea fierbinte în timp ce continua s-o mângâie.

Brusc, o trase în braţe, ridicându-i bărbia.

- Eşti neobişnuită cu asta, declară el cu o siguranţă satisfăcută. Nimeni nu te-a atins înaintea mea. Eşti inocentă şi speriată, caldă şi vie în braţele mele, tremurând şi cuprinsă de sentimente pe care nu le înţelegi în totalitate.

Buzele lui se plimbau mângâietor pe pielea ei fierbinte, în timp ce continua să şoptească:

- O să te învăţ să înţelegi, iar în curând nu te vei mai teme.

Buzele care-i luară în stăpânire gura erau dornice şi insistente, iar
ea cedă aproape imediat. îşi pierduse identitatea, raţiunea ei cedând în faţa unui bărbat pe care aproape nu-l cunoştea, care o speria, dar o şi atrăgea în acelaşi timp.

Fără să-i pese de hainele ude, bărbatul o strânse mai

aproape, cuprins de dorinţă, recunoscând cedarea ei cu satisfacţie.

- Doamne, mormăi el, te vreau atât de mult! Cât de mult trebuie să aştept până când te voi ţine în braţe, până când voi gusta fiecare parte din tine?

- Vă rog, senor!

Mâinile Laurei tremurau în timp ce-i mângâiau faţa, dar i se părea ridicol să se adreseze cu atâta formalism acestui bărbat care-i luase în stăpânire întreaga fiinţă. Dar replica ei îl aduse la realitate, făcându-l să zâmbească şi să se retragă ca s-o poată privi.

- O să-mi spui în continuare "senor" şi după ce vei fi a mea? întrebă el încet.

- Nu voi fi...

Clătină din cap, dar el îi prinse bărbia, obligând-o să-l privească:

- Vei fi! mârâi el cu hotărâre. Ştim amândoi acest lucru. Mi-e foame de tine. Suntem la kilometri buni de orice persoană care nu-mi datorează supunere. Dacă refuzi să fii soţia mea, te voi lua cu forţa!

- Contesa nu va permite...

- Contesa nu va şti, o asigură el încruntat. Eşti o asistentă medicală prea bună ca să-i pui viaţa în pericol cerându-i ajutorul.

- N-ai îndrăzni!

Laura găsi puterea să se zbată şi, spre uşurarea ei, bărbatul îi dădu drumul.

- Te vreau, ridică el din umeri. E un sentiment care le depăşeşte pe toate celelalte, inclusiv pe acela pe care îl numiţi dragoste. Nu aştept de obicei după lucrurile pe care le vreau şi am un alt castel, nu foarte departe de acesta. Dacă

mă refuzi, te voi duce acolo. Şi, dacă mă înfrunţi în continuare, voi uita problema moştenitorului familiei las Montanas. Când mă uit la tine, nu mă mai interesează problema ducerii mai departe a liniei de sânge. Sunt foarte tentat să uit cererea în căsătorie, să te iau din castel în această seară şi să te ţin doar pentru mine, în castelul de peste munţi.

Rămaseră privindu-se o vreme, Laura fiind incapabilă să se mişte. Ştia că ar trebui să fugă, să scape din această grădină şi din acest castel, dar ochii lui o ţineau prizonieră şi nu-i dădeau voie să facă nici o mişcare.

- De-ajuns!

Cu o mişcare hotărâtă, contele îşi dădu jos puloverul şi-l trase peste capul ei, scoţându-i apoi părul de sub guler cu mişcări blânde.

- îmi aduc aminte că prima oară când te-am văzut am crezut că eşti o copilă, nu o femeie. Eşti în stare să mă păcăleşti, Laura, nu-i aşa? Foloseşti mânia ca să-ţi ascunzi dorinţa, iar eu te sperii mai mult cu fiecare cuvânt şi gest pe care-l fac.

Se opri o clipă, hotărât s-o îmbrace ca pe un copil, prinzându-i apoi faţa în palme.

- Căsătoreşte-te cu mine. O să alung diavolul departe de mine şi vei învăţa în curând să nu te mai temi. O să te protejez întotdeauna. Nu eşti indiferentă la mângâierile mele. Arzi de un foc interior, iar eu mă simt de parcă te cunosc de foarte mult timp, de parcă te-am dorit dintotdeauna, ca şi cum timpul s-ar fi scurs înapoi, ducându-mă într-un loc îndepărtat, unde sunt liniştit.

Cuvintele lui o impresionară. Era un fel de cerere de ajutor, iar tânăra femeie îşi aminti că-l văzuse la un moment dat ca pe un străin, nepotrivit cu timpurile prezente. Aceste

gânduri îi aduseră lacrimi în ochi, iar el o privi cu o expresie ciudată.

- Mă întreb dacă plângi pentru tine sau pentru mine? întrebă el încet. Dacă este vorba despre tine, îmi pare rău, dar nu mă pot abţine, trebuie să te am. Dacă este pentru mine, nu-ţi irosi compasiunea. Nu am nevoie de mila ta, ci vreau să fii lângă mine, începând de acum până departe în viitor.

Se aplecă spre ea şi o sărută din nou, strângând-o apoi în braţe ca s-o încălzească.

Tânăra femeie era incapabilă să facă vreo mişcare şi rămase în braţele lui ca o păpuşă de cârpă, tremurând. El o privi cu o blândeţe pe care n-o credea posibilă.

- Vino, murmură contele. Să mergem înăuntru, înainte să răceşti.

Mâinile lui îi cuprinseră din nou faţa.

- Laura, vei descoperi curând că te pot face fericită, promise el.

Ne amuzăm unul pe altul şi, deşi ne certăm tot timpul, suntem foarte compatibili. Ce altceva ne mai trebuie? Nu poţi pleca să te căsătoreşti cu un bărbat care nu te-a ridicat niciodată pe culmile pasiunii, cum ţi s-a întâmplat în braţele mele. Crezi că vei putea să mă uiţi, sau că îţi voi da drumul să pleci? Dacă simţi că vrei să evadezi, adu-ţi aminte că te voi căuta şi te voi aduce înapoi. Aceste nimicuri nu fac decât să pierdem timpul care ar putea fi petrecut mult mai plăcut.

O conduse spre castel, mâna de pe braţul ei fiind o dovadă că era foarte sincer. N-avea nici cea mai mică intenţie s-o lase să plece de la castel.

Când intrară în hol, o întâlniră pe Maria, care îi privea uimită.

- Senorita a căzut într-o fântână, declară el, spre

supărarea Laurei.

Ştia foarte bine că asta nu explica în nici un fel prezenţa lui şi
poate că era foarte bine că o făcuse de data asta. N-o întrebă pe cameristă ce caută în holul cel mare, dar ea oferi repede explicaţia, înainte să se enerveze:

- Sora Marsh a primit un telefon.

Era de la doctorul Elliott, care a spus că va da telefon din nou, peste o jumătate de oră.

- Bine, mormăi contele. Poţi să aduci un ceai pentru senorita în birou, o să-l bea după ce se schimbă. Poate vorbi la telefon de acolo.

Laura n-avea altă soluţie decât să accepte şi se îndreptă spre camera ei să se schimbe, încă tremurând după atingerea lui. îi rămăsese în minte expresia lui din clipa în care auzise de telefonul primit. Singura soluţie era să se întoarcă în birou şi să-l înfrunte, dar trase de timp cât putu de mult. Când ajunse în birou, contele tocmai răspundea la telefon.

- E pentru tine.

îi întinse receptorul şi se îndepărtă, ignorând ceaiul care se răcise deja. Laura ridică receptorul la ureche, răspunzând cu nervozitate la auzul vocii pe care o cunoştea atât de bine.

- Laura? Ai ajuns foarte repede la telefon. Aşteptai, draga mea?

Şocul determinat de cuvintele drăgăstoase o făcu să-şi dea seama cât de mult se schimbase într-un timp atât de scurt. Era aproape ca şi cum un străin îi adresa cuvinte dulci, iar răspunsurile la întrebările lui fură scurte şi forţate. Sentimentele ei se schimbaseră, având acum legătură cu Castelul de foc şi cu bărbatul fără milă căruia îi dăruise inima ei.

în timp ce David vorbea, tânăra femeie se gândea la Rodrigo, temându-se că era foarte tentată să accepte propunerea lui, inima ei nebună făcând-o să se întrebe dacă nu e mai bine să fie soţia lui chiar dacă n-o iubeşte, decât să nu-l mai vadă niciodată. Aici, dorinţa pentru ea părea să-l copleşească şi nu părea atât de ireală şi de neacceptat cum ar fi părut în lumea modernă în care trăise până acum.

- Laura, ai auzit măcar ce spuneam?

îşi reveni, dându-şi seama că ratase mai mult de jumătate din cele spuse de David. Era încă îmbujorată şi agitată după întâlnirea cu contele în grădină, şi nimic altceva nu părea să mai aibă realitate.

- Nu, n-am auzit. Se întrerupe, încheie ea.

- Am spus că am câteva zile libere şi vreau să vin să te văd.

- Nu!

Exclamaţia îi ieşise de pe buze înainte s-o poată opri, dar teama era reală. Ce ar face contele în clipa în care l-ar înfrunta pe David era greu de spus. Avea deja ideea fixă despre Miguel Hernandes, pe care îl vedea ca pe un posibil rival.

- Laura, pentru numele lui Dumnezeu! Când se va termina prostia asta? Uite, vin să te văd şi ne putem întâlni oriunde vrei, dacă nu se poate să vin la castel.

E timpul să ne căsătorim, sau cel puţin să ne logodim oficial. După ce ne vom revedea, îţi vei veni în fire.

Laura abia auzi restul conversaţiei. Cuvintele ei erau în totalitate încercări de a-l convinge pe David să rămână în Anglia. Dar toate fură ignorate.

Puse receptorul jos cu mâini tremurătoare, nesigură dacă totul era aranjat. Toate simţurile păreau s-o părăsească. Nu

mai era sigură nici măcar că este o asistentă medicală bună. Nu se gândea decât la scena dintre David şi conte. Se sprijini de birou, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

- Te-a supărat!

Se întoarse, descoperindu-l pe conte în cadrul uşii, privind-o înfuriat.

- Ascultaţi conversaţiile telefonice ale altor persoane? întrebă ea cu voce tremurătoare, jenată şi nefericită.

- Numai în cazul în care conversaţia lor mă interesează, o asigură el cu răceală, apropiindu-se de ea. Şi pot vedea că te-a supărat.

- Spune că vine să mă vadă, declară ea, ştiind că e mai bine să-i spună acum, decât să stea cu teama reacţiei lui. Vrea să ne logodim imediat. Spune că e timpul să ne căsătorim şi că...

Vocea ei se stinse la vederea expresiei lui amuzate. Se aşteptase la orice, dar nu la o asemenea reacţie.

- Iar răspunsul pe care l-ai repetat a fost nu, dădu el din cap, părând foarte satisfăcut. Se pot afla destul de multe când asculţi conversaţiile telefonice ale altora...

Văzând expresia ei, contele o întrebă cu voce calmă:

- De ce te supără atât de mult că vrea să vină în vizită? Cele mai multe femei ar fi încântate să aibă doi pretendenţi. în cazul tău, trei.

- Dacă vă referiţi la doctorul Hernandes...

- Taci, Laura. Nu pot să te tachinez din când în când? Şi nu fi supărată. Dacă vrea să vină, n-are decât. Nu pot spune că va fi binevenit, dar ai dreptul la vizitatori. Nu eşti nici servitoare, nici prizonieră.

-Vrea fie să ne vedem în altă parte, fie să vină aici, îl anunţă Laura.

- Dacă preferi, te voi conduce cu maşina la locul întâlnirii, sau poate veni să te vadă aici.

Nu contează prea mult, nu?

- De ce sunteţi atât de drăguţ cu mine?

îl privi mai degrabă cu uimire decât cu suspiciune, iar el râse încet, dându-i la o parte părul de pe frunte.

- N-ar trebui să fiu drăguţ cu persoana pe care o curtez? glumi el. Dacă aş fi simţit că este o ameninţare, m-aş fi purtat altfel, dar tocmai te-am ţinut în braţe. Ştiu ce simţi şi ochii tăi îmi vorbesc chiar acum. Numai mintea ta cea încăpăţânată are nevoie de alte asigurări. Ai văzut portretele strămoşilor mei? în acele vremuri, ai fi fost dusă pe sus la etaj şi cineva ar fi hotărât pentru tine. Nu mă simt foarte diferit de acele vremuri. Cred că regulile acestor timpuri sunt enervante şi ridicole. Ti-am spus deja ce simt, iar întârzierea mă face nerăbdător.

Se aplecă spre ea şi-i cuprinse faţa în palme.

- Dacă te-aş duce acum în camera mea, dacă m-aş hotărî să decid pentru tine, ai fi liniştită mâine dimineaţă, fără teamă, cu toate dorinţele împlinite. Sunt foarte aproape s-o fac, dar o să aştept în continuare hotărârea ta.

- N-am spus nimic despre cererea în căsătorie, în afară de faptul că nu vreau, îi aminti Laura, neliniştită. Nu vă cunosc prea bine, senor şi ştiu că nu mă placeţi.

- Rodrigo, o corectă el, studiindu-i figura şi descoperind neliniştea din ochii ei. Nu-mi place temperamentul tău, abilitatea de a mă înfrunta, hotărârea încăpăţânată de a face doar cum vrei, dar asta e tot. Nu poate fi decât un singur stăpân la castel şi nu poate fi decât un stăpân pentru tine. Mă amuză gândul că te voi îmblânzi; singura neplăcere este că nu pot începe s-o fac din această seară. Şi vei fi soţia mea, sau

voi fi amantul tău atâta vreme cât îmi va face plăcere. Alegerea pe care o ai de făcut este simplă. Trebuie s-o faci repede.

Te-am avertizat că sunt cam nerăbdător.

începu să râdă brusc şi o luă de mână, conducând-o spre un scaun.

- Vino, am cerut să se aducă un alt ceai. Sunt sigur că ai nevoie de unul, după grijile provocate de acel telefon. De această dată vei lua loc lângă mine, îmi vei servi ceaiul şi vom discuta liniştiţi. De această dată, nu vei avea ocazia să te ascunzi în camera ta, în timp ce aştept neliniştit să te văd, declară el, privind-o cu atenţie. Mi se pare destul de uşor să descopăr ce-ţi trece prin cap, Laura. Sunt la fel de încăpăţânat, adu-ţi aminte. Să nu uiţi asta când vei dori să mă sfidezi. întreabă-te ce ai face dacă n-ai avea nici un scrupul şi, să fii sigură, că o voi face.

Capitolul 6

Buna dispoziţie a lui Rodrigo dură câteva zile, zile în care sentimentele Laurei pendulară între fericire şi nelinişte. După incidentul de la fântână, nu mai încercase s-o atingă. Era fermecător şi atent şi cu ea şi cu Carlota, dar Laura începuse să-l cunoască prea bine ca să nu ştie că era doar o aparenţă. Insistase de mai multe ori să-i spună pe nume, iar în cele din urmă insistenţele lui avuseseră efectul dorit. Până şi vizitele lui Miguel Hernandes nu-l mai enervau, iar întreg castelul se bucura de o stare de linişte.

Cu toate acestea, într-o dimineaţă o găsi pe contesă agitată, într-o stare de sănătate proastă şi, deoarece relaţiile lor păreau să permită, hotărî să încerce din nou să-i vorbească despre operaţie.

Stătea în hol, nehotărâtă dacă să-l caute în birou sau să aştepte un moment mai favorabil, când dădu peste ea.

- Bine! Dacă tot bântui prin castel fără nici o treabă, poţi să bei o cafea cu mine.

Laura se întoarse, descoperind silueta lui înaltă în faţa ei. Teama pe care o simţise la vederea lui în pădure şi strângerea obişnuită de inimă care însoţea de fiecare dată apariţia lui se combinaseră într-un atac subit de ameţeală, şi tânăra femeie se clătină pe picioare, ridicându-şi mâna la piept.

- Ce s-a întâmplat? Eşti bolnavă?

Vocea lui Rodrigo era neliniştită, iar braţul lui o cuprinse.

- Nu, mă simt bine. M-ai luat prin surprindere, atâta tot.

- Vrei să spui că te-am speriat, o corectă el cu răceală, trăgându-şi braţul. Nu mă menaja, te rog. Sunt conştient că uneori te sperii, alteori chiar te înspăimânt. Cred că nu mă pot aştepta la altceva, din moment ce suntem atât de diferiţi. îmi dau seama că este o stare cu care trebuie să învăţ să trăiesc.

De obicei, ai timp să-ţi revii din şoc, un truc pe care sunt sigur că l-ai învăţat în anii de meserie, dar acum am apărut pe neaşteptate şi ai reacţionat instinctiv, cu teamă. Teama trebuie să fie într-adevăr mare pentru cineva curajos ca tine, dacă te face să tremuri.

Era crispat şi furios, retras din nou în carapacea lui aristocrată, iar Laura nu se putea gândi la o explicaţie satisfăcătoare. Simpla negare nu l-ar fi satisfăcut.

îşi dorea din toată inima să-i poată spune că orice teamă pe care o simţea acum se datora dragostei şi siguranţei că nu va părăsi niciodată castelul, că nu va fi în stare să reziste hotărârii lui.

-Ai curajul necesar să intri în biroul meu pentru cafea? întrebă el cu sarcasm, iar Laura îşi muşcă buzele, evitând să dea o replică la fel de dură.

Avea o misiune, iar acum era timpul potrivit. Era prea puţin probabil să revină la starea de spirit plăcută. O convinsese prin reacţiile ei că nu-l putea privi decât ca pe un tiran.

- Desigur. Oricum, voiam să stăm de vorbă.

El dădu din cap şi o conduse înăuntru, rămânând tăcut până când cafeaua fu adusă şi servită, neridicând privirea decât după ce camerista închisese uşa şi plecase.

- Să auzim despre ce vrei să vorbim, senorita, o invită el, privind-o cu răceală, întorcându-se la formalismul primelor zile.

Tânăra femeie se întristă.

- Contesa nu se simte bine azi.

- Ştiu, am văzut-o. Se simte rău destul de des. E o realitate tristă, cu care trebuie să trăim. E adevărat că, după ce ai început să te ocupi de ea, se simte mai bine, dar nu va fi

complet refăcută niciodată. E un lucru pe care trebuie să-l accepţi, din moment ce o vei vedea aşa tot restul vieţii. După cum am spus, este o realitate cu care trebuie să trăieşti.

- Este o realitate inutilă, declară Laura cu pasiune. Sunt doctori în Anglia care fac operaţia de care are nevoie în fiecare zi. Sunt sigură că sunt destui medici şi în Spania care o pot face cu acelaşi succes.

- Nu!

Laura îl privi, fără să-i vină să creadă. Era clar că nu era pregătit nici să se gândească la această problemă.

- Nu poţi să spui "nu" cu atâta uşurinţă! Este vorba despre viaţa
ei.

- O viaţă care pentru mine înseamnă mai mult decât îţi poţi imagina, o întrerupse Rodrigo cu hotărâre. Sunt conştient că în discuţiile pe care le ai cu Miguel Hernandes aţi vorbit despre operaţia aceasta ca despre o prioritate. Dar pentru mine nu este! Aici, responsabilitatea pentru toate apasă pe umerii mei, inclusiv responsabilitatea pentru viaţa ei. Trebuie să mă întreb ce-ar fi făcut tata, şi n-am nevoie de un glob de cristal. A iubit-o, ar fi făcut orice stătea în puterea lui ca s-o păstreze. N-ar fi acceptat nici un risc, mai ales când sunt cincizeci la sută şanse.

- Chiar dacă ar fi condamnat-o să fie o invalidă tot restul vieţii ei, o minte activă prizonieră într-un corp care refuză să funcţioneze corespunzător? Este dragoste? Oricum o s-o pierzi, indiferent de decizia luată. Nu e decât o problemă de timp.

- Timpul pe care îl mai are va fi petrecut cu cei pe care-i iubeşte şi o iubesc! răspunse el cu răceală.

- Ca o pasăre prinsă într-o colivie?

Nu mă miră că vă imaginaţi dragostea ca un vis imposibil, senor conte, replică tânăra femeie acuzator. Nu ştiţi ce înseamnă. Pentru dumneavoastră, înseamnă să păstrezi cu orice preţ lucrurile care îţi convin, inclusiv oamenii!

- Cred că te referi şi la tine de data asta, observă el, vizibil nervos şi enervându-se din ce în ce mai tare. N-am spus că te iubesc, soră Marsh. Te doresc, dar în această clipă aş fi în stare să te omor. întorci pietre care ar trebui lăsate neîntoarse, îmi aduci în minte ceea ce este o rană permanentă şi învârţi cuţitul în rană cu limba ta cea ascuţită. Eşti crispată şi rece.

- Pledez pentru pacienta mea!

Cuvintele lui o dureau mai mult decât crezuse posibil.

- Nu pot sta aici să văd în linişte cum starea ei se deteriorează văzând cu ochii. Nu voi fi aici când va muri, ştiind că este o irosire crudă şi inutilă a unei vieţi minunate!

-Aşadar, mă ameninţi? concluzionă el. Dacă nu sunt de acord cu operaţia, vei pleca din Spania şi te vei întoarce în spitalul tău englezesc?

- N-am venit aici să vă ameninţ, se enervă Laura. N-am spus niciodată că mă voi gândi la propunerea făcută. Toate deciziile în această privinţă au venit de la dumneavoastră. Ei bine, poate că aveţi acest drept sau vă imaginaţi că aveţi acest drept de viaţă sau de moarte aici, dar nu aveţi nici un drept în ce mă priveşte. Dacă nu pot să-mi fac slujba, atunci timpul pe care-l petrec aici nu este decât o irosire a înclinaţiilor şi capacităţilor mele. Aş demisiona din orice spital în care pacienţii sunt pur şi simplu lăsaţi să moară...

- Tu...

Nu mai află ce voia să spună Rodrigo sau ce intenţiona să facă, deoarece, în clipa în care bărbatul sări în picioare cu ochi

strălucitori, răsună o bătaie în uşă şi Maria apăru după aceea.

- Un vizitator, senor conte, spuse ea, oarecum temătoare.

- în acest caz, condu-l înăuntru, se răsti el. Ar trebui să fii camerista sorei Marsh, şi nu să te ocupi de alte probleme. De ce ai răspuns la uşă?

- Vizitatorul este pentru sora Marsh, murmură camerista aruncând o privire neliniştită spre Laura. E un domn englez.

Rodrigo se întoarse spre ea cu o privire îngheţată, iar tânăra femeie se simţi cuprinsă de o teamă asemănătoare cu cea a Mariei. Spusese că avea toate drepturile să primească vizitatori, dar figura lui exprima clar că nu voia să întâlnească acest vizitator din Anglia. Cu inima strânsă, Laura îşi dădu seama despre cine este vorba. David îi spusese că intenţionează să vină, iar încăpăţânarea de care dădea dovadă îl făcuse probabil să-şi rezerve bilet pentru primul zbor spre Spania.

Când contele ieşi din cameră cu paşi mari, Laura simţi că inima i se împietreşte. David nu putea să aleagă un moment mai nepotrivit; contele era în cea mai proastă stare de spirit în care îl văzuse vreodată. După ce aruncă o privire neliniştită în direcţia ei, Maria ieşi, iar Laura ar fi dorit din toată inima să poată pleca şi ea.

Dar vederea siluetei înalte, a binecunoscutului păr blond şi a figurii zâmbitoare a lui David îi dădu un sentiment de uşurare. Pe figura ei se citea plăcerea de a-l vedea, şi când se îndreptă cu paşi mari spre ea şi o prinse în braţe, nu rezistă.

- Ce se întâmplă cu tine? întrebă el, privind-o cu atenţie. Am avut impresia că ai auzit cam un sfert din tot ce-am spus. Ar fi trebuit să-mi dai un telefon şi să stabilim o întâlnire.

- Am uitat.

Laura îl privi cu ochi rugători, iar el zâmbi larg şi clătină

din cap.

- Ce s-a întâmplat cu foarte-eficienta soră Marsh? Şi ai uitat de mine? Mulţumesc!

- îmi pare rău, David. Ai făcut un drum atât de lung...

- Ştiu! râse el, relaxându-se brusc. Dar călătoria a fost plăcută. Unde putem sta de vorbă?

- Puteţi vorbi şi aici, doctore Elliott.

Rodrigo stătea în pragul uşii, fixând cu privirea braţul cu care David o cuprinsese pe Laura.

- Puteţi discuta în biroul meu, în cazul în care nu preferaţi să mergeţi în altă parte? adăugă contele, privind-o pe Laura cu o expresie imposibil de descifrat.

- E un oraş nu prea departe, interveni David înainte ca tânăra femeie să poată răspunde. Am venit pe drumul de coastă. O să te duc acolo la masa de prânz, draga mea, în cazul în care eşti liberă.

- E liberă să facă orice doreşte, spuse contele cu răceală, privindu-i cu ochi îngustaţi la auzul cuvintelor spuse cu familiaritate. Cum se va întoarce?

- O s-o aduc înapoi, desigur, răspunse David, părând surprins. Am o cameră la hotel. O să luăm masa în restaurant şi apoi o să urcăm în camera mea să stăm de vorbă.

Laura îşi imagină că aceste sugestii de intimitate o să provoace o izbucnire din partea contelui. David nu avea nici o idee despre relaţia care exista între ea şi Rodrigo, iar astăzi era ziua potrivită pentru a-i spune. Ştia, de asemenea, că azi va trebui să-i dea răspunsul lui Rodrigo. Hotărâse care va fi acesta. Nu mai putea să mai rămână acum, să vadă cum contesa se simte din ce în ce mai rău, îndrăgostită de Rodrigo şi amintindu-şi în fiecare clipă că el n-o iubea. Era timpul să plece.

Se duse să se schimbe şi se întorcea din camera ei, proaspătă în rochia de bumbac de culoare albastră, care se potrivea de minune cu ochii ei, când aproape se izbi de conte. Politeţea lui spaniolă nu se întinsese atât de departe încât să-i permită să poarte o conversaţie politicoasă cu David.

- O să te mai întorci?

Laura îl privi uimită. Pentru o secundă, avusese impresia că vocea lui era rugătoare, dar ochii care o fixară erau reci care apele de munte.

- Desigur, afirmă ea cu o voce la fel de rece ca privirea lui. Hainele şi lucrurile mele sunt încă aici şi nu mi-am îndeplinit contractul.

- O să-i spui că vei fi soţia mea? întrebă el.

- Nu-i voi spune aşa ceva! Nu v-am lăsat niciodată să credeţi că intenţionez să fiu soţia dumneavoastră!

- încă n-ai spus ce trebuie să spui, recunoscu Rodrigo, dar ai cedat în toate celelalte privinţe.

- Senor, nimeni nu ne poate păcăli mai mult decât ne putem păcăli singuri, declară Laura. N-am nici o intenţie să fiu soţia dumneavoastră, iar dacă vreţi să mă forţaţi, voi părăsi Spania împreună cu David.

- Nu mă crezi? întrebă el cu voce joasă, făcând un pas spre ea.

- Nu! După discuţia de azi şi declaraţiile pe care le-aţi făcut, nu văd nici un motiv să continuăm această şaradă.

Trecu pe lângă el, ţinându-şi spatele drept, chiar dacă picioarele îi tremurau, iar inima îi bătea ca o tobă, dar el o lăsă să treacă. Abia când era cu David în maşină, îşi dădu seama că nu se comportase deloc cum se aştepta de la el.

Nu urcă în camera lui David. După masa de prânz, în care nu reuşi să mănânce sau să facă o conversaţie obişnuită,

ştiind foarte bine că trebuie să-l anunţe că nu vrea să mai continue logodna, se aşezară în holul tăcut şi gol al hotelului. Aici nu putea face nici o scenă; era prea civilizat pentru aşa ceva. Rodrigo ar face o scenă oriunde, iar în cazul în care i-ar spune lui ce voia să-i spună lui David, nici un hol plin de oameni nu l-ar convinge să nu facă orice i-ar trece prin minte.

-Nu suntem aici decât de două minute, protestă bărbatul la auzul cuvintelor ei. Nu poţi lua o decizie care va afecta viaţa amândurora cu atâta rapiditate.

-David, nu te iubesc. Nu va merge, şi sunt sigură că nici tu nu mă iubeşti. E doar o relaţie confortabilă.

-Ştiu foarte bine ce simt, mulţumesc, replică el cu răceală.

Nu încerca să iei decizii pentru mine. M-am hotărât deja ce vreau, şi nu-mi vei schimba punctul de vedere cu câteva cuvinte. Ne potrivim unul cu altul.

-Asta nu este dragoste, clătină din cap tânăra femeie, ştiind foarte bine ce simţea pentru Rodrigo. Dragostea e ca un foc. Noi nu suntem îndrăgostiţi.

- Pari foarte sigură. Simţi aşa ceva pentru acel personaj rece şi intimidant cu care erai când am ajuns la castel? întrebă David, cu o intuiţie bruscă.

- Da, recunoscu ea, nedorind să mintă. Simţind aşa ceva pentru el, nu mă pot căsători cu nimeni.

-O să te căsătoreşti cu el?

-Nu. M-a cerut în căsătorie, dar nu.

Bărbatul o privi ca şi cum ar fi considerat că a fost cuprinsă de o criză bruscă şi inexplicabilă de nebunie.

-Nu mă iubeşte, explică ea repede, cu tristeţe.

-în acest caz, care este diferenţa? ridică el din umeri. Eşti convinsă că nu te iubesc. Ştii că el nu te iubeşte. Aşadar, dacă nimeni nu te iubeşte, te poţi căsători cu mine, draga mea.

El zâmbea larg şi tânăra femeie îi răspunse la zâmbet, dându-şi seama că erau într-adevăr buni prieteni.

- David, te iubesc, dar ca pe un prieten, ca pe un frate. Pe Rodrigo îl iubesc pasionat, ca un foc scăpat de sub control. Nu vreau să păcălesc pe nimeni. O să-mi dau demisia şi o să mă întorc în Anglia. Timpul şi distanţa mă voi ajuta. Am văzut oameni revenindu-şi după probleme mai dificile decât dragostea.

Laura se ridică în picioare, luându-şi poşeta.

- Ar fi mai bine să mă întorc. Poate contesa are nevoie de mine.

- Te-ai ataşat de ea, nu? observă bărbatul. Laura, o să ţinem legătura?

- Mai târziu, promise ea.

După ce îmi vor reveni, o să-ţi dau de veste.

- îl urăsc pe nemernic, îţi dai seama? mârâi el.

- David, îmi pare rău că te-am rănit, dar îţi dai seama că...

- îmi dau seama că o călătorie în Spania ne-a distrus ambele vieţi, clătină el din cap. Dar nu te consider vinovată. Ai luat o decizie şi ai fost sinceră. Dacă ai nevoie de mine pentru ceva sau ţi-ai schimbat punctul de vedere, ştii unde mă găseşti.

Ieşiră împreună din holul întunecat al hotelului în lumina strălucitoare a soarelui, iar Laura rămase uimită să descopere maşina lui Rodrigo parcată în faţă, iar pe el sprijinindu-se de ea şi aşteptând.

- Doctore Elliott, o să te scutesc de drumul lung şi obositor spre castel, spuse el. Deoarece sunt aici, o s-o conduc pe Laura acasă.

Era din nou "Laura", un pion într-un joc de şah, dar mâna ei pe braţul lui David îi opri reacţia nervoasă.

- Mă duc cu el, spuse ea încet. Oricum trebuie să mă întorc, de ce nu m-aş duce cu el?

- Dar este în regulă?

- Este în regulă.

îl privi cu afecţiune, iar bărbatul o prinse în braţe, strângând-o cu putere.

- Dacă ai nevoie de mine, o să te ajut oricând, draga mea, murmură el.

- Ştiu. La revedere, David.

Nu-şi putea ascunde lacrimile în timp ce se îndreptă spre maşină şi se strecură înăuntru pe portiera pe care Rodrigo o ţinea deschisă ca o portiţă a unei colivii, care urma să se închidă după ce pasărea se întorcea în captivitate.

- I-ai spus? întrebă el mai târziu, când maşina intrase deja pe drumul spre castel.

- I-am spus.

Rămase cu capul întors, nedorind să-i vadă lacrimile care-i curgeau pe obraji.

- Eşti supărată, murmură el, cu privirile fixate asupra drumului.

- Desigur! Tocmai am încheiat o prietenie lungă şi preţioasă.

- I-ai spus că o să ne căsătorim? întrebă bărbatul, cu o siguranţă care o irită.

Se întoarse spre el cu ochi strălucitori, chiar dacă obrajii ei erau încă uzi de lacrimi.

- Nu, nu i-am spus! N-am nici o intenţie să fiu soţia dumneavoastră!

- Nu te iubeşte, observă el, întorcând privirile de la faţa ei cu urme de lacrimi şi încleştându-şi degetele pe volan.

- Din moment ce sunteţi ultima persoană competentă să judece dragostea, n-am nevoie de nici un sfat de la dumneavoastră! se răsti Laura, întorcându-se din nou spre fereastră şi refuzând să mai răspundă data următoare când i se adresă.

Drumul spre castel se desfăşură în tăcere, în timp ce se gândea la durerea şi mânia ei. Mila pentru David, pentru propria persoană şi tristeţea care o cuprindea când se gândea la contesă o făcu să se simtă că arde de mânie.

Ieşi din maşină cu viteză şi se îndreptă direct spre camera ei. După cinci minute se întoarse la parter şi intră cu hotărâre în biroul contelui, trântind pe masă o foaie de hârtie.

- Ce este asta? ridică el privirea surprins, fixându-i faţa mânioasă.

- Demisia! Voi încheia luna şi apoi voi pleca!

- Nu te voi lăsa niciodată să mă părăseşti! exclamă el, înconjurând biroul masiv şi prinzând-o în braţe. Dacă ai fi plecat astăzi cu el, v-aş fi urmărit şi te-aş fi adus înapoi. Chiar crezi că eram în faţa hotelului din întâmplare? N-am fost mai

departe de câţiva kilometri în spatele vostru. Oricum, nu mai ai libertatea de a alege. Deoarece mă ameninţi că poţi pleca oricând într-o criză de furie, o să te căsătoreşti cu mine şi voi avea dreptul legal de a te recaptura!

- Să mă recapturaţi? se enervă ea. Brută nesimţitoare şi arogantă! Nu sunt un trofeu!

-Acum îmi aparţii, şi nici un bărbat nu te va mai atinge. Nu crezi că eram pe punctul să comit o crimă azi, când l-am văzut pe prietenul tău luându-te în braţe? Te-am mai avertizat că nu e bine să spui că sunt nesimţitor.

O strânse mai tare, sărutând-o violent, mai mult ca pedeapsă. încercarea ei de a scăpa era inutilă. Braţele de oţel o strângeau cu atâta putere, încât credea că va înceta să respire.

- Acum vei rupe demisia, mârâi el, privind faţa ei înspăimântată, fără să regrete că o rănise. Poziţia pe care o ocupi în castel nu-ţi permite demisia. Eşti a mea, iar contesa de las Montanas nu demisionează!

Orice ar fi avut de spus era inutil, deoarece răsunară lovituri puternice în uşă şi Maria, cu voce ascuţită şi aproape în pragul isteriei, strigă:

- Senor! Senor!

Rodrigo întoarse capul spre uşă, furios şi nemulţumit.

- Pleacă!

Furia din vocea lui era uşor de observat, dar Maria nu plecă. Dimpotrivă, loviturile răsunară mai tare.

- Contesa! Senor, contesa moare!

La auzul cuvintelor, Laura se repezi spre ieşire, în acelaşi timp cu contele.

Capitolul 1

Când ajunseră în camera contesei, era o agitaţie şi o

gălăgie care nu păruse posibilă în castelul acesta disciplinat. Contesa era întinsă pe aceeaşi canapea pe care stătuse de vorbă cu Laura ceva mai devreme, iar în jurul ei erau adunate mai multe persoane decât tânăra femeie credea că sunt în castel. Când Rodrigo se repezi spre mama lui, palid dar hotărât, Laura făcu primul lucru necesar.

- Afară!

Vorbise în engleză, dar figura ei hotărâtă şi autoritatea de care dădea dovadă, ca şi faptul că era singura persoană care o putea ajuta cu adevărat pe contesă, avură efectul scontat.

Contesa se zbătea în durerile agonizante ale unui atac de cord, iar Laura recunoscu imediat simptomele, deoarece văzuse destul de multe cazuri. Cu toate acestea, nu fusese nevoită niciodată să acorde singură primul ajutor. Rodrigo era prea copleşit să reacţioneze în vreun fel, iar singura persoană care o putea salva era ea.

- Dă telefon medicului!

îl împinse pe Rodrigo la o parte şi smulse partea din faţă a rochiei contesei.

- Ce faci? Las-o să moară în pace!

- Dacă va muri, nu va fi din cauză că o las! Taci, pentru numele lui Dumnezeu, şi dă-i telefon lui Miguel!

- E pe drum, senorita!

Vocea Mariei răsună din apropiere, iar Rodrigo se întoarse spre ea:

- Pleacă!

- Nu, stai! o opri Laura, fără să-i pese de ordinul lui. Poate voi avea nevoie de tine, Maria. Stai aici.

începuse masajul cardiac, dar ştia că va obosi destul de repede. Fusese de faţă la această procedură, dar teoria şi practica erau lucruri foarte diferite, iar medici cu mult mai

multă forţă decât ea obosiseră repede.

Transpiraţia începuse să curgă pe faţa ei palidă, iar Rodrigo interveni.

- Lasă-mă pe mine. Spune-mi doar ce trebuie să fac.

- Nu. Te rog să nu spui nimic. Roagă-te doar ca Miguel să ajungă cât mai repede.

Dat la o parte, o privi de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară în viaţă, ochii lui trecând de la mama lui la faţa ei încordată.

- S-a învineţit, murmură el, speriat poate pentru prima oară în viaţă.

- Ştiu acest lucru. Dacă nu-i pot forţa inima să reia bătaia normală...

Respiraţia ei era neregulată, iar în timp ce lucra cu ultimele forţe, se ruga încet.

Aproape leşină de uşurare în clipa în care doctorul Hernandes intră în cameră, cuprinzând dintr-o privire întreaga scenă. Făcându-i semn să se dea la o parte, preluă sarcina ei. Câteva secunde mai târziu, ochii li se întâlniră cu uşurare, în timp ce contesa respiră adânc şi deschise ochii, fixând-o pe Laura.

- Laura, stai jos, spuse Miguel încet, urmărind cu privirea mişcările uşoare ale contesei şi ascultându-i apoi bătăile inimii.

Tânăra femeie se îndreptă spre fereastră, privind spre grădină. Chiar dacă Rodrigo se apropie de ea, nu se întoarse spre el. Se simţea

de parcă trăise un coşmar devenit realitate. Până în urmă cu câteva minute, nu fusese conştientă cât de mult ajunsese să însemne contesa pentru ea. Nu-şi amintea figura mamei ei, dar contesa umpluse foarte repede locul rămas gol atâta vreme în inima ei. Fusese copleşită de un fapt care este simplă rutină pentru o asistentă medicală, şi asta pentru că pacienta însemna prea mult pentru ea.

Dacă mama lui ar fi murit în acea clipă, l-ar fi părăsit imediat pe Rodrigo. Nu-i păsa decât de mama lui; orice altceva nu avea prea mult sens. Contesa părea singura persoană care-l păstra în prezent.

- Foarte bine, Laura. Ai mai făcut vreodată aşa ceva?

Miguel Hernandes se apropiase de ei, iar Rodrigo făcu o mişcare spre mama lui, oprită imediat de medic. Contesa adormise, iar Maria rămăsese lângă ea, ţinând-o de mână.

- Nu. Am văzut cum se desfăşoară această procedură, dar...

Laura era prea obosită să spună mai multe, prea uşurată că
medicul se ocupa acum de toate şi că responsabilitatea vieţii contesei era acum a lui.

- Ai fost rapidă şi curajoasă. Ai făcut singurul lucru care o putea salva. Mulţumesc Domnului că erai aici!

Medicul se întoarse spre conte cu o flacără de mânie neobişnuită pentru el în ochi.

- Vă daţi seama că nu mai poate face faţă unui atac asemănător? Acum o să-i dau cele mai puternice medicamente pe care poate să le ia şi să sperăm că o vor ţine în viaţă până când vom programa operaţia.

- Nu!

Rodrigo părea pe punctul să izbucnească, iar Laura ştia că

medicul nu va mai da înapoi de această dată. Interveni, prea implicată acum să poată fi doar un privitor.

- Senor conte, vreau să vă vorbesc. între patru ochi, dacă este posibil.

Nu ştiu care era mai surprins, Rodrigo sau Miguel. Era cuprinsă de febrilitate, ştiind ce intenţiona să facă, dar se gândise la acest lucru încă din clipa în care o zărise pe contesă zbătându-se între viaţă şi moarte, de când îşi dăduse seama de cât de mult s-a ataşat de această femeie. Totul depindea acum de cât de mult o dorea Rodrigo, de cât de multă nevoie avea de un moştenitor.

Privirile lui întunecate trecură de la mama lui la figura hotărâtă a Laurei, dar în cele din urmă dădu din cap aprobator, conducând-o spre biroul lui.

îi deschise uşa, făcându-i loc să intre înaintea lui, iar tânăra femeie se întoarse repede spre el.

- Suntem între patru ochi, mârâi el. Acum, ce este atât de urgent încât să trebuie să plec de lângă mama?

-Vreau să facem un târg.

El o privi în tăcere, cu o nemişcare care o speria mai mult decât cuvintele mânioase. Numai dragostea profundă pe care i-o purta o împiedică să fugă din cameră.

Acum era spaniol sută la sută, imaginea încarnată a potretelor de pe holurile castelului. îi era aproape imposibil să-l vadă în costume impecabile, cu o servietă în mână, ocupându-se de afacerile familiei. N-avea nevoie decât de o sabie de Toledo, ca să-i arate adevărata natură.

-Te afli în poziţia de a face un târg, senorita?

- Dacă lucrurile pe care mi le-aţi spus sunt adevărate, da.

El nu spuse nimic, iar ea continuă, înainte să-şi piardă curajul:

- Vă imaginaţi că mă puteţi obliga să mă căsătoresc, sau chiar mai rău. Cred că ştim amândoi că este imposibil. V-aţi bazat pe teama mea şi pe...

- Pe atracţia fizică dintre noi? completă el propoziţia.

- Nu prea m-am împotrivit până astăzi, admise ea, îmbujorându-se, dar acum o voi face. Nu-mi mai este teamă.

- Nu?

Ochii lui întunecaţi o ţineau prizonieră.

- în ciuda temperamentului tău curajos, nu-mi aduc aminte vreo ocazie în care să nu-ţi fi fost teamă de mine, într-un fel sau altul. Mi se pare greu de crezut că lucrurile s-au schimbat.

- Mă pot întoarce în Anglia oricând doresc, cred că ştim asta foarte bine amândoi.

- Şi vrei să alegi acest moment, când în castel este haos?

Deşi stătea la oarecare distanţă de ea, o domina, cu o privire pe care nu avea nici timpul, nici curajul să încerce s-o înţeleagă. Trebuia să spună cât mai repede ce are de spus, înainte s-o părăsească toate forţele.

-Voiam să vă spun că mă voi căsători cu dumneavoastră, dacă mai doriţi acest lucru.

- Doresc.

Stătea atât de nemişcat, încât Laura se întreba dacă mai respiră. Din nou, părea sculptat în piatră.

- Dar există o condiţie. Mă voi căsători cu dumneavoastră, dacă veţi fi de acord cu operaţia de care are nevoie contesa.

Timp de câteva secunde, el o privi în tăcere, apoi se întoarse spre fereastră, cu mâinile în buzunare.

- Eşti pregătită să faci acest sacrificiu? Eşti atât de convinsă de necesitatea operaţiei?

- Sunt, desigur! Aţi văzut-o, a fost în pericol de moarte!

Laura era cuprinsă de un vârtej de emoţii contradictorii.

Nu era un sacrificiu să fie soţia lui, să aibă dreptul să fie lângă ea întreaga viaţă, fie că o iubeşte sau nu.

- Şi dacă operaţia va fi un eşec? Cum vei face faţă consecinţelor?

Se întoarse s-o privească, ochii lui negri părând pumnale.

- Fără operaţie va muri, sunt sigură. Dacă va fi un eşec, cel puţin n-am stat cu mâinile în sân, aşteptând să se întâmple.

O să trăiesc şi cu conştiinţa alegerii.

- Dar crezi că eu o voi face? murmură el cu voce ameninţătoare, dar tânăra femeie îl înfruntă.

-Acesta este un pod peste care vom trece la momentul respectiv, senor, răspunse ea cu o răceală care se potrivea cu a lui, iar bărbatul dădu din cap cu admiraţie.

- Foarte bine, sunt de acord. Am nevoie de un moştenitor, mama te place şi, după ce s-a întâmplat azi, chiar cred că are nevoie de tine. în plus, te vreau. Sunt de acord.

- O să-i spuneţi chiar acum doctorului Hernandes! ceru Laura, întrebându-se de unde îi venise curajul să ceară aşa ceva.

Bărbatul se întoarse s-o privească întrebător, cu sprâncenele ridicate.

-Acum daţi ordine, senorita? întrebă el cu răceală.

- Şi dumneavoastră mi-aţi dat ordine, replică ea pe acelaşi ton. Ba chiar m-aţi ameninţat. O să mă ţin de promisiune doar dacă doctorul Hernandes este informat acum, înainte să plece de la castel.

- N-ai încredere în cuvântul meu?

Se îndrepta încet spre ea, dar tânăra femeie rămase pe loc, chiar dacă inima îi bătea cu putere.

- De ce aş avea? V-aţi folosit de poziţia pe care o aveţi ca să faceţi presiuni asupra mea. Se pare că v-aţi uitat o singură dată la mine şi aţi hotărât că sunt numai bună pentru a vă îndeplini dorinţele şi nevoile. Cred că nu aveţi nici un drept să-mi cereţi să am încredere în dumneavoastră.

Cuvintele reci, rostite fără emoţie, chiar dacă simţea că inima i se opreşte în piept de durere, îl făcură să se oprească şi s-o privească atent.

- Oricum, nu din lipsa încrederii insist să-l informaţi pe

doctorul Martinez. Simt că senora contesă va dori să fie aproape de castel în timpul operaţiei şi va fi nevoie de ceva timp pentru a aduce o echipă de medici competenţi la acest spital. Nu avem foarte mult timp la dispoziţie. Cred că ştiţi foarte bine acest lucru, în ciuda hotărârii de a se face doar cum doriţi.

El primise aceste cuvinte aspre în tăcere şi, dacă-l atinsese într-un loc sensibil, nu dăduse nici un semn de suferinţă. Primea exact ce dorea, iar Laura ştia că acum îşi dădea seama că trebuie să se acţioneze.

- Foarte bine, îl voi informa acum, dădu el din cap, îndreptându-se spre uşă, dar aruncând peste umăr: vrei ca operaţia să aibă loc înainte de nuntă?

- Nu.

Răspunsul ei îl surprinse, făcându-l să se întoarcă şi s-o privească atent.

- Nu-ţi este teamă că după nuntă mă voi răzgândi?

Laura alese să ignore această replică sarcastică. Curajul o părăsise şi se simţea obosită, resimţit şocul atacului contesei. Picături de transpiraţie i se scurgeau pe frunte şi-şi dădu seama că, dacă nu se odihneşte, va leşina de epuizare.

- Ştiu că este un risc. Operaţia poate eşua, de aceea cred că este bine să vă vadă căsătorit înainte să se ducă la spital. O să fie mai liniştită, ştiind că linia de sânge nu va fi întreruptă. Cred că l-a iubit foarte mult pe tatăl dumneavoastră şi că va dori să ştie că are moştenitori.

- Chiar l-a iubit, senorita. A fost un bărbat norocos.

Ochii lui Rodrigo erau ca nişte fântâni adânci de întuneric. Laura privi repede în altă parte. Nimeni nu putea iubi mai mult decât îl iubea ea.

- în acest caz, ne vom căsători repede, astfel încât să ştie

că linia de sânge va continua.

Bărbatul o privi tăcut, încercând să citească expresia de pe figura ei, dar Laura îşi păstră gândurile ascunse cu ajutorul şuviţelor dese de păr care-i cădeau pe faţă.

- Foarte bine, senorita, dădu el din cap. Mă înclin în faţa înţelepciunii tale superioare. Nu pot să-ţi promit fericirea, este un lucru foarte volatil şi greu de găsit, dar îţi jur că te voi onora şi te voi proteja cu toată puterea mea.

Contele ieşi repede din cameră, iar Laura se luptă cu lacrimile care ameninţau să-i curgă pe obraji. Luase o hotărâre cu care va fi nevoită să trăiască întreaga viaţă. Promisese să fie soţia unui bărbat care n-o iubea, insistase în favoarea unei operaţii care poate eşua şi ştia foarte bine cum va fi viaţa ei dacă nu va reuşi. Dacă exista vreo urmă de dragoste în inima lui Rodrigo, era în totalitate pentru mama lui şi pentru lungul şir de tradiţii lăsate de strămoşi. De fapt, era norocoasă că o dorea, dar nu ştia cât o să dureze.

Cu un oftat resemnat, ieşi în hol. Servitorii care umpluseră camerele contesei dispăruseră, şi totul revenise la normal, acum că iubita lor contesă era bine.

Alfredo, majordomul castelului, se apropie şi-i luă mâna, zâmbindu-i cu ochii plini de lacrimi.

- Bravo, senorita, murmură el în spaniolă. Vă mulţumim.

Aşadar, întreg castelul ştia despre atacul de cord al contesei şi că
Laura se luptase să-i salveze viaţa. Tânăra femeie se întreba ce altceva mai ştiau şi dacă, după ce dorinţa contelui va dispărea, va fi nevoită să se mulţumească doar cu afecţiunea lor.

Miguel Hernandes ieşi din camera contesei, iar Laura se îndreptă repede spre el.

- Cum se simte?

îi era teamă de răspuns, dar el zâmbi, dând din cap cu satisfacţie.

- Doarme. Contele stă cu ea pentru moment, dar intenţionez să nu plec prea devreme. Nu ştiu cum ai reuşit să-l convingi pe conte de necesitatea operaţiei, zâmbi el mai larg, dar îţi mulţumesc. Am eşuat de atâtea ori în încercarea de a-l convinge, încât în cele din urmă am renunţat când mi-a fost clar că risc o bătaie. Pot să-ţi sugerez să te duci la culcare? Arăţi foarte obosită. Am deja un pacient aici şi cred că nu arăţi foarte bine.

- Crezi că mâine se va simţi bine?

- Perfect. După cum ai văzut, deja îşi revenise. Acum, i-am prescris un tratament care o va ţine în siguranţă până la operaţie.

Laura urcă încet scara. Era secată de energie şi ar fi dorit ca Rodrigo s-o ducă în braţe. Se simţea singură şi pierdută, după ce epuizase tot curajul de care dădea dovadă. Ştia însă că va fi nevoită să-l recupereze, dacă voia să trăiască întreaga viaţă cu el, ştiind că n-o iubeşte. Avea doar promisiunea lui că o va onora şi proteja.

Maria o aştepta, iar figura ei de obicei zâmbitoare era gravă. Laura nu protestă când fu ajutată să se dezbrace de rochie, rămânând doar în lenjerie intimă, şi fu aşezată în pat.

Când deschise ochii în cele din urmă, în cameră era întuneric. Nu ştia prea bine din ce cauză se trezise. Toate întâmplările zilei începură să i se învârtească prin cap. Oare cum se simte contesa? O anunţase Rodrigo de intenţiile lor? Oare cina luase deja sfârşit?

Abia în clipa în care puse picioarele jos din pat, îşi dădu seama că nu era singură în cameră.

- Maria? De ce m-ai lăsat să dorm atât de mult?

- Nu e Maria.

Vocea profundă a lui Rodrigo o sperie.

- Pot să aprind veioza?

O aprinsese înainte ca tânăra femeie să poată protesta, iar ea îşi acoperi ochii cu mâna.

- N-ar trebui să fiţi aici, murmură ea, conştientă de îmbrăcămintea sumară, dar incapabilă să se ascundă din nou sub aşternuturi.

- Voiam să-ţi vorbesc. îmi spui doar ceea ce exprimau ochii plini de reproşuri ai Mariei. Nu-ţi face probleme, după ce logodna va fi anunţată, nu voi mai avea voie să mă apropii de tine fără o însoţitoare. Vino, ţi-a adus o ceaşcă de ceai.

Bărbatul ridică de pe scaun halatul ei albastru şi se apropie de ea. încă ameţită şi jenată, Laura îi permise s-o ajute să se îmbrace.

- Ceaiul este pe noptieră, o anunţă el. Poţi să-l bei în timp ce stăm de vorbă.

în siguranţă în halat, tânăra femeie se îndreptă spre noptieră şi ridică peria de păr. O trecu repede prin pletele argintii.

- Ceaiul, repetă el cu blândeţe, sprijinindu-se de marginea măsuţei de toaletă şi privind-o de aproape.

- Ar trebui să plecaţi, îi aminti ea, aruncând o privire spre ceaşca de ceai.

- Posibil, fu el de acord, dar am prea puţin timp pentru conversaţii. Vreau să stăm de vorbă acum, nu când va fi decent. Nu trebuie să-ţi faci probleme pentru reputaţia ta, a mea este cea care va suferi. în acest moment, eşti eroina castelului. în plus, zâmbi el uşor, eşti sora Marsh, cea care nu acceptă copilăriile. Toată lumea ştie acest lucru.

Laura nu ştia ce să răspundă. Se simţea mai singură şi mai vulnerabilă decât fusese vreodată. îl iubea pe acest bărbat întunecat şi periculos mai mult decât crezuse posibil. Era aici, în camera ei, călcând în picioare convenţiile, dorind să stea de vorbă despre nunta lor, fără îndoială. Trista realitate i se înfăţişă în faţa ochilor. Promisese că va fi soţia lui, fără să primească în schimb dragostea lui, promisese să-şi asume o viaţă întreagă de responsabilităţi şi o cultură străină.

Ar fi dorit din toată inima să fie strânsă în braţele puternice, acum încrucişate pe piept, să fie iubită şi liniştită. Ar fi vrut să-i audă vocea şoptindu-i că totul va fi bine, că o iubeşte şi că vor înfrunta viitorul împreună.

- Problema este cum să-i spunem vestea mamei, începu el

cu hotărâre. Sunt sigur că va fi încântată, desigur, dar vreau s-o scutesc de şoc. Am vorbit despre acest lucru cu Miguel Hernandes, care a spus că mâine va fi momentul potrivit.

- I-aţi spus lui Miguel? îl privi Laura cu ochi mari şi uimiţi. Ce a spus?

Ochii întunecaţi o priviră cu atenţie, figura arogantă se relaxă şi un zâmbet uşor îi apăru pe buze.

- Uneori arăţi ca un copil, observă el. Inocent, uimit... Ce a spus? Tocmai ce ţi-am spus mai devreme. Voiai să ştii, desigur, cum a primit vestea. Puţin şocat, puţin dezamăgit, puţin invidios. Atâta tot.

- Aţi venit să-mi spuneţi că veţi anunţa logodna mâine, aşadar?

Ea îşi feri privirea, iar bărbatul oftă.

- N-am venit să-ţi spun nimic. Am venit să discutăm despre acest lucru. Miguel Hernandes spune că va fi în regulă, dar voiam să ştiu ce părere ai.

- N-aţi mai vrut până acum să ştiţi ce părere am, replică tânăra femeie, supărată că o punea într-o situaţie jenantă. Nu-mi dau seama de ce începeţi să doriţi părerea mea, adăugă ea, trăgându-şi halatul peste picioare.

Ochii bărbatului se întoarseră să-i studieze faţa, după ce alunecaseră spre picioarele ei dezvelite.

- Acum, pentru că vei fi soţia mea, ocupi o altă poziţie. în ciuda părerii tale despre mine, nu sunt un tiran dornic de putere şi oricum ţin la părerea ta profesională. Toate deciziile majore vor fi discutate cu tine în viitor, dar aceasta este mai mult la latitudinea ta decât la a mea. N-am nici o idee ce efect va avea o astfel de veste asupra ei.

- Nu ştiu, se încăpăţână ea. Nu mai vreau responsabilitatea nimănui.

- Să fii contesă de las Montanas este o responsabilitate şi ştiu foarte bine că eşti capabilă să te descurci, se răsti el. Eşti doar încăpăţânată şi nu vrei să cooperezi. Ai descoperit o altă modalitate să mă sfidezi.

- Puteţi să credeţi orice doriţi, răspunse ea pe acelaşi ton, privindu-l pe sub sprâncene, în timp ce strângea cu putere ceaşca de ceai.

Temperamentul furtunos al lui Rodrigo izbucni.

- încetează! exclamă el, smulgându-i ceaşca din mâini şi punând-o pe noptieră. încetează să te ascunzi de fiecare dată când vreau să-ţi citesc gândurile. încetează să te lupţi cu mine în orice privinţă. Vei fi soţia mea. Vrei să ne certăm tot timpul?

O prinse de umeri, iar ea ridică privirea.

Avusese prea multe de îndurat pentru o singură zi, iar ochii ei mari şi plini de lacrimi îl calmară imediat.

- Laura, murmură contele cu blândeţe, trăgând-o spre el încet şi cuprinzând-o cu braţele.

Ea cedă imediat, apropiindu-se dornică de el, lăsându-şi capul pe umărul lui şi cuprinzându-i gâtul cu braţele.

- Ce înseamnă asta? murmură el, legănând-o încet. Ai încetat bătălia, sau eşti prea obosită pentru moment, după ziua aceasta îngrozitoare?

- Poate înseamnă că te vreau la fel de mult cum mă vrei şi tu, şopti ea.

Era acolo unde dorea să fie, unde dorise să fie din prima clipă
când îl văzuse, topindu-se în îmbrăţişarea lui.

Degetele sensibile ale contelui îi mângâiară uşor părul, apoi se strecurară sub bărbia ei, ridicând-o ca să-i poată întâlni privirea.

- Nu mă poţi dori la fel de mult, murmură el. N-ai putea

îndura. Nu eşti la fel de puternică...

Câteva secunde o privi lung, până când ochii ei se închiseră, incapabili să îndure dorinţa arzătoare din privirile întunecate, iar bărbatul o strânse cu putere.

- Te doresc, gemu el. Nici nu ştii cât de mult!

Corpul lui puternic se înfioră, iar Laura oftă, cucerită de sărutul lui pasional, îmbătată de dorinţa care îi curgea prin vene ca plumbul topit.

Renunţase să se mai prefacă şi-l îmbrăţişă cu pasiune, ridicându-se pe vârfuri ca să fie mai aproape de el, în timp ce săruturi sălbatice îi dansau pe faţă.

- Eşti tot ce mi-am imaginat, murmură el, eşti perfectă. Fiecare parte din tine este un rai pentru mine.

Laura nu vedea nici un motiv pentru care să reziste. Urma să fie soţia lui, îl iubea şi voia să fie a lui, iar buzele ei fierbinţi îi întoarseră săruturile cu o pasiune care se potrivea cu a lui.

Halatul de mătase nu era o barieră pentru mâinile lui dornice, iar tânăra femeie se înfioră când simţi atingerea degetelor lui pe piele.

- Dulce şi inocentă, clătină el din cap uimit, lăsându-şi buzele să coboare de-a lungul pielii sensibile a gâtului ei, din ce în ce mai jos. Oare te-am prins într-un moment vulnerabil, încântătoare făptură, sau acesta este sfârşitul împotrivirii tale?

Ridică privirea s-o mai admire o dată, iar ea gemu, ridicându-se pe vârfuri ca să-l sărute din nou.

- Ştii ce se va întâmpla cu noi după anunţarea logodnei? îi şopti el la ureche, în timp ce inimile lor băteau la unison, iar îmbrăţişarea era atât de strânsă încât nu mai ştiau unde începe unul şi unde se termină celălalt. Tradiţia ne va ţine la distanţă. Abia o să te văd. Aici în castel, timpul se va întoarce în zilele bunicului şi nu mi se va da voie nici să-ţi ating mâna

înainte de noaptea nunţii. Tebuie să aştept atât de mult până când îmi vei aparţine? Vino cu mine acum, să petrec noaptea cu tine în braţe.

- Nu pot! Eu...

Protestele Laurei fură oprite de buzele lui arzătoare.

- Vrei să spui că nu vrei, gemu el. îţi este în continuare teamă, arzând de dorinţă dar încă temătoare să mi te dăruieşti. Mintea ta încăpăţânată nu s-a predat încă.

Când ridică privirea spre el se aştepta să fie mânios, dar nu era nici urmă de mânie pe figura lui.

- Cred că ziua de azi a fost prea mult pentru disciplina ta rece, Laura, observă Rodrigo, legându-i cordonul de la halat. Abia te-ai trezit din somn şi te-am prins nepregătită. Dar a meritat. Haide, zâmbi el, ridicându-i bărbia să-i citească în ochi, suntem amândoi prea implicaţi ca să te mai ascunzi de mine. Ştim ceva clar: ardem de aceeaşi dorinţă. Bine sau rău, avem nevoie unul de altul. în consecinţă, trebuie să facem repede aranjamentele pentru nuntă, de dragul mamei dar şi al nostru.

Laura îşi ascunse brusc faţa la pieptul lui, nevrând să-l lase să plece, dorind să se agaţe de magia pe care o crease în jurul ei. Nu spusese nimic despre dragoste, dar dorinţa lui era fierbinte. Poate că va suferi, dar îl iubea cu o pasiune pe care n-o crezuse posibilă în urmă cu câteva săptămâni.

- Ce este? întrebă el, strângând-o în braţe.

- Nimic, clătină ea din cap, ridicând privirea spre el, dându-şi seama că uitase ceva. Am ratat cina?

El râse tare, prinzându-i faţa în mâini şi privind-o lung.

- Eşti o încântare pentru mine, ştiai? Mă certi, te lupţi cu mine, te predai ca o flacără îmbrăţişărilor mele şi apoi, ca un copil, spui că-ţi e foame! Dacă nu vii la mine, te voi plasa într-

o poziţie mai puţin vulnerabilă. în ceea ce priveşte cina, da, ai ratat-o. Miguel şi cu mine am mâncat în birou. Nu avea nimeni dispoziţia necesară pentru o masă formală şi Eduardo, din câte ştii, e plecat.

- Dar Carlota?

- Cred că a mâncat în cameră. Din câte îmi dau seama, e supărată. E deranjată de laudele care ţi se aduc peste tot, zâmbi Rodrigo, privind-o lung. Eşti geloasă?

- Da, declară Laura, privindu-l cu sfidare.

Promisese că va fi soţia lui, dar nu va fi de acord cu prezenţa prietenelor lui prin preajmă.

- Foarte bine! Progresăm!

Privirile lui erau amuzate.

- Rodrigo, după căsătorie...

- Vei dormi în patul meu, o întrerupse el cu hotărâre.

Am cerut cumva mai mult, viteaza mea? Crezi că am nevoie de mai mult de o singură femeie? Crede-mă, îmi vei ocupa zilele şi nopţile o bună bucată de vreme. Singurul lucru care trebuie să te preocupe e că vei avea foarte puţin timp liber şi nu vei dormi practic decât foarte puţin.

îi mângâie încet obrajii, apoi îi sărută mâna.

- Deoarece refuzi să mă vezi în seara asta, ne vedem mâine. Maria îţi va aduce cina şi nu-ţi face probleme pentru mama. Camerista ei e cu ea, dar doarme liniştită şi Miguel se va întoarce peste două ore să verifice cum se simte. A dat ordin să dormi până mâine dimineaţă.

- Atunci, de ce nu m-ai lăsat să dorm până târziu? întrebă ea, hotărâtă să aibă ultimul cuvânt.

- Am vrut s-o fac, ridică el din umeri, dar am început să mă gândesc la nuntă şi, desigur, la pat. Pe mâine, Laura. Somn uşor.

Nu sunt prea multe şanse s-o fac, îşi spuse ea frustrată, ameţită de sărutările lor fierbinţi. Era încă nesigură ce să facă, dar Maria intră în cameră cu tava şi cu un pahar de şampanie printre farfurii.

- De ce mi-ai adus şampanie la această oră? întrebă Laura, nedumerită.

- Oh, contele a propus acest lucru, explică femeia ridicând din umeri. Mi-a spus să vă transmit că vă va ajuta să dormiţi după toată agitaţia de care aţi avut parte. Probabil este o idee bună. Probabil că vă simţiţi destul de agitată după ce aţi salvat viaţa contesei şi l-aţi convins să fie de acord cu operaţia.

- Da, are dreptate, răspunse Laura, întorcând capul în altă parte.

Rodrigo se referise la cu totul alt lucru; avea dreptate când se
compara cu diavolul.

Capitolul 8

Chiar dacă Laura se trezi devreme a doua zi dimineaţă, nu-l văzu pe Rodrigo. Se părea că părăsise castelul la prima oră pentru a face o călătorie spre Cordoba- ca să-l vadă pe Eduardo, fără îndoială. Carlota fusese lăsată în urmă, iar tânăra femeie se întreba când va scăpa de această musafiră care devenise o neplăcere.

Faţa încruntată a spaniolei părea să fie peste tot, iar Laura fu încântată să petreacă dimineaţa împreună cu contesa, ca şi cea mai mare parte a după-amiezii, să ia masa de prânz în apartamentele ei. Spre marea uşurare a tuturor, contesa părea să se fi întors la normalitate.

Subiectul operaţiei era preferat în toate conversaţiile. Contesa voia să afle totul despre procedură şi, cu ajutorul lui Miguel Hernandes, i se explică. Laura îşi imaginase că medicul va spune ceva despre apropiata ei căsătorie, dar acesta nu abordă subiectul când rămaseră singuri. Curtoazia specific spaniolă îl făcea să nu spună nimic şi păstră orice gând despre anunţul permisiunii pentru operaţie cam în acelaşi timp cu cel a căsătoriei.

Era clar că pe contesă o bucura gândul că va face operaţia, după cum era evident că ştie cui trebuie să-i mulţumească pentru permisiunea fiului ei.

- Laura, am ştiut de la început că o să-l impresionezi. Sper doar că în clipa în care hotărăşte să se căsătorească va alege o persoană care să-i calmeze temperamentul şi să-l facă să asculte de raţiune. Nu prea cred că va găsi aşa ceva cu senorita Martinez.

- Nu mi-aş face... probleme în această privinţă, murmură tânăra femeie, dorindu-şi din toată inima să-i spună adevărul contesei şi s-o liniştească pe tema asta.

Cu toate acestea, erau o familie nobilă. Poate că femeia nu va fi prea încântată de ideea căsătoriei, aşa cum credea Rodrigo.Nu ştia nimic despre mediul din care provenea Carlota, dar după maniere şi haine, era uşor de ghicit că e mai potrivită din punct de vedere al poziţiei sociale.

De foarte multe ori, descoperi că stăpâna casei o urmărea cu atenţie şi, când aceasta se duse la culcare, cu camerista stând pe un scaun cu un lucru de mână ca să se asigure că totul e în regulă, Laura fu bucuroasă să scape.

Nu-i plăceau subterfugiile şi ochii cenuşii ai contesei puteau fi la fel de pătrunzători ca ai fiului ei.

Cu doctorul Hernandes venind şi plecând toată ziua, găsise necesar să poarte uniforma. Când ajunse în camera ei, fu o adevărată uşurare să arunce boneta şi să se întindă pe pat. Comportamentul acesta misterios e foarte obositor, îşi spuse ea. Era hotărâtă să-i vorbească lui Rodrigo încă din clipa când va ajunge acasă. într-adevăr, drumul de la Cordoba era lung şi obositor. Poate că nici nu se va întoarce în aceeaşi zi.

Această îngrijorare o părări repede, când uşa se deschise şi Maria intră clătinându-se, cu faţa aproape ascunsă de un teanc de cutii, cu o expresie pendulând între uimire şi amuzament. Rodrigo o urma, la fel de încărcat.

- Pe pat, Maria, ordonă el. O vom înconjura pe senorita cu ele ca într-un castel de jucărie, nu?

Maria făcu imediat ce i se ceruse, apoi ieşi din cameră chicotind amuzată, în timp ce Laura se ridică speriată, în mijlocul dezordinii care îi cucerise patul ei confortabil de aranjat.

- Eşti nebun de-a binelea! exclamă ea, râzând cu o familiaritate care în urmă cu o zi ar fi fost de necrezut, îngenunchind în mijlocul haosului şi privind uimită cutiile de

diferite forme şi mărimi care o înconjurau.

Ei bine, despre ce este vorba?

Rodrigo se sprijinea de uşă, atât de diferit de bărbatul pe care îl considerase foarte alarmant în prima clipă când îl întâlnise. Inima ei se umplu de iubire.

- Când vom fi căsătoriţi, declară el cu ochii pe uniforma albastră, cred că voi ordona ca uniforma asta apretată să fie expusă în holul mare, împreună cu restul relicvelor din bătălii. Ce este în cutii? Noile tale haine. Ar fi trebuit să plec la Sevilia, dar era prea departe. O să mergem împreună, mai târziu.

Lovitura fu mai purternică decât crezuse, figura ei pierzându-şi strălucirea în timp ce-şi aminti cum i se adresase cu atâta familiaritate în timp ce intrase în cameră, în timp ce se întreba dacă pentru contesă nu pare mai potrivită Carlota pentru a fi soţia lui. Rodrigo se străduia s-o facă să arate mai acceptabil.

Se simţea nelalocul ei, conştientă ca niciodată de originea ei modestă, de stilul de viaţă pe care-l ducea în Anglia. Era la ani lumină distanţă de contele unui asemenea castel, nu ştia ce înseamnă să fii contesă, nici cum trebuie condus un castel cu atât de mulţi servitori.

Hainele erau primul pas în procesul de reeducare. Va fi modelată într-o persoană nouă, propria ei personalitate fiind îngrădită ca o pasăre în colivie. Rodrigo alesese pentru ea, fiind sigur fără îndoială că alegerea ei ar fi fost nepotrivită.

- N-am mai dat haine unei femei, observă el încet, urmărind-o cu ochii lui întunecaţi în care era imposibil să citeşti, dar mi-aş fi imaginat că acea femeie ar fi acum în plin proces de desfacere a cutiilor, cu încântarea cuiva care a descoperit peştera lui Aladin.

- E foarte drăguţ din partea dumneavoastră, senor, dar nu

le pot accepta, declară Laura cu răceală, cu palmele strânse în poală.

Scoase un ţipăt de surpriză când braţele lui o prinseră de talie şi bărbatul o ridică la înălţimea lui ca s-o privească în ochi. Poziţia precară o obligă să se sprijine de umerii lui, iar el o lăsă să aterizeze în picioare, prinzând-o în braţe.

- "Senor"? întrebă el. Când am intrat m-ai întâmpinat ca pe iubitul tău, iar acum sunt "senor"? Ai alergat din nou în fortăreaţa ta pentru că am condus ca un nebun de la Cordoba, înfruntând căldura şi oboseala, străduindu-mă să fiu cât mai repede înapoi, înainte de anunţarea logodnei, când tradiţia ne va despărţi? Pentru acest efort, sunt dat afară din viaţa ta şi uşa îmi este trântită în faţă?

- Am spus că a fost drăguţ, murmură ea, ascunzându-şi faţa.

- A fost mai mult decât drăguţ, se răsti el enervat, ridicându-i bărbia cu degete nerăbdătoare. Cred că e nebunia de care vorbeai! M-am aşteptat să te bucuri, dar e clar că nimic din ceea ce fac nu-ţi este pe plac. Majoritatea bărbaţilor s-ar aştepta să fie recompensaţi; tu mă tratezi cu răceală!

- V-am rănit, murmură ea, nefericită.

- Nu pot spune că mă simt foarte fericit, mârâi el, cu ochii începând să lucească de furie.

- Ştiu că sunt nepotrivită să fiu următoarea contesă de las Montanas, începu Laura încet, temându-se să nu facă lucrurile şi mai rele, ştiu că aţi încercat doar să mă faceţi să arăt mai aproape de cum ar trebui, dar mă simt oricum nepotrivită, fără graba dumneavoastră de a mă schimba atât de repede. Ştiu că trebuie să mă schimb, dădu ea din cap neliniştită, că trebuie să arăt altfel. Nu vă voi dezamăgi. O să am multă grijă, dar nu pot începe din senin.

Ochii ei alunecară spre cutiile care o înconjurau.

- Nu pot trece de la cine sunt la cine vreţi să fiu într-o singură zi, încheie ea.

Ridică privirea spre el, aşteptând să-l vadă furios, dar strânsoarea lui se transformă într-una tandră, iar privirea cu care o fixa era uimită.

-Asta crezi? întrebă el, fără să-i vină să creadă. Crezi că vreau să te schimb?

Mâna lui îi prinse obrazul, privind-o lung. Chiar dacă era imaginea aristocraţiei, cuvintele lui o uimiră:

- Vreau să rămâi aşa cum eşti, Laura. îţi cer s-o faci! Nu vreau o creatură strălucitoare şi lustruită. Dorinţele mele sunt legate de tine aşa cum eşti. Dacă te simţi nepotrivită, continuă el, privind-o cu atenţie, e timpul să te protejez, aşa cum am promis. E timpul să afli că eşti mai mult decât potrivită pentru mine. în ceea ce priveşte hainele, te-ai plâns că n-ai adus decât haine potrivite pentru muncă. N-am vrut decât să te bucuri, aşa cum ai vrut şi tu seara trecută. Nu sunt decât un cadou.

- îmi pare rău...

Degetele ei neliniştite se împletiră în jurul cravatei lui de mătase, iar el îi mângâie părul.

- O să le accepţi? o întrebă. O să deschizi cutiile şi o să fii fericită ca orice femeie cu haine noi şi multe cadouri?

Laura dădu din cap, ridicând privirea spre el şi zâmbind uşor.

- Da. Mulţumesc, Rodrigo.

El o fixă cu privirea lui intensă, iar lumina din ochii lui nu mai era una de mânie, ci de dorinţă. Tânăra femeie se înfioră, în timp ce braţele lui se strânseră mai tare în jurul ei. Se priviră lung, în tăcere, iar Rodrigo îi prinse bărbia.

- Sărută-mă, îi ceru el. Sărută-mă, Laura!

Nu fusese niciodată ea cea care să iniţieze schimbul de sărutări, de aceea se simţea oarecum neliniştită. Dar nu era decât ce dorea din toată inima, aşa că îi cuprinse gâtul cu braţele, ridicându-se în vârful picioarelor să-l sărute.

El nu răspunse în nici un fel la uşoara apăsare a buzelor ei; mai mult decât atât, braţele lui îi dădură drumul. Numai palmele o mai atingeau uşor. îl sărută mai apăsat, cerând un răspuns, iar strânsoarea lui începu să se accentueze.

Nu făcu nici o mişcare până când nu-l sărută cu pasiune, aproape cu disperare. Degetele lui se plimbară pe corpul ei sensibil, atingându-i gâtul, apoi pieptul şi fixându-se în cele din urmă pe şoldurile ei.

Ajunsă la o limită aproape insuportabilă, Laura gemu de plăcere, simţind corpul lui puternic presând-o, mângâierile îndrăzneţe aprinzându-i sângele în vene.

Brusc, bărbatul o ridică în braţe, întinzând-o apoi pe pat, după ce măturase cu un singur gest cutiile.

Laura era incapabilă să spună ceva, cucerită de dorinţa născută de atingerile lui, dorindu-şi ca timpul să se oprească în loc. Degetele lui grăbite începuseră deja să-i descheie nasturii rochiei.

Auzi geamătul lui de plăcere când nu mai fu nici o barieră între pielea fierbinte şi degetele lui.

- Rodrigo!

Laura se înfioră când buzele luară locul degetelor, dansând pe pielea sensibilă a gâtului, apoi mai jos, spre sâni. Tremura de dorinţă, sub mângâierile lui pasionale. Nu-şi dorea decât să fie luată în stăpânire de el. Dar în clipa în care mâinile lui se strecurară de-a lungul picioarelor ei suple, atingând pielea satinată a pulpelor, se crispă, ridicându-se

imediat, cu faţa roşie şi respirând greu. Spre uimirea ei, Rodrigo zâmbea.

- Aproape te-am scos din fortăreaţa ta, draga mea, râse el, ridicându-se în picioare şi trăgând-o după el, începând apoi să-i încheie nasturii. Crezi în continuare că nu eşti potrivită pentru mine?

Te-aş lua de soţie în uniforma aceea nesuferită, dacă acesta este singurul mod în care accepţi să vii la mine. Lumea poate crede ce vrea. Când suntem împreună, nimic altceva nu mai există. Nu-mi aduc aminte decât cât de mult te doresc.

- Aproape mi-ai rupt rochia, murmură ea cu voce tremurătoare, cu capul pe umărul lui, neînduplecându-se să-i dea drumul.

- Mai sunt altele în cutii, ridică el din umeri, iar în Sevilia altele de cumpărat, dacă le voi rupe şi pe acestea. Haide, să alegem o rochie pentru cină. în această seară vom anunţa logodna, iar rochia pe care o porţi acum e foarte şifonată.

Laura se îmbujoră, întâlnind privirea lui atentă.

- Faţa ta se îmbujorează ca un trandafir, observă contele, uneori de furie, dar cel mai des când te privesc; e ciudat pentru cineva care simte atâta dorinţă. O să fie neobişnuit să fiu iubitul cuiva cu atâtea sentimente tandre şi cu o timiditate profundă. Laura, mă întreb adesea ce simţi cu adevărat? Ce gânduri trec prin mintea ta cea preocupată?

îi ridică bărbia cu degete ferme, forţându-i ochii să-i întâlnească pe ai lui.

- într-o zi, vei fi în braţele mele şi-mi vei spune tot ce vreau să ştiu. într-o zi, voi fi atât de total iubitul tău, încât îmi vei mărturisi tot ce e adânc în sufletul tău.

Până atunci, voi aştepta, mulţumit că te am în posesia

mea, chiar dacă mintea nu-ţi aparţine decât ţie.

Tânăra femeie se eliberă, luându-şi halatul şi retrăgându-se în baie, dureros conştientă că nu vorbise despre dragoste, că era plin doar de dorinţă şi de nevoia de a o poseda. Nici măcar nu-şi spusese "soţ", când se referise la viitorul lor. Va fi iubitul ei şi nimic mai mult. îşi făcea legile lui proprii şi, fără îndoială, după căsătorie va face şi legi pentru ea.

Liniştită de baia fierbinte, cu inima rănită începând să se vindece, se întoarse în dormitor, unde Maria se încrunta privind cutiile împrăştiate prin cameră şi patul cu aşternuturi răvăşite.

- Nu v-aţi deschis cadourile, senorita, o acuză ea, ochii întrebători interesându-se ce altceva i-a ocupat timpul.

- Eram prea obosită, Maria, improviză ea, cu o aroganţă asemănătoare cu cea a lui Rodrigo, coştientă că, dacă intenţiona să fie stăpâna castelului, trebuia să se poarte la fel cu soţul ei. Ştiu ce conţin, o să te rog mai încolo să mă ajuţi.

Merse atât de bine, încât aproape strică totul izbucnind în râs. Atitudinea Mariei se schimbă imediat, începând să aranjeze patul cu un zâmbet fericit, liniştită de nonşalanţa cu care se purta Laura. Dar se opri brusc, la fel de surprinsă ca Laura, în clipa în care Carlota Martinez intră în cameră, fără măcar să bată la uşă.

- Vreau să stau de vorbă cu sora Marsh- între patru ochi! anunţă ea cu nerăbdare. Lasă-ne singure!

Fără îndoială, nu urma o discuţie prietenească, iar Maria ezită, aruncând o privire

în direcţia Laurei, cerându-i confirmarea. Acest lucru o irită şi mai tare pe Carlota.

- Lasă-ne! O să fii chemată doar dacă avem nevoie de tine!

- E în regulă, Maria, interveni Laura cu o voce calmă şi liniştită, calmând-o pe cameristă.

Aceasta ieşi încet, dar Carlota era prea enervată ca să aibă răbdare să se închidă uşa, înainte să înceapă să vorbească.

- Văd că Rodrigo ţi-a cumpărat cadouri, se răsti ea. E datorită eforturilor pentru mama lui, sau datorită serviciilor aduse lui?

- Ce anume vreţi să spuneţi? întrebă Laura, iritată de aroganţa spaniolei şi de implicaţiile remarcelor ei.

- Cred că e evident! L-am văzut pe Rodrigo intrând în cameră împreună cu camerista aceea fără minte, apoi am văzut-o plecând. A ieşit şi el, dar mult mai târziu. Sunt sigură că nu eşti decât o pasiune trecătoare pentru el, continuă femeia, neagră de furie. Sunt obişnuită cu asta, dar partenerele lui nu locuiesc de regulă în aceeaşi casă.

- Cred că mai bine aţi părăsi camera mea, senorita Martinez.

Furia Laurei creştea văzând cu ochii, dar cealaltă femeie o ignoră.

- Iar eu cred că mai bine ai părăsi Spania, soră Marsh! Serviciile tale nu vor mai fi necesare după ce mă voi căsători cu contele. Contesa Helen nu va avea nevoie de o asistentă medicală; îi va fi mai bine într-un sanatoriu.

- Senorita, sunteţi sigură că senor conte vă va lua de soţie? întrebă Laura în cele din urmă.

Cuvintele femeii fuseseră mai mult decât şocante pentru ea, dar mintea ei refuza să creadă. Ştia foarte bine că Rodrigo n-ar putea permite ca mama lui să fie trimisă la un sanatoriu, cum intenţiona această fiinţă crudă. Carlota ar fi cea mai monstruoasă noră pe care o poate avea cineva, şi era

imposibil să creadă o clipă că Rodrigo ar fi vrut s-o ia de soţie.

Laura era sigură că dragostea lui era în totalitate pentru femeia delicată care aştepta acum operaţia. Atitudinea Carlotei faţă de contesă era prea evidentă, astfel încât contele nici nu s-ar fi gândit la ea ca la o soţie.

- Am vorbit destul de des cu contele despre viitor, continuă tânăra femeie, şi n-a menţionat o apropiată căsătorie cu dumneavoastră. îmi dau seama că spuneţi acest lucru doar ca să provocaţi necazuri.

- Desigur că n-a spus nimic. îi face plăcere să aibă o amantă, una mai mult decât dornică de compania lui. Contele şi cu mine suntem deja logodiţi. Păstrăm acest lucru secret, până când mama lui se va simţi destul de bine ca să primească această veste. Din câte ai observat, acea femeie nu mă place. Sănătatea ei este o neplăcere continuă; desigur, nu-i putem încă spune. După operaţie însă, va fi nevoită să accepte adevărul.

Expresia sceptică a Laurei părea s-o amuze pe Carlota.

- Inelul, soră Marsh! exclamă ea, scoţând un lanţ de aur de sub rochie de care era agăţat un inel cu diamant. Din câte spuneam, este un secret, dar nu voi accepta ca amanta lui să stea sub acelaşi acoperiş cu mine. Dacă nu promiţi că vei pleca de la castel, o să-i spun contesei chiar acum.

Laura rămăsese neclintită, fără să-şi creadă ochilor, când uşa se deschise din nou şi Rodrigo intră în cameră, urmat de aproape de Maria.

- Laura, te rog să mă ierţi că n-am bătut la uşă, dar Maria era sigură că ai putea avea nevoie de ajutor, deşi nu prea cred că nu poţi face faţă acestei situaţii.

Ochii lui întunecaţi în căutară faţa, iar ceea ce zări pe figura ei nu-i îmblânzi expresia.

- Ce cauţi în camera senoritei Marsh?

Tonul muşcător nu avea nici urmă de politeţe, iar faţa Carlotei se înroşi, aroganţa ei scăzând văzând cu ochii.

- Făceam o vizită, Rodrigo, zâmbi ea cu dulceaţă, dar nu primi nici un răspuns.

- în acest caz, poate că e vremea să închei vizita. O să ne vedem cu toţii la cină. Maria, condu-o pe senorita Martinez afară şi aşteaptă-mă la uşă!

Era impresionant seniorul castelului, iar Laura se întrebă cum o să-i spună ce aflase. Desigur, nu ştia că femeia îi arătase deja inelul. Nici măcar nu părea să-i pese de ce crede acea Carlota. Continuă s-o privească pe Laura cu atenţie, până când uşa se închise după cele două femei.

- Ce îţi spunea? întrebă el, devenind un străin ameninţător şi nu bărbatul care o ţinuse în braţe. Şi să nu încerci s-o protejezi de mânia mea. Vreau să ştiu ce are să-ţi spună cineva care n-a avut curtoazia să-ţi adreseze vreun cuvânt până acum.

Tânăra femeie se sperie, dându-şi seama că Rodrigo observase că femeia o ignora constant, bucurându-se la gândul că părea să-l fi enervat, chiar dacă nu spusese nimic. Dar mai era inelul...

-A venit să-mi spună că e logodită cu tine.

îl privi în faţă, temându-se de clipa în care va auzi confirmarea de care se temea.

- Şi tu ai crezut-o, fireşte, se răsti el. Desigur, vreau să am două soţii. Ar fi firesc pentru un barbar, aşa cum mă vezi tu!

- Nu, n-am crezut-o! răspunse ea pe acelaşi ton, cu ochii strălucind de mânie şi de lacrimi reţinute. Chiar dacă m-am îndoit puţin în clipa în care mi-a arătat inelul.

Ochii lui se îngustară.

-Aşadar, ai văzut celebrul inel de logodnă al familiei Montanas?

Fiecare cuvânt părea s-o lovească precum o undă de şoc, iar
lacrimile ameninţau s-o înece.

-Aşa se pare, murmură ea, întorcându-se cu spatele, dar contele o întoarse spre el.

- Descrie-l!

- Ştii foarte bine cum arată! E un diamant imens!

O lacrimă i se prelinse uşor pe obraz. Rodrigo o urmări cu privirea uimit, dar nu se calmă.

- Şi dacă ţi-aş spune că n-am dreptul să-ţi ofer inelul de logodnă al familiei? Prin tradiţie, este păstrat de contesă, aşa cum s-a întâmplat de generaţii. Este un smarald, într-o montură veche şi extraordinar de frumoasă. Este un inel unic, nepreţuit!

în timp ce vorbea, bărbatul privea lacrimile care-i udau obrajii.

Laura era uimită, aşteptând ca mânia lui s-o lovească, aşteptând să fie acuzată că n-are încredere, iar el continuă, ignorându-i lacrimile:

- Inelul va fi al tău numai când vei naşte un moştenitor al castelului, iar atunci va fi datoria ta să-l păstrezi şi să-l oferi fiului nostru, la logodna lui. Când o să-mi faci un băiat, o să-ţi dau diamante în dar, e de asemenea o tradiţie. De această dată, o să fie o schimbare: diamantul va fi înconjurat de safire, care să se potrivească ochilor tăi mânioşi şi care se îndoiesc mereu de mine!

Ochii ei nu mai erau mânioşi, ci plini de lacrimi, dar Rodrigo continuă s-o ignore.

- Ai prea puţină încredere în cuvântul meu şi se pare că-i

vei permite oricărei nebune să te facă să te îndoieşti.

- Poate că aş putea înfrunta totul mai uşor dacă m-aş potrivi mai bine aici, clătină ea din cap. Carlota e mai degrabă genul tău, e...

- Destul cu prostia asta! exclamă el, prinzând-o în braţe. Lacrimi? Te-am văzut plângând o singură dată, iar atunci o făceai de supărare. Acum de ce plângi, draga mea? Crezi cumva că suntem iubiţi şi de aceea se simte destul de încrezătoare ca să inventeze minciuni? Ei bine, nici măcar n-am fost vreodată iubiţi.

- în acest caz, de ce este aici? întrebă Laura, întorcându-şi faţa de la el.

- Tatăl ei a fost prieten cu tata. A venit aici încă din copilărie. De această dată, am ţinut-o aici ca să te fac geloasă, dar tot ce am reuşit a fost s-o alarmez pe mama. Până acum, n-ai dat nici un semn că eşti geloasă...

Mânia lui o irita. De ce era supărat?

- Foarte bine, atunci ce cazul să plece! Spunea că nu vrea să ai o amantă, dar nici eu nu vreau şi te avertizez, Rodrigo...

Se opri brusc, văzând zâmbetul larg de pe figura lui.

- Ah, dragonul meu mic, gelozia ta se arată, în cele din urmă! exclamă el, ştergându-i lacrimile cu tandreţe. Acum, pot să-ţi şterg lacrimile şi să te iubesc mai mult. Asta vrei, nu-i aşa?

Buzele lui îi luară în stăpânire gura, în timp ce mâinile o mângâiau încet, liniştitor.

- Gata, murmură el. Din această clipă, nu vei mai fi rănită, nu voi mai permite. După această seară, vei purta inelul cu smarald al familiei şi vei fi în siguranţă. Voi aştepta cu răbdare să fii a mea. Nu-ţi face griji. Am ce-mi doresc mai mult, lacrimile şi corpul tău tremurător îmi spun.

O privi în ochi cu satisfacţie, apoi îi dădu drumul şi o chemă pe Maria, zâmbindu-i cu blândeţe.

- Ai mulţumirile mele pentru că m-ai anunţat că senora Martinez a venit aici. Acum văd că am făcut bine când te-am ales să ai grijă de logodnica mea.

Figura Mariei era o pictură de bucurie şi de uimire.

- Fără îndoială, tot castelul va fi încântat că următoarea contesă de las Montanas va fi tot o englezoaică. Ştiu că toţi o iubesc. Nici n-am trecut cu vederea faptul că loialitatea pentru senorita Laura ţi-a dat curajul să mă sfidezi.

Maria se îmbujoră, dar contele râse.

- Nu-ţi face probleme. Datoria faţă de ea e mai importantă decât orice alt ordin şi asta mă mulţumeşte. Atât de mult, încât eşti prima care află că ne-am logodit. Ai aflat chiar înaintea contesei. Acum, pregăteşte-o pe senorita pentru cină, apoi poţi să dai vestea mai departe, aşa cum sunt sigur că abia aştepţi s-o faci. Cererea oficială va avea loc înainte de cină. Ştii ce să faci?

- Da, senor conte!

Camerista intră în cameră, atacând imediat cutiile, iar Rodrigo mai aruncă o privire în direcţia Laurei. Mânia din ochii lui era vizibilă, iar tânăra femeie se înfioră, chiar dacă ştia că era adresată Carlotei. De acum, viitorul ei părea stabilit. Laura nu se gândea decât că-şi doreşte din toată inima ca reacţia contesei să semene cu cea a Mariei.

Când coborî la cină, Rodrigo o aştepta în hol. Faldurile rochiei albastre de şifon pe care o alesese din colecţia de rochii scumpe îi cădeau elegant în jurul gleznelor.

- Vino, şopti contele, privind-o cu admiraţie. Eşti minunată şi totul va fi bine. Din această clipă, întreg castelul te va proteja.

Cuvintele erau liniştitoare şi frumoase, aducându-i o strălucire ireală, care rămase pe figura ei în timp ce pătrundeau în sala de mese.

Formalitatea intrării o făcu pe contesă să se ridice în picioare, brusc emoţionată.

- Mamă, declară Rodrigo formal, vreau să ţi-o prezint pe senorita Laura Marsh, care a fost de acord să fie soţia mea.

Contesa trase aer în piept, iar Laura o privi neliniştită. Avea două motive s-o facă: pe de o parte, riscul unui şoc produs de emoţie, pe de altă parte, eventualiatea să nu fie de acord. La urma urmei, era doar o asistentă medicală, poate nepotrivită pentru a fi următoarea contesă de las Montanas. Mai mult decât atât, ştia foarte bine de unde provenea.

Pentru o secundă, femeia nu spuse nimic, apoi făcu un pas în faţă şi o îmbrăţişă pe Laura cu mai multă putere decât şi-ar fi imaginat.

- Ultimele mele griji au luat sfârşit! Cred că şi-a găsit naşul, murmură ea la urechea tinerei femei. Fă-l fericit, Laura!

Măcar dacă ar putea! Se întoarse să-l privească, iar bărbatul îi cuprinse umerii într-un gest în acelaşi timp protector şi posesiv. Nu privise spre ea în acea clipă, deoarece se uitase spre Eduardo cu un zâmbet, dar simţise imediat că-l priveşte. Protecţia pe care o promisese era deja în jurul ei.

Aprobarea lui Eduardo era vizibilă, iar bărbatul veni să-i sărute mâna. Laura se simţi ca şi cum descoperise brusc prezenţa unui frate. Carlota rămase pe loc, palidă şi crispată.

- Haide, Carlota, spuse Rodrigo cu voce fermă, nu ne-ai urat toate cele bune. E foarte bine că ai fost aici în ultimele zile. Acum, după ce ai fost de faţă la logodna mea, poţi să ne părăseşti cu inima împăcată.

Cuvintele lui erau clare pentru toată lumea, inclusiv

pentru femeia care se apropia încet.

O invita să plece cât mai repede, iar Laura spera că n-o va mai vedea vreodată.

-Voi fi invitată la nuntă, Rodrigo? întrebă ea zâmbind, dar cu ochi întunecaţi şi mânioşi.

- Desigur, dădu el din cap. Ar fi ciudat dacă n-aş face-o. Tatăl tău a fost cel mai bun prieten al tatei, şi îmi imaginez că vei dori să mă vezi căsătorit cu Laura.

Laura se înfioră, speriată de expresia de pe figura Carlotei, chiar dacă braţul protector din jurul umerilor se strânse în jurul ei. Era ceva dintr-un animal sălbatic în ochii întunecaţi a spaniolei, o mânie care spunea că nu va ceda niciodată. Rodrigo spusese că este cam ciudată, dar acum era şi mai clar. Chiar dacă buzele roşii zâmbeau, ochii ei erau reci. Din nou, braţul lui Rodrigo se strânse mai tare în jurul ei, încruntarea lui făcând-o să se retragă din faţa persoanei care intrase deja în inimile celor de la castel.

Contesa dispăruse, iar contele o conduse pe Laura în hol, ţinând-o de mână în timp ce mergeau spre masa lungă, acoperită cu flori. Mama lui aştepta acolo, împreună cu toţi servitorii care fuseseră disponibili atât de repede. Formaseră un cerc imens, fiecare ţinând un pahar de şampanie, cu feţe pline de bucurie şi încântare, aşteptând s-o vadă mai bine pe tânăra care va fi soţia contelui.

Cutia în care se afla inelul era veche, destul de veche încât să fi fost cea originală, iar contesa scoase inelul şi i-l întinse fiului ei. Rodrigo luă mâna Laurei cu degete sigure, strecurându-i inelul pe deget.

Ea ridică privirea, iar el o fixă cu intensitate, în ochii lui fiind vizibilă o emoţie care aproape îi făcu inima să se oprească în piept. Era ca un fulger, dar pentru o clipă părură să fie singuri în holul imens.

Mâna lui puternică îi cuprinse degetele, prinzând-o posesiv de mână, privind-o în ochi cu o expresie solemnă.

- Eşti a mea, murmură el doar pentru urechile ei. Acum, pe degetul tale străluceşte inelul, şi nu te voi lăsa să pleci. Dacă mă vei părăsi vreodată, te voi urma şi te voi ucide.

Ridică mâna ei în aer, ca toată lumea s-o vadă, iar vraja cuvintelor lui fu ruptă de anunţul contesei:

- Logodnica lui Rodrigo Esteban Diaz, conte de las Montanas!

- Să trăiască! răsună un strigăt din toate piepturile celor adunaţi în marele hol.

Paharele se ridicară în aer, iar Rodrigo sărută mâna logodnicei lui.

Apoi, fu condusă de-a lungul holului şi prezentată fiecărei persoane în parte, nume pe care nu le va reţine, dar mâna ei era în siguranţă în cea a contelui şi nu se temea de nimic. Dimpotrivă, o izbucnire de fericire îi cuprinsese inima, dându-şi seama că acum nimic n-o mai poate separa de bărbatul pe care-l iubeşte şi care zâmbea acum lângă ea.

- Mă simt ca o prinţesă, murmură ea, uimită că era în centrul acestei ceremonii tradiţionale.

- Pentru prima oară, arăţi cu adevărat vulnerabilă, răspunse el. Şi te-aş lua în braţe ca să-ţi calmez temerile, dar Maria e deja pregătită penru rolul ei şi, din această clipă până la căsătorie, de talentele ei depinde viaţa noastră a amândurora. Mai ales a ta, dacă o să rămâi un dragon curajos sau te vei transforma într-o porumbiţă timidă.

- Ce vrei să spui? întrebă ea, aruncând o privire spre cameristă, care era în centrul unui grup de femei care discutau cu hotărâre.

- Am ales-o să te păzească, zâmbi Rodrigo, şi ştiu că o va

face. Acum nu mai este propriu-zis servitoarea ta, ci paznicul tău. Mă bucur că avem o scuză să grăbim nunta, altfel toată lumea ar fi scandalizată, întrebându-se de ce este nevoie de această grabă aproape indecentă!

Laura se îmbujoră, simţind un semnal de alarmă când întâlni privirile hotărâte ale Mariei, dar degetele lui îi mângâiară uşor pielea sensibilă a braţului şi fericirea ei era aproape completă.

De-a lungul timpului, multe cupluri se căsătoriseră astfel, în holul acesta imens. Probabil că nu fusese vorba despre dragoste de la început, dar nu toate căsătoriile fuseseră nefericite. Poate că, odată cu venirea copiilor, Rodrigo o va privi altfel, poate că într-o zi o va privi şi cu dragoste, nu numai cu dorinţă.

Capitolul 9

Invitaţii la nuntă începuseră să se adune: rude îndepărtate, vechi prieteni, oameni pe care Laura nu-i văzuse niciodată şi pe care probabil nici nu-i va mai vedea. Aproape toate camerele din castel erau pline, iar contesa părăsea camerele ei destul de rar, conserându-şi cu înţelepciune puterile pentru sarcina care-i era rezervată ca mamă a ginerelui.

Pregătirile tradiţionale erau uşor de urmărit, astfel încât foarte multe puteau fi lăsate pe mâinile altora. Cum Laurei nu i se dăduse voie să ajute, petrecea cea mai mare parte din timp stând de vorbă cu contesa, chiar dacă nu-i putea împărtăşi toate temerile şi suferinţele.

Zilele se târau încet, şi nu-l zărea pe Rodrigo decât la cină, când camera era plină de musafiri.

Se părea că era în regulă, tradiţia era cea care dicta comportamentul tuturor, iar Maria părea să se fi schimbat acum dintr-o tigresă protectoare într-un dragon periculos care o urmărea peste tot. Tânăra femeie avea impresia că va fi certată şi dacă va privi în direcţia logodnicului ei.

Află că miresele din familia Montanas intră în catedrală singure, fără un braţ care să le sprijine, iar explicaţia oferită de Eduardo nu i se păru prea amuzantă: probabil că în zilele strămoşilor lui Rodrigo, mireasa era răpită şi nu avea lângă ea nici un membru al familiei care s-o sprijine. Logodnica unui las Montanas intra singură în catedrală şi parcurgea întregul drum în rochia albă şi virginală, iar acest gând era destul de înspăimântător.

Pregătirile de amploare care aveau loc la castel începură s-o neliniştească, amintindu-i nesiguranţa ei şi gândurile că nu se potriveşte cu acest rol. Era ceva pe care trebuia să-l

înfrunte fără Rodrigo, deoarece acum îl vedea mai mult pe Eduardo decât pe viitorul ei soţ. Acesta era atât de distant şi de înstrăinat, încât începuse să se întrebe dacă nu cumva regretă că fusese de acord cu cererea ei în căsătorie. Stătea cât mai departe de ea la masă, replicile lui erau vagi şi politicoase, până când tânăra femeie începu să se simtă de-a dreptul străină.

începu să se plimbe singură prin grădină, dar şi această încântare era micşorată de grijile pe care şi le făcea pentru contesă. Nu vor avea lună de miere, deoarece nici unul dintre ei nu voia s-o părăsească pe contesă, iar Laura petrecea cea mai mare parte din timp urmărind-o cu îngrijorare. Ştia de la Miguel că echipa de medici va fi gata în ziua nunţii, iar de atunci nu vor avea decât să aibă încredere în abilităţile lor.

în ziua de dinaintea nunţii, avu loc o repetiţie la catedrală. Contesa nu făcuse acest drum lung, aşadar Rodrigo fu singurul care observă teama de pe figura Laurei când coborî din maşina lui Eduardo la întoarcerea la castel. Nu mâncase nimic la prânz, apoi fugise şi de camera ei, incapabilă să mai suporte aglomeraţia şi agitaţia din jur şi vorbăria Mariei.

Era liniştitor să se plimbe prin grădină, dar uşurarea fu de moment, până când Rodrigo se opri în faţa ei, făcând-o să tresară surprinsă. Probabil şi el se hotărâse să facă o plimbare de unul singur şi poate că o va acuza că încalcă tradiţia, venind după el.

Laura se întoarse să plece, dar el o prinse de braţ cu fermitate şi o întoarse spre el, ridicându-i bărbia ca s-o privească în ochi.

- Vino! ordonă el cu o voce fără urmă de tandreţe. Luptă-te cu mine, strigă la mine, dar nu te teme.

- Dar... tradiţiile?

- La naiba cu tradiţiile! se răsti el, trăgând-o în braţe. Nu vreau decât să ştiu că nu mă vei părăsi, că ai destul curaj să stai cu mine în ciuda acestor lucruri străine, care te sperie.

Lumina din ochii lui o nedumerea, iar atitudinea lui nu i se părea prea încurajatoare.

- N-ar trebui să ne întâlnim singuri, îi aminti ea, iar figura lui se întunecă de supărare.

- Ti-am mai spus, nu fac decât ce vreau. Te-am văzut că vii aici. Ti-am văzut şi faţa la catedrală şi la întoarcerea la castel. Vrei să mă părăseşti.

- Nu! exclamă ea, începând să se enerveze din cauza atitudinii lui şi a strânsorii dureroase. Nu sunt o şcolăriţă speriată. Voi fi soţia ta, îţi aduci aminte? Da, îmi este teamă, dar asta nu înseamnă că nu-mi voi respecta cuvântul dat. în Anglia am trăit o viaţă obişnuită şi, dacă m-aş fi căsătorit cu David sau cu oricare alt bărbat, cineva, poate chiar un prieten, m-ar fi condus la altar. N-aş fi într-o catedrală imensă, în care să mă simt ca un star de cinema care nu-şi aduce aminte replica. Da, mi-e teamă!

- Asta e tot? Vei face faţă unui viitor în care vei fi contesă de las Montanas şi soţia mea?

O privea cu intensitate în ochi, de parcă ar fi vrut să citească în sufletul ei, strângând-o atât de tare, încât protestă cu un geamăt.

- Nu mă pot abţine, clătină el din cap. Sunt disperat să fii a mea. Nu te voi putea lăsa să pleci.

- Nu vreau să plec.

Laura era sigură că, dintr-un motiv sau altul, el avea nevoie de asigurări. Acest bărbat, obişnuit să trăiască după propriile reguli şi decizii, avea un colţ întunecat în inima lui care trebuia calmat şi liniştit, iar degetele ei îi atinseră faţa cu

tandreţe, gata să-şi mărturisească dragostea.

El o privi surprins, începând să se relaxeze după izbucnirea de agresiune.

- Simţi tandreţe faţă de mine? întrebă el cu o uimire aproape arogantă.

- N-aş îndrăzni, senor conte, replică ea zâmbind, dând la o parte o şuviţă de păr care îi căzuse pe frunte.

Zâmbetul lui fu singura recompensă pe care şi-o dorise.

- Dulcea mea Laura, şopti el, uneori îmi spun că, la fel ca mine, ai îndrăzni să faci orice. Ceremonia nu e foarte lungă şi se va încheia înainte să-ţi dai seama. Restul vieţilor noastre este mai important. N-ai decât s-o vezi ca pe o zi mai dificilă de la spital.

Tânăra femeie râse tare, iar Rodrigo o lăsă singură, după ce o sărutase uşor pe buze. Nimic nu se schimbase, dar descoperise un loc sensibil în armura lui şi care, în loc s-o deranjeze, o făcea să-l simtă mai aproape şi mai uman.

Laura avu nevoie de tot curajul în ziua nunţii. Se anunţa o zi fierbinte, aşa cum fuseseră şi zilele trecute. Maria plânse şi un şir întreg de slujnice se perindară prin apropiere, trăgând cu ochiul şi şoptind între ele, în timp ce era pregătită pentru ceremonie. Când ajunse în catedrală, era deja rece ca gheaţa, în ciuda căldurii zilei şi a trenei lungi a rochiei.

Rochia grea de mătase şi părul argintiu o făceau să arate ca o apariţie de vis, iar tradiţia fu perturbată, pe măsură ce oaspeţii se întoarceau uimiţi s-o admire, în timp ce păşea încet spre altar.

Fără un văl sub care să se ascundă, tânăra femeie îşi spuse că nu va ajunge niciodată, sau că va face o greşeală îngrozitoare, cum ar fi să se împiedice. Ridică însă bărbia şi îşi îndreptă spatele, păşind cu hotărâre, chiar dacă picioarele îi tremurau. O zi mai dificilă de spital. Gândul îi aduse un

zâmbet pe buze, chiar dacă ochii îi rămaseră mari şi neliniştiţi.

Apoi, Rodrigo întoarse capul, privind-o lung din cap până-n picioare, fixându-se apoi pe faţa ei speriată. Zâmbi uşor şi făcu un pas s-o întâmpine, cu mâna întinsă. Laura îşi aminti declaraţia lui: "la naiba cu tradiţiile", în timp ce contele de las Montanas îşi conduse singur mireasa la altar, fără să-i pese că încalcă şi ultima tradiţie.

Se întoarseră apoi la castel pentru petrecerea de după ceremonie, iar tânăra femeie avu impresia că numărul oaspeţilor crescuse, deşi nu mai conta. Oricât ar fi părut de ciudat, era fericită, mai fericită decât fusese vreodată, chiar dacă în timpul ceremoniei soţul ei redevenise un străin înalt şi întunecat, mereu atent la tot ce se petrecea în jurul lui. Chiar dacă ceremonia propriu-zisă luase sfârşit, oaspeţii dădeau dovadă de un formalism şi un comportament rigid care o făcea să creadă că marea lor majoritate aveau titluri nobiliare. încercă să nu se lase impresionată de aroganţa unor persoane, dar rareori înţelese despre ce este vorba din conversaţia purtată cu repeziciune. Era imposibil să creadă că era acum contesă de las Montanas, soţia acestui spaniol înalt şi curtenitor, dar care nu ştia să zâmbească.

Laura fu cea care o observă pe contesă dispărând cu discreţie după primele toasturi, iar instinctul o făcu s-o urmeze. Contesa era în apartamentul ei, atât de dornică să fie în siguranţa propriei camere, încât lăsă uşa deschisă iar Laura se putu strecura încet în spatele ei şi o văzu lăsându-se să cadă pe un scaun.

- Mă simt bine, se întoarse ea la auzul paşilor Laurei, străduindu-se să se îndrepte în scaun, dar tânăra femeie nu fu păcălită.

- îl voi chema pe medic.

Se îndreptă spre telefon şi descoperi că avusese dreptate, deoarece contesa nu făcu nici o încercare s-o împiedice.

Era foarte târziu, iar Laura tresări pentru a zecea oară, simţind că ochii i se închid. Stătea împreună cu Rodrigo de ore întregi în spital, aşteptarea monotonă fiind întreruptă de nesfârşitele ceşti de cafea şi de sunetul paşilor lor.

Nu putea decât să-i mulţumească lui Dumnezeu pentru viteza cu care se mişcase Miguel, adunând echipa de medici şi făcând pregătirile pentru operaţie. Aşadar, contesa fusese dusă direct în sala de operaţii.

Rodrigo fusese tăcut în tot acest timp, iar Laura era neliniştită din mai multe motive. Nu putea suporta s-o piardă pe contesă acum şi, dacă ea va muri, Rodrigo se va transforma într-o statuie de gheaţă, dând vina pe ea pentru că-l convinsese să accepte operaţia.

îşi aminti uimirea oaspeţilor când apăruse în mijlocul lor în blugi şi cămaşă albastră, dând la o parte toată formalitatea şi acţionând cum îi spuneau anii de practică. Privirile uimite nu însemnaseră nimic pentru ea, în timp ce se îndreptase repede spre Rodrigo. El părăsise petrecerea fără o privire în urmă, urmând-o în maşina lui în timp ce ea urcase în ambulanţă împreună cu contesa.

Această perioadă scurtă, împreună cu femeia palidă şi obosită, o făcea pe Laura să-l privească acum cu dragoste şi compasiune pe bărbatul de lângă ea, deşi el aproape nu-şi dădea seama că ea era acolo.

- Laura, trebuie să stau de vorbă cu tine, spusese contesa, respirând cu greutate.

-Nu, mai târziu. Acum trebuie să vă odihniţi şi să nu spuneţi nimic.

Dar contesa era prea neliniştită să se poată odihni, iar

tânăra
femeie, conştientă că neliniştea îi putea face mult rău, o lăsă să vorbească.

- înainte să mă internez în spital, trebuie să-ţi spun despre Rodrigo. Dacă voi muri, nu vei afla niciodată, şi trebuie să ştii.

Mâinile contesei o prinseseră cu ultimele puteri.

- Ar fi trebuit să-ţi spun mai de mult, dar voiam să fie fericit şi am aşteptat. Nu sunt foarte bună la înşelătorii, dar pentru Rodrigo aş face orice.

- Desigur, spusese Laura. Orice mamă ar face la fel pentru fiul ei.

- Nu este fiul meu.

Şocul o făcuse pe Laura s-o privească uimită, iar femeia continuase:

- Felipe şi cu mine ne-am cunoscut în Anglia, unde el îşi făcea studiile. Era foarte tânăr, tata era unul dintre profesorii lui şi venea deseori la noi. Ne-am îndrăgostit unul de altul, iar el m-a cerut de soţie. Am refuzat. Ştiam că nu voi putea avea copii şi, de asemenea, ştiam că este datoria lui să aibă un moştenitor. S-a întors în Spania şi apoi am aflat că s-a căsătorit cu o femeie pe care o cunoscuse la Madrid. Şi ea era englezoaică, presupun că de aceea s-a căsătorit cu ea.

Femeia oftase, iar Laura încercase s-o oprească.

- Era o fată slabă şi speriată, nepotrivită pentru Felipe şi pentru rolul de stăpână a castelului, continuase contesa cu hotărâre. După naşterea lui Rodrigo, a hotărât să fugă de responsabilităţi. Dispărea pentru o vreme, oriunde numai să fie cât mai departe de poziţia pe care n-o putea susţine. Fiul ei avea cinci ani când a plecat din nou, iar Felipe n-a mai putut s-o aducă înapoi: a fost ucisă pe un versant al muntelui, de o inundaţie. Oricum, noi încă ne iubeam, iar Felipe a venit după

mine. îl adusese cu el pe Rodrigo, un băieţel întunecat şi tăcut, care înţelegea mai multe decât se crezuse la prima vedere. Se simţea respins. Se simţea ca şi cum fusese părăsit, pentru că nu însemna nimic pentru ea. Mi-a luat foarte mult timp să-l fac să înţeleagă că nu putuse accepta responsabilităţile Castelului de Foc şi povara statutului. în cele din urmă a înţeles şi n-a mai vorbit despre ea. De la început, mi-a spus "mamă" cu vocea lui rece şi fermă şi n-a mai avut încredere în nici o altă femeie. Au fost multe femei în viaţa lui, draga mea, dar nici una nu l-a făcut fericit. Când te-am văzut, când am văzut ce efect ai asupra lui, cum i-ai rezistat şi cum l-ai înfruntat, am sperat că şi-a găsit perechea. Dacă îl părăseşti, o să-i distrugi viaţa pentru totdeauna.

- îl iubesc, spusese ea, gândindu-se cu milă la băiatul rămas singur, care crescuse în sălbăticie, capabil de afecţiune doar pentru femeia care-i umpluse golul din viaţă când era singur şi vulnerabil.

îşi dădea seama că nu va mai permite să mai fie vulnerabil vreodată. înţelegea foarte bine de ce sentimentele lui nu puteau fi altceva decât dorinţă şi poate, cu timpul, prietenie.

Laura aruncă o privire spre soţul ei şi tresări, descoperind că o privea încruntat.

- Lasă-mă să-l trimit pe Eduardo să te ducă acasă, spuse el calm. Ai avut o zi foarte obositoare. Arăţi epuizată.

- Nu, vreau să rămân, declară ea, ridicându-se în picioare şi începând să se plimbe.

Trebuia să rămână şi simţea că restul vieţii ei depindea de supravieţuirea contesei. Acum înţelegea de ce Rodrigo se temuse atât de operaţie: nu putea să-şi permită să piardă singura femeie care-i fusese sprijin în copilărie.

Era dimineaţă, când Laura deschise ochii. Lumina pătrundea prin perdele, dar era sigură că era deja la castel. Memoria îi reveni imediat. Operaţia fusese un succes, iar contesa supravieţuise. îşi amintea că se urcase în maşină după ce li se spusese că n-o pot vedea, dar amintirile se opreau aici.

Soneria telefonul o făcu să tresară şi să se întoarcă, dar mişcarea încremeni la jumătate, descoperind că Rodrigo era lângă ea. Capul lui acoperit cu păr întunecat se odihnea pe pernă, iar în cele din urmă soneria telefonului reuşi să-l trezească.

Cu un geamăt, se ridică într-un cot şi ridică receptorul.

- Da?

Laura era fascinată de vocea lui profundă, ca mârâitul unui tigru şi de pielea întunecată, vizibilă odată cu alunecarea cearşafurilor. Era clar că era gol sub aşternuturi. O privire rapidă spre propria persoană o linişti. Ea nu era goală, reuşise să se îmbrace în cămaşa de noapte care o aştepta.

Nu-şi dădea seama ce se vorbea, dar conversaţia fu destul de lungă şi Rodrigo se rostogoli pe spate, cu receptorul în mână, făcând din când în când câte un comentariu scurt. Brusc, şi el păru să-şi dea seama unde se află, deoarece privirea întunecată se îndreptă spre ea. Se priviră lung, conştienţi că se aflau în apartamentul nupţial al castelului.

în cele din urmă, el lăsă receptorul jos, fără să-şi ia ochii de la ea, şi se întoarse pe o parte.

- Se simte bine, murmură el cu blândeţe. Era Miguel. A avut o noapte liniştită şi, chiar dacă nu avem încă voie s-o vizităm, îşi revine repede.

- Mă bucur, dădu ea din cap, ştiind că ochii ei erau mari şi speriaţi. Cum... cum am ajuns aici?

- Te-am adus în braţe în această dimineaţă, senora contesă, o ironiză el. Erai epuizată şi ai adormit în maşină înainte să ajungem la castel. Te-am adus în camera noastră. După cum spunea Maria, arătai ca o mică fantomă adormită.

El se opri, urmărind amuzat privirile ei, care treceau de la pieptul lui întunecat la albeaţa imaculată a cămăşii de noapte.

- Maria a... începu ea

- în nici un caz! N-are voie în apartamentul nupţial şi ştie acest lucru. Zilele în care trebuia să aibă grijă de tine au luat sfârşit. De altfel, adăugă el ridicând o sprânceană, cred că e de datoria mirelui să-şi pregătească mireasa epuizată pentru culcare.

Tânăra femeie se îmbujoră, iar soţul ei întinse o mână s-o mângâie încet pe obraz.

- Ai fost foarte cuminte, o informă el. Am fost foarte tentat să las cămaşa de noapte pe scaun, dar erai o tentaţie prea mare... M-am străduit să te îmbrac şi am rămas pe partea mea de pat toată noaptea. Nu pot spune că am dormit bine. Nu aşa mi-am imaginat noaptea nunţii.

Laura închise ochii, ameţită la vederea dorinţei de pe figura lui, simţind cum tot corpul i se tensionează în aşteptare, respirând deja mai repede, deşi nici măcar n-o atinsese.

îl simţi mişcându-se spre ea, apoi prinzând-o în braţe şi acoperindu-i faţa cu sărutări. Un fior o cuprinse, iar el veni mai aproape.

- Să nu-ţi fie teamă, draga mea, şopti el. Ne dorim unul pe altul; lasă ca totul să vină de la sine.

Tonul vocii lui profunde şi liniştite, mângâierile delicate o făcură să se relaxeze, dar şi să se apropie mai mult de el. încă pe jumătate adormită, era vulnerabilă, iar el o trata cu o blândeţe de care nu-l crezuse capabil. Se întoarse să-l sărute, căutându-l cu pasiune, dar el se retrase, dându-i voie doar să-l

atingă uşor.

- încet, frumoasa mea Laura, murmură Rodrigo. încet, până când focul va începe să ardă.

Mâinile lui coborâră apoi spre umeri, trăgând-o spre el şi strecurându-şi degetele sub bretelele cămăşii de noapte. Laura gemu, simţind mângâierea intimă şi neaşteptată, iar curând buzele urmară traseul degetelor. Trase încet de bretele, eliberând-o treptat din închisoarea de mătase albă, mângâindu-i pielea moale a abdomenului.

Tânăra femeie se înfioră de teamă în clipa în care el dădu la o parte cuverturile, arzând-o cu privirea lui întunecată. Dar soţul ei o calmă cu mişcări blânde, făcând-o să-şi revină înainte să se apropie din nou de ea, sărutând-o cu pasiune până când un sunet gutural îi scăpă de pe buze.

- E în regulă, spuse el încet, mângâindu-i picioarele lungi. Nu-ţi fie teamă să spui ce simţi, mica mea porumbiţă argintie. Aceleaşi sentimente sunt şi în mine. Nu eşti singură.

Continuă s-o sărute cu pasiune, mai intim decât o făcuse vreodată. Chiar dacă era speriată, Laura era prea prinsă în vârtejul pasiunii ca să protesteze. Mângâierile şi sărutările lui o purtau pe culmi pe care nu mai fusese vreodată, făcând-o să simtă o nevoie arzătoare.

Cuprinsă de fiori, îl strânse cu putere în braţe, tremurând şi privindu-l rugător. Corpul lui puternic se cutremură, iar bărbatul murmură la urechea ei:

- Pentru numele lui Dumnezeu, vino la mine!

Dincolo de durerea momentană, se întinseră valuri de plăcere şi de senzaţii noi şi neobişnuite. Totul dispăru în jurul lor, iar lumea se învârti din ce în ce mai repede, ridicându-i pe culmile pasiunii.

Laura pluti încet înapoi la realitate, conştientă abia acum de totul din jur, de corpul lui puternic întins lângă al ei.

Rodrigo se mişcă încet, punându-i capul pe piept, şi strângând-o în braţe cu pasiune.

Contele rămase tăcut o vreme, până când Laura începu să se simtă ciudat, de parcă l-ar fi dezamăgit.

- A fost în regulă? şopti ea în cele din urmă, fără să mai poată suporta tăcerea.

Dacă îl dezamăgise, voia să ştie.

- în regulă? se întoarse el s-o privească. Prima dată când te-am văzut în pădure, când ţi-am văzut frumuseţea, când te-am ridicat în braţe, mi-am spus că o să mă duci în paradis. Am fost în paradis, şi a fost atât de bine, încât vom merge din nou, împreună.

Văzându-i expresia, râse uşor, tachinând-o.

-Azi nu putem merge la spital. în castel sunt încă oaspeţi pe care nu ţin neapărat să-i văd. Mi-e teamă că suntem prinşi în camera aceasta. Ce putem face? O să stăm în pat, făcând excursii repetate în lumea pe care am descoperit-o împreună.

Laura îl prinse în braţe, trăgându-l mai aproape, dorindu-şi din toată inima să-i spună cât de mult îl iubeşte, dar neavând curajul.

- Mă încurajezi, draga mea, şopti el încet, sărutându-i sânii goi.

-Aveţi nevoie de încurajări, senor conte? întrebă ea râzând.

- Nu când sunt în braţele tale, contesă, clătină el din cap, trăgând-o în braţe. Hm, cred că ţi-e foarte foame, mica mea. Ieri n-ai mâncat nimic, sau aşa susţine Maria. în curând, voi cere un mic dejun imens, dar mai întâi îmi voi potoli o foame pe care n-o pot satisface decât cu tine.

Dornică din nou să-i aparţină, Laura se mulă pe corpul lui

puternic, copleşită de fericire. Ochii întunecaţi care o fixau erau aprinşi ca de un foc interior.

- Eşti a mea, murmură el cu pasiune. îmi aparţii, vei fi mama copiilor mei, şi vei sta lângă mine până la moarte. Dacă mă vei părăsi vreodată, te voi găsi şi te voi ucide!

Mângâierile şi săruturile lui aprinse îi alungară teama de moment, iar valurile pasiunii îi purtară din nou pe culmile lor.

- Ştii că acum eşti a mea pentru vecie? o întrebă el cu voce răguşită.

- Ştiu, Rodrigo, dădu ea din cap, cuprinzându-l cu braţele şi sărutându-l cu tandreţe.

- Sunt prins în vraja ta, aşa cum te-am prins şi eu pe tine, murmură el. O să trăim împreună şi o să murim împreună, micuţo. Dar nu ne vom despărţi niciodată.

- Asta este tot ce vreau, Rodrigo, îl asigură ea cu voce blândă. Să fiu cu tine şi să încerc în fiecare zi să-ţi fiu pe plac.

- Cum ai putea să nu încerci? zâmbi el, cercetându-i faţa cu o privire pătrunzătoare.

Laura închise ochii, încercând să scape de privirile lui. Ar fi fost o nebunie să-i spună că-l iubeşte. Poate că într-o zi, când vor avea copii, când se va simţi sigură pe poziţia şi pe căsătoria lor, poate o să-i spună, scăpând pentru întotdeauna de teamă.

- Cred că e timpul să te hrănesc, declară el, ridicându-se din pat şi trăgând-o spre el. Poţi să faci o baie, în timp ce mă ocup de meniu.

Când privirile lui alunecară peste corpul ei gol, Laura se îmbujoră. El începu să râdă şi o ridică în picioare, îndreptând-o cu faţa spre baie.

- Pot să-ţi promit că te voi vindeca repede de timiditate, o asigură el. Dacă mă aştepţi, putem face duş împreună.

Râsul lui încă îi răsuna în urechi, în timp ce se îndrepta în grabă spre sala de baie.

Capitolul 10

Câteva zile mai târziu, în timp ce se întorceau de la vizita făcută contesei la spital, Laura rămase tăcută, stând pe scaunul din dreapta lui Rodrigo. Drumul împădurit spre castel o încânta întotdeauna, cu copacii lui magnifici, în umbra cărora păreau că se ascund creaturi de poveste.

Aruncând o privire spre ea, Rodrigo încetini şi se lăsă pe spate, aruncând apoi o privire în jur.

- îţi place foarte mult acest drum, nu-i aşa?

- Da, dădu ea din cap. E atât de secret şi de... sigur.

- Te simţi în siguranţă cu mine?

Ochii lui misterioşi păreau la fel de greu de pătruns ca umbra de sub copaci.

- De ce nu m-aş simţi? răspunse Laura, întorcând capul. Suntem căsătoriţi şi încep să mă obişnuiesc şi eu cu viaţa pe picior mare.

Nu voia să-l critice sau să-l ironizeze, dar respiraţia lui grăbită îi spuse că o făcuse.

- Nu vorbesc despre lucruri materiale şi concrete. Te-am întrebat dacă te simţi în siguranţă cu mine, insistă el, privind-o cu calm. îmi dau seama că eşti foarte controlată, dar uneori eşti de-a dreptul retrasă.

Laura, cât va dura până când vieţile noastre se vor amesteca ziua la fel de bine cum o fac noaptea?

Obrajii ei roşii părură să-l irite şi să-i arunce o privire de exasperare amestecată cu ceva care, dacă ar fi fost vorba despre altcineva, ar fi putut fi disperare.

Din noaptea nunţii, surprinsese de câteva ori pe figura lui această expresie, dar care dispărea imediat. Uneori simţea

ochii lui care o urmăreau cu atenţie, studiind-o ca şi cum ar fi dorit să-i citească în suflet. în acele clipe, se simţea stingheră, spunându-şi că nimeni nu poate avea afecţiunea lui, în afară de contesă.

Era nerăbdător să fie liber, să încalece pe Diablo şi să se piardă în sălbăticia dealurilor, căutându-şi pacea. Dacă ar fi iubit-o, ar fi fost altfel. Dar n-o iubea şi nici nu se prefăcea.

Nu avea ce să spună, iar ambii soţi continuară drumul în tăcere. Nu se certau, deoarece orice neînţelegere era rezolvată foarte repede de Rodrigo. La primul semn că nu sunt de acord într-o privinţă, o lua în braţe şi o subjuga imediat. După câteva încercări, Laura nu mai avea nici o dorinţă să i se mai opună.

- Ce naiba caută aici?

Exclamaţia lui o luă prin surprindere.

- Cine?

Din câte putea spune, nu era nimeni prin apropiere. Curtea era goală, luminată de soare.

- Carlota! Tocmai a intrat în grajd. Am recunoscut de departe bluza aceea hidoasă de un verde deschis, pe care o poartă în zilele cu ceaţă. Am văzut-o!

Opri repede maşina, sărind de pe locul şoferului şi ocolind maşina să-i deschidă portiera.

- Intră în casă!

Era un ordin, iar el se întoarse spre grajd, îndreptându-se cu paşi mari spre el, fără să întoarcă nici o clipă privirea. Orice ar fi văzut, era

hotărât să investigheze, şi era mânios. Laura avea impresia că se înşelase şi începu să se îndrepte spre uşa de la intrare, dar abia se mişca. O cuprinse brusc un sentiment ciudat.

Simţurile ei erau alertate, iar instinctul o avertiză că este ceva în neregulă. Se întoarse imediat spre grajd, urmându-l pe Rodrigo, cu sentimentul unui pericol.

Făcuse câţiva paşi, când nechezatul unui cal dinspre grajduri o înlemni. Nici măcar nu avu timpul să păşească înainte, că Diablo ţâşni din interior.

Părea ca o viziune din iad, cu coama strălucind, cu ochii mari şi sălbatici, dând din cap cu frenezie. Pentru o secundă rămase pe loc, dornic să găsească o ieşire, dar maşina bloca uşa. Laura, luată prin surprindere, făcu greşeala să se mişte. Armăsarul o văzu imediat şi se îndreptă în goană spre ea. Un singur gând plutea în mintea ei: "Vrea să mă omoare!"

Ştia că dacă se va întoarce să fugă, armăsarul o va călca în copite; dinţii dezveliţi erau un semn clar al intenţiilor lui. în copilărie văzuse un cal atacând într-un mod asemănător şi ştia că n-are nici o scăpare, dacă nu reuşeşte în vreun fel să-l distrag'. îl văzu pe Rodrigo ieşind în fugă din grajd, urmat de doi grăjdari, dar era imposibil să ajungă la timp. Singura ei soluţie era să-şi păstreze sângele rece.

în ultima clipă, Laura reacţionă, ţipând şi dând din braţe, rotindu-şi poşeta, iar calul se opri o secundă, cu ochi injectaţi. După cum se aşteptase, se ridică pe picioarele din spate, dând din copite şi nechezând într-un mod pe care nu-l crezuse posibil. Părea de-a dreptul ieşit din minţi.

Făcu o mişcare laterală, evitând lovitura care ar fi fost mortală. Ştia foarte bine că nu va mai reuşi să repete

mişcarea; armăsarul era prea rapid, prea hotărât, prea isteţ. Se dădu înapoi, pregătit să atace din nou. Rodrigo ajunse la el chiar în acea clipă.

Palid la faţă şi părând capabil de crimă, făcu singurul lucru posibil, repezindu-se la cal ca un fulger şi lovindu-l în umăr, în cel mai sensibil loc. Calul se clătină şi căzu.

Contele şi cei doi grăjdari fură imediat asupra lui, legându-l cu frânghii solide.

- Puşca! strigă Rodrigo, sărind în picioare, cu mâna întinsă spre puşca de vânătoare pe care o ţinea un al treilea grăjdar.

Laura rămase nemişcată. înfruntase moartea ani de zile, iar acum frumosul armăsar se afla în faţa sfârşitului.

Diablo se străduia să se ridice, dar îi era imposibil. Cu toate acestea, părea într-o furie distructivă, clătinându-şi capul puternic, cu coama magnifică udă de sudoare... şi de altceva!

- Stai! Rodrigo, aşteaptă!

Laura alergă spre ei, evitând dinţii calului şi ignorând strigătul soţului ei, prinzându-l de braţ ca să-i arate sângele ce curgea în valuri de sub coama armăsarului. Zăriră cu toţii ceea ce observase şi ea- mânerul unui pumnal se ivea din gâtul armăsarului, pe jumătate ascuns de coama deasă. Lucrătura scumpă nu lăsa urmă de îndoială; cu toţii văzuseră pumnalul. Era unul din cele două expuse împreună cu alte relicve în marele hol al castelului.

Rodrigo îl scoase din rană, înjurând cu asemena furie, încât Laura avu impresia că o să-i ia foc urechile. Din fericire, nu înţelegea ce spune, dar era suficient să vadă figurile speriate ale grăjdarilor. în timp ce animalul se înfioră, toţi îşi dădură seama ce-l adusese într-o asemenea stare.

- Bietul de tine!

Laura întinse batista spre rană, ca un pansament care să oprească şuvoiul de sânge, iar calul întoarse capul.

- Laura!

Rodrigo nu fu destul de rapid s-o împiedice, dar neliniştea lui era inutilă.

Nebunia îl părăsise pe Diablo, care acceptă palma ei liniştitoare.

- Dumnezeule! Dacă mai îndrăzneşti să rişti atât de mult, o să te bat! se răsti Rodrigo, ridicând-o în picioare, dar scăpă repede de furia lui, căzând într-un leşin profund.

Când îşi reveni era în pat, iar capul o durea cumplit.

- Te-ai lovit la cap, o anunţă Rodrigo, înlocuind compresa pe care o ţinuse pe fruntea ei. Eşti cam prea rapidă pentru mine. Acum înţeleg de ce ai nevoie de bonetă, glumi el.

- Nu l-ai împuşcat pe Diablo, nu? întrebă ea neliniştită.

- Nu, clătină el din cap. Mi-ai spus să aştept şi asta fac. Este calm şi se poartă normal. E clar că durerea i-a provocat criza de nebunie, dar a încercat să te omoare. Nu mai pot avea încredere în el.

- Nu vreau să-l omori, şopti ea, cu lacrimi în ochi.

- Nu pot să-ţi risc viaţa, dar vom discuta despre acest lucru cu altă ocazie, răspunse soţul ei, ştergându-i lacrimile. De ce m-ai oprit? Acum s-ar fi terminat. Ti-ai riscat din nou viaţa, apropiindu-te de el. De ce?

- îl iubeşti, dădu ea din cap, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Ştiu ce înseamnă pentru tine. Eduardo spunea că te linişteşti doar cu Diablo, călărind prin pădure. Ştiu că în ultimul timp ţi-ai dorit s-o poţi face.

- Ti-ai riscat viaţa ca să salvezi un animal la care credeai că ţin foarte mult? exclamă Rodrigo, privind-o nedumerit. Ai crezut că-mi va părea rău de el? Că merita riscul vieţii tale?

De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

Laura închise ochii, incapabilă să-l privească.

- Ai nevoie de el, şopti ea. N-aş fi putut să îndur să suferi după pierderea lui.

- De ce, Laura? o prinse el în braţe cu putere. De ce nu trebuie să sufăr?

- Te iubesc, declară ea cu ochii în lacrimi, întorcându-se să-l privească. Ştiu ce părere ai despre dragoste. Ştiu că nu vrei să te iubesc şi că nu mă vei iubi vreodată, dar nu-mi pasă. Te iubesc, iar asta îmi e de-ajuns.

- Nu e de-ajuns! exclamă el, ridicând-o în braţe. Dragostea mea! Crezi că n-am nevoie de dragostea ta? Că n-o vreau? Am avut nevoie de ea din clipa în care te-am zărit. Dar mi-a fost atât de teamă! Suntem diferiţi în foarte multe privinţe, soare şi umbră, veniţi din lumi diferite. Aveai o carieră, o viaţă care nu mă includea, dar trebuia să fii a mea, oricum ar fi fost. Ai fost încăpăţânată din prima clipă, dar era teamă în ochii tăi când mă priveai. Ştiam că, dacă îţi vei da seama că m-am îndrăgostit de tine la prima vedere, o să pleci din Spania atât de repede, încât o să am nevoie de câteva luni bune pentru a te găsi. Mi-aş fi petrecut întreaga viaţă căutându-te! Am zărit ochii tăi strălucitori, firea ta focoasă şi asta a fost tot! Ştiam că dacă voi declara că vreau să pleci, te vei încăpăţâna să rămâi, doar din...

- Din spirit de contradicţie? îl ajută Laura, zâmbind.

- E un cuvânt potrivit?

- Descrie foarte bine reacţia mea faţă de tine, râse ea, mângâindu-i faţa cu degetele. Dar Eduardo a spus...

- Eduardo nu ştie tot, draga mea. Nu ştia decât că eşti aici. I-am dat telefon la Cordoba şi i-am spus: "este aici, am găsit-o". A venit foarte repede acasă, ca să te cunoască. Tot ce ţi-a

spus era intenţionat în favoarea mea, zâmbi Rodrigo. Ce idee, că am atâta nevoie de acest cal! N-am mai călărit din ziua în care te-am găsit, cu excepţia zilei când am mers împreună la plimbare. Nu voiam decât să stau cât mai aproape de tine.

Bărbatul oftă profund.

- Cu fiecare zi, te iubeam mai mult. Eşti tot ce-mi trebuie. Dacă am dragostea ta, am la dispoziţie întregul paradis.

O sărută pe frunte cu blândeţe, apoi se încruntă cu hotărâre.

- în ceea ce-l priveşte pe Diablo, voi lua un alt cal.

- Nu! insistă Laura. Vreau să-l păstrezi.

A suferit mult, de aceea a reacţionat astfel. O să mă placă, în cele din urmă.

- Nu te placem cu toţii, în cele din urmă? râse soţul ei. Nu cred că există vreo persoană de la castel care să nu fie cucerită de tine. Eu, cel mai mult.

După ce Miguel declară că este în regulă, Laura fu ajutată să se aşeze confortabil în pat de Maria, căreia i se permise să stea cu stăpâna ei în timp ce Rodrigo se îndreptă spre grajd. Când se întoarse, arăta mânios. Mai mult decât atât, părea dornic de răzbunare.

-A fost Carlota, mârâi el. Nu ţi-am spus că i-am zărit bluza? A intrat în grajd, spunând că vrea să călărească până la întoarcerea noastră şi că va pune singură şaua pe cal. Am văzut-o când fugea, avea maşina parcată în pădure. Poate chiar am trecut pe lângă ea. O să mă duc mâine s-o întreb cum i-ar plăcea să petreacă o vreme la rudele ei din Mexic. Cred că se va simţi mai bine acolo decât la închisoare.

Ieşi din cameră ca o furtună, dornic să facă o baie, iar Laura fu mulţumită că nu era în pielea Carlotei. Rodrigo era un duşman periculos, iar Carlota făcuse o greşeală imensă. Laura

nu avea nici o intenţie să intervină.

Stătea în pat, gândindu-se la această situaţie, când soţul ei se întoarse de la duş.

- Te mai doare capul, draga mea? întrebă el încet, iar când tânăra femeie clătină din cap, adăugă: dacă nu, de ce eşti atât de tăcută şi de gânditoare? Ai descoperit că totuşi nu mă iubeşti?

Chiar dacă glumea, ochii lui erau neliniştiţi, iar Laura îi întinse braţele, privindu-l cu afecţiune.

- Trebuie să stăm de vorbă, îl anunţă ea. Trebuie să lăsăm să apară la iveală toate gândurile, îndoielile şi temerile noastre.

Bărbatul se retrase, privind-o întrebător, dar Laura nu mai voia să existe secrete.

- Rodrigo, ştiu despre mama ta.

Contesa mi-a spus în drumul spre spital, când credea că poate muri. Vrei să stăm de vorbă?

- Nu! mârâi el, întorcându-i spatele o secundă, apoi privind-o cu ochi îngustaţi. De aceea spui că mă iubeşti? Asistenta medicală a ieşit la iveală şi-i este milă de mine?

- Rodrigo, când eşti cu mine, nu mă simt ca o asistentă medicală, răspunse ea cu calm. Mă simt ca o femeie. Presupun că-mi pare rău de tine, dar nu din milă, ci din prea multă dragoste. Ai o mamă care te-a iubit din copilărie, iar faptul că nu te-a născut ea nu înseamnă aproape nimic. Poate că ar trebui să-mi fie milă de mine; nu mi-am cunoscut mama, iar tata a murit de ceva timp. Nu mai am pe nimeni.

- Mă ai pe mine!

Rodrigo se apropie de ea, trăgând-o în braţe.

- Nu mai ai nevoie de nimeni. Am destulă dragoste pentru o duzină de familii!

- Aşa te iubesc şi eu, dădu ea din cap. Nu vreau să mai plângi pentru o femeie pe care abia ai cunoscut-o. Ai o mamă minunată şi o soţie care te adoră. Să lăsăm întunericul pentru lumina soarelui!

- Creatură vicleană! zâmbi el larg. Foloseşti propriile mele arme împotriva mea. Trebuie să fiu mai atent, dacă vreau să-mi păstrez mica pasăre argintie.

O cuprinse cu braţele, trăgând-o spre el şi sărutând-o cu pasiune.

- Cine te-a îmbrăcat în cămaşa aceea? murmură el. Ştii că va ajunge pe podea.

- Maria m-a ajutat să mă pregătesc pentru culcare, şopti ea. Nu voiam să-i dau explicaţii, aşa că am făcut cum a vrut.

- Şi acum, vei face cum vreau eu?

- Dar pot să te opresc?

Se priviră cu intensitate, zâmbind ademenitor.

- Poţi să te lupţi cu mine, iubito, dar presupun că-mi va face plăcere, declară el, aruncând cămaşa de noapte pe podea.

Palma lui cu degete răsfirate se plimbă pe pielea sensibilă.

-Acum nu mai sunt surprins când te ating, şopti el. Acum, fiecare parte din tine îmi este cunoscută. Te mângâi cu amintirea trecutului, bucuria prezentului şi nerăbdarea viitorului.

- Eşti atât de frumos! şopti Laura, prinzându-i faţa în palme.

- Eu? Frumos?

Bărbatul se retrase, zâmbind surprins.

- Perfect, îl asigură ea, sărutându-l cu pasiune. Ca un zeu din pădure, întunecat şi puternic. Crezi că şi copiii noştri vor semăna cu tine? Adevăraţi Montanas?

- Va trebui să vedem, nu crezi? Cine ştie? Nu e decât un singur mod de a afla...

Cuvintele se pierdură în murmure de plăcere.

Câteva luni mai târziu, Rodrigo se plimba împreună cu Laura prin grădină, admirând castelul în lumina blândă a toamnei.

- Aşteaptă, o cuprinse contele cu braţul, în timp ce se îndrepta spre banca pe care stătea contesa, însoţită de Eduardo şi de Miguel. Nu vreau să te împart încă. încă îl suspectez pe doctorul Hernandes; chiar şi acum cred că simte ceva pentru tine. Te-a vrut pentru el, dar eşti a mea, doar a mea, adăugă el posesiv, mângâindu-i pântecele proeminent.

- N-are decât un interes profesional, îi spuse Laura cu severitate, întorcându-se să-l privească. Dacă asta crezi, poţi cere un alt medic pentru naştere, dar e cazul să te decizi. Nu se ştie niciodată.

- Nu, draga mea, clătină el din cap. E cel mai bun. Poate sunt prea posesiv. Mă ierţi?

-Ah, ador această stare, râse ea. Mi se face pe plac, sunt răsfăţată şi alintată. Uneori, trebuie să mă ascund de mama ta şi de Maria.

- Eşti obosită? întrebă el neliniştit. O să te duc în braţe.

- Pe amândoi? îl ironiză ea.

- Da, frumoasa mea, o asigură el.

Dacă nu eşti obosită, mă gândeam că poate vom admira focurile.

Laura era dornică să revadă spectacolul. Trecuse atâta timp de când urmăriseră împreună dansul flăcărilor!

- De ce te-ai purtat atât de ciudat când am venit aici prima oară? întrebă ea brusc, amintindu-şi cearta de la întoarcere.

- Ah! Era necesar să nu vezi sfârşitul jocului, mărturisi el,

prinzând-o în braţe.

- Acum vreau să-l văd! declară tânăra femeie cu hotărâre.

- Acum nu mai este nici un pericol, murmură el. Eşti deja a mea.

- Cred că vreau să aflu care este acel motiv misterios, insistă Laura.

- E vorba despre o legendă, draga mea, explică Rodrigo. La castel sunt destul de multe legende, după cum ai aflat, dar aceasta este cea mai puternică. Când contele de las Montanas se îndrăgosteşte, iubita lui nu trebuie să vadă finalul până când nu este a lui. Dacă o va face, nu va fi adevărata lui dragoste. Din cauza acestei legende nu te-am lăsat să vezi finalul.

- Mă iubeai încă de atunci? întrebă ea, visătoare.

- De când te-am văzut prima oară, inima mea a fost vrăjită, murmură el.

- Rodrigo, eşti superstiţios! îl tachină ea, privindu-l cu dragoste.

- Nu neapărat, zâmbi el. Suntem în secolul douăzeci, nu? Dar e mai bine să fii în siguranţă, decât să-ţi pară rău, nu crezi?

- Contesa ştie despre flăcări? întrebă Laura, sprijinindu-se de soţul
ei.

- Desigur! Este foarte legată de tradiţii.

- Ce bine ar fi fost dacă aş fi vorbit cu ea, clătină tânăra femeie din cap. Aş fi ştiut mai de mult că mă iubeşti.

- Şi m-ai fi pus pe jar, râse el. Oricum, poate că nu ţi-ar fi spus. Secretul este păstrat la fel ca inelul de logodnă. Când fiul nostru va fi matur, o să-i vorbim despre această tradiţie.

- Dar dacă avem o fată?

- O să avem două porumbiţe de argint. Ce poate dori mai mult un bărbat? murmură el, sărutând-o cu dragoste. Şi va însemna că ne vom mai strădui să avem un băiat, fără să ne pese cât de mult încercăm. O să fie plăcerea mea, contesă!

O cuprinse cu braţele, sărutând-o pasional.

- Chiar dacă n-am fi avut nici o şansă să avem un moştenitor, tot te-aş fi iubit, murmură el. Ai fi rămas aici în continuare, contesă de las Montanas. Cred că sunt norocos că suntem atât de compatibili, dar eşti tot ce-mi doresc, pentru întreaga viaţă.

Se întoarseră împreună spre castel, urmărind îmbrăţişaţi dansul flăcărilor.

Ce şi-ar fi putut dori mai mult?

Sfârşit